

Vương Gia Nhận Nhầm

Contents

Vương Gia Nhận Nhầm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	23
4. Chương 4	33
5. Chương 5	42
6. Chương 6	49
7. Chương 7	59
8. Chương 8	68
9. Chương 9	75
10. Chương 10	81

Vương Gia Nhận Nhầm

Giới thiệu

Nàng, Tô Di, trong mắt mọi người là kẻ ác độc là hồng nhan họa thủy. Mọi người đồn đại, nàng là y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-nhan-nham>

1. Chương 1

Hắn bước vào tử lâu, cừu bào màu trắng hơi rung lên, mang theo chút tuyết trắng của mùa xuân.

Có người ở trong tử lâu chờ hắn, vừa thấy hắn tiến vào, người nọ vội vàng đứng dậy cười vui vẻ

- Thơm quá!

Hắn ngửi thấy mùi thơm trên bàn rượu

Mùi rượu kia rất kỳ lạ, so với quỳnh tương ngọc tử trong cung hắn thường uống thì còn thơm hơn.

- Vương gia, đây là rượu mơ xanh thảo dân tự làm, cố ý mang đến cho vương gia thử đầu tiên. Người kia khom lưng trả lời.

- Rượu mơ xanh?

Hắn nhướng mày:

- À! Ta biết, thường thấy đám nữ nhân ăn mơ, cho thêm đường và muối ăn khá ngon. Nhưng rượu mơ thì ta chưa từng thấy qua.

- Thời tiết kinh thành giá lạnh, loại trái cây này quả thực không dễ thấy, nhưng nhà cũ của ta ở Xương Châu, khắp rừng núi đều là mơ.

- Xương Châu? Cái tên này khiến hắn hơi biến sắc

- Vương gia từng đến Xương Châu sao? Đối phương để ý thấy hắn khác lạ thì hỏi thử

- Đương nhiên là từng đến... hắn ngừng lại một chút, hơi nghĩ nghĩ rồi đáp: – nhà dì ta ở Xương Châu

-Ồ! Thật trùng hợp! Không biết Vương gia có hứng thú về lại Xương Châu chơi? Tháng sau thảo dân có chuyện buồn bán cần về đó, Vương Gia hay là cũng đi đi.

- Ta đã nhiều năm không tới đó... Hắn bỗng nhiên thở dài: – Ta sợ nơi đó...

- Sao vậy? Đối phương kinh ngạc: – Sao Vương gia lại nói vậy?

- Đình Phong, chúng ta quen nhau đã mấy năm, ta vẫn coi ngươi là tri kỷ, có một số việc cũng không ngại nói cho người.

Hắn quyết định nói tâm sự của mình:

- Ta sợ Xương Châu vì nơi đó có... vị hôn thê của ta...

- Cái gì? Đối phương phì cười: – Thật tò mò quá đi.

- Vị hôn thê của ta là nữ nhi của dì ta, biểu muội ta

- Chẳng lẽ tính tình của Nam kính vương phi tương lai không tốt nên Nam Kính Vương gia mới sợ hãi như thế.

- Ta không biết tính tình nàng như thế nào. Ta đã nhiều năm chưa gặp lại nàng...

Diện mạo của biểu muội đó hắn chỉ nhớ rất mơ hồ, nhưng cũng biết là nàng rất đẹp.

- Thế sao Vương gia lại sợ nàng?

- Không phải ta sợ nàng ấy mà là ta sợ hôn ước này.

- Là không muốn kết hôn đi?

Đối phương nói ra đáp án thực sự trong lòng hắn.

- Thế Vương gia từ hôn là được. Thứ cho dân nói thẳng, Vương gia thân là chất nhi của đương kim Thánh Thượng, được Thái hậu một tay nuôi lớn, hưởng hết sự sủng ái. Trên đời này còn có chuyện ngài không thể làm sao?

- Ta không muốn nhà dì nghĩ rằng ta ỷ thế hiếp người. Hắn lắc đầu: – Hơn nữa lúc gia mẫu còn tại thế, thân tình của lão nhân gia và dì rất tốt. Việc hôn nhân này lão nhân gia đính ước cho ta... nay bà qua đời chưa được bao lâu, ta đã từ hôn thì quả thật là rất bạc tình...

- Thứ cho thảo dân lắm miệng, vì sao Vương gia không muốn thành thân cùng biểu muội.

- Ta cũng không nói rõ được, chỉ biết từ bé đến giờ ta luôn coi nàng là muội muội. Ta không thể để muội muội thành thê tử... hoặc có lẽ... ta chờ mong một duyên phận khác thật mãnh liệt... chưa gì đã bị hôn sự đó quấn quanh, chung quy trong lòng sẽ luôn thấy không cam lòng.

- Vương gia không hổ là người đọc đủ thứ thi thư, ý nghĩ quả nhiên không giống người thường. Đối phương cười.
- Con người của ta quả thực thích ảo tưởng, không thực tế. Hấn tự giễu: – với chuyện hôn nhân cũng như vậy...
- Nếu từ hôn Vương gia sẽ không hối hận sao?
- Từ nhỏ đến lớn, phạm là chuyện đã làm thì sẽ không hối hận
- Cho nên chuyện Vương gia đang buồn phiền chính là không biết nên làm thế nào để mở miệng từ hôn??
- Đúng.
- Thế thì có gì khó? Đối phương tỏ vẻ thần bí: – Nếu Vương gia tin thảo dân thì để thảo dân giải quyết cho
- Người?! Hấn ngăn ra: – Sao người làm thay ta được?
- Việc này Vương gia không cần hỏi nhiều, tóm lại, tháng sau thảo dân sẽ đi Xương Châu, sẽ giúp Vương gia từ hôn một cách thỏa đáng là được.

Để hấn ta từ hôn thay ?

Tuy rằng Hoa Đình Phong là nhân vật truyền kì chốn kinh thành, trên đời không có chuyện gì hấn không làm được, nhưng việc này thì... nếu phó thác cho hấn thì trong lòng cũng có vài phần do dự...

- Vương gia, chúng ta quen biết đã nhiều năm, Đình Phong đã bao giờ thất hứa chưa? Đối phương quan sát được sự do dự của hấn.
- Không phải ta nghi ngờ người mà chỉ là cảm thấy chuyện này quá khó khăn mà thôi...
- Yên tâm, Vương gia, Đình Phong hứa với ngài, không những sẽ từ hôn thuận lợi mà còn không để nhà dì hận ngài
- Cái này có vẻ khó tin. Hấn mỉm cười: – Nhưng đề nghị của người thì bổn vương lại vô cùng động tâm.
- Nếu Vương gia thật sự tin ta, xin ngài đem ngọc bội tùy thân gia cho ta. Hoa Đình Phong nói: – Để nhà dì ngài tin rằng ta được sự cho phép của ngài

Ánh mắt sắc bén của hấn bỗng đảo qua, âm thầm đánh giá Hoa Đình Phong.

Từ nhỏ đến lớn, những người bên cạnh chủ động giúp hấn có rất nhiều, nhưng đều giúp vì có mục đích riêng. Nhưng Hoa Đình Phong lại không như vậy, lần nào giúp hấn cũng chẳng vì mục đích gì

Hấn vẫn chờ Hoa Đình Phong mong báo đáp, nhưng đối phương vẫn luôn án binh bất động, tựa như mọi thứ hấn làm đều xuất phát từ tình bạn vô tư.

Là hấn đa tâm sao? Nhưng vì sao hấn luôn cảm thấy trong lòng tiểu tử này cất giấu một bí mật, trăm phương ngàn kế tiếp cận hấn, lấy lòng hấn, đều là vì bí mật đó.

Hấn, Mục Triễn, là Nam kính vương quyền cao chức trọng. Đối diện hấn là Hoa Đình Phong là phú thương chốn kinh thành, trọng tài khinh nghĩa. Theo lý thuyết, bọn họ vốn chẳng có cái gì là tình bạn thuần khiết cả.

Nhưng mà, trước khi đối phương chưa lộ ra tâm cơ thì hấn cũng chẳng muốn truy cứu. Dù sao Hoa Đình Phong cũng là kẻ thức thời, cùng hấn một chỗ bàn luận chuyện cầm, kỳ, thi, họa, cùng phẩm rượu, bàn chuyện thiên hạ

- Đình Phong, người giúp bổn vương chuyện lớn như vậy, muốn bổn vương báo đáp người thế nào đây? Hấn thử hỏi.
- Vương gia có thể đến Trọng Châu xem thử. Hoa Đình Phong từ tốn đáp.
- Trọng Châu? Hấn ngăn ra, không hiểu ý gì.

- Phong cảnh Trọng Châu như tranh vẽ, mùa xuân đã đến, không bằng Vương gia đến đó một chuyến, nhân tiện cũng giúp thảo dân từ hôn.

Mục Triển không khỏi ngạc nhiên:

- Cũng giúp người... từ hôn?

- Đúng vậy, thảo dân vừa lúc cũng có cùng mối lo với Vương gia.

- Thế là thế nào? Mục Triển có hứng hỏi: – Nói nghe một chút xem bốn vương nên giúp người thế nào.

- Ai! Năm đó thảo dân vừa mới lập nghiệp từng được một vị họ Vương ở Trọng Châu giúp đỡ. Vương gia nhìn trúng thảo dân, một lòng muốn thảo dân thành hiền tế của người... Đáng tiếc thảo dân thật sự không có cảm giác gì với tiểu thư họ Vương đó. Nhưng năm đó từng chịu ân của người, sợ người khác nghĩ ta là kẻ vong ân nên vẫn không đành lòng cự tuyệt.....

- Thì ra chúng ta là đồng bệnh tương lân.

Không biết đối phương có lừa hấn hay không, nhưng đáp án này cũng rất lưu loát, tạm thời có thể cho qua.

Mục Triển nói:

- Được! Ta thay người đến Trọng Châu một chuyến. Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, trao đổi như thế cũng đỡ xấu hổ hơn.

- Quả thực có một số việc, đương sự không tiện mở miệng, đổi lại là một người khác đi nói thì thoải mái hơn rất nhiều. Hoa Đình Phong phụ họa.

Hai nam tử nhìn nhau cười. Hương rượu mơ tỏa ra thơm ngát, hai người dường như giải được nỗi sầu, nâng chén đối ẩm thật vui vẻ.

Một mũi tên đó vừa sắc vừa chuẩn bắn thẳng vào ngực trái hấn, nhưng sao hấn còn chưa chết?

Nàng lật sách thuốc, không tìm được trường hợp tương tự

Lúc đầu khi phát hiện hấn ở trong huyết động, nàng nghĩ hấn đã chết, nhưng nàng lại nghe được hơi thở mỏng manh của hấn, nàng ngạc nhiên cúi xuống lắng nghe tiếng tim hấn... tim vẫn còn đập.

Mũi tên kia bắn vào tim hấn nhưng sao tim vẫn còn đập mạnh như vậy?

Không, không đúng.

Mũi tên nhọn đúng là bắn thẳng ngực hấn nhưng không bắn trúng tim hấn, vì tim hấn không giống người thường.

Người thường tim ở bên trái, còn hấn ở bên phải.

Chính sự khác biệt này đã cứu hấn, nếu không, hấn đã sớm thành vong hồn dưới mũi tên đó rồi.

Nàng tuy rằng sống trong một trấn nhỏ, chưa từng thấy cảnh này, nhưng nhìn máu tươi trên người hấn cũng có thể tưởng tượng được, lúc trước, nhất định hấn gặp phải một trận ác đấu tàn khốc.

May mà nàng hiểu được chút ít y thuật, may mà nhà nhỏ của nàng ở ngay dưới chân núi, cũng gần đây, có thể chăm sóc cho hấn.

- A...

Qua nửa tháng, cuối cùng hấn cũng có chút động tĩnh, hai mắt nhắm chặt cuối cùng cũng hơi động, cổ họng phát ra tiếng rên rĩ.

- Người tỉnh rồi?

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hấn, khẽ cười.

Vẫn sống trong trấn nhỏ này, nàng chưa thấy qua nhiều nam nhân, nhưng vừa thấy hấn thì đã biết từ “tuấn mỹ tuyệt luân” là dành cho hấn.

Thậm chí hấn còn đẹp hơn nữ tử, có thể nói, hấn đẹp hơn so với đại đa số mọi người.

Trông giữ hấn suốt mấy ngày nay, nàng cứ si mê ngắm khuôn mặt hấn khi ngủ, tuyệt không cảm thấy nhàm chán.

- Người là ai?

Mục Triều hơi kinh ngạc, thoáng bất an nhìn:

- Đây... đây là chỗ nào?

- Đây là trấn Vĩnh An. Nàng nói

- Người đã cứu ta?

Có lẽ vì thiện ý trên mặt nàng, có lẽ vì hấn phát hiện ra bằng vải trên mình nên tự đoán ra đáp án.

- Không, phải nói là tìm người đã cứu người, ta chỉ là giúp người cầm máu thôi. Nàng khiêm tốn đáp.

Kỳ thật, muốn giết hấn, trừ mũi tên đó ra còn có vô số vết thương khác, vai, xương sườn, xương đùi đều bị thương. Ngay từ đầu, nàng cũng không xác định được mình có thể cứu hấn hay không?

- Tim của ta?

- Đúng. Tim của người lệch so với người bình thường, cho nên mũi tên đó không bắn trúng tim người?

- Người là nữ lang trung?

Hấn sờ sờ chỗ bị thương, cảm thấy không còn đau đớn như trước nữa.

- Không, ta chỉ là xem qua một ít sách thuốc mà thôi

Câu trả lời của nàng khiến hấn vô cùng ngạc nhiên:

- Người là bệnh nhân đầu tiên của ta

- Bệnh nhân đầu tiên? Hấn thiếu chút nữa thì hô lớn.

- Trước giờ ta chỉ chữa bệnh cho chó mèo (haha), người là người đầu tiên ta chữa bệnh. Nàng ngượng ngùng cúi đầu.

Mục Triều giật mình ngây ngốc hồi lâu bỗng nhiên mỉm cười:

- Xem ra, người đúng là thiên tài có thể trị bệnh cứu người!

- Công tử không trách ta lỗ mãng sao?"Nàng có chút bất ngờ.

- Người đã cứu ta, ta cảm ơn còn không kịp, sao lại trách cứ.

Hấn nhìn hoàng hôn bên ngoài:

- Nếu không có người, có lẽ ta đã sớm chết ở nơi hoang sơn cùng cốc.

- Công tử, không cần khách khí như vậy. Nàng do dự hỏi: – xin hỏi quý tính đại danh của ngài? Nhà ở đâu để tiểu nữ đến báo cho người nhà ngài.

- Người nhà ta? Hấn suy nghĩ điều gì đó, cũng không trả lời nàng: – đúng rồi, hấn là nên sớm báo cho bọn họ, tránh để bọn họ lo lắng..... Cô nương, người có thể giúp ta một việc không?

- Xin công tử cứ nói

- Lúc người phát hiện ta, ta đã nằm trong một sơn động?

- Đúng, hôm ấy ta hái thuốc, vừa vặn đi ngang qua nơi đó.

- Cô nương có thể trở về sơn động kia một chuyến, viết chỗ ta hiện đang ở lên vách đá, người nhà ta tự sẽ đến tìm.

- Như thế sao?

Nàng kinh ngạc khi thấy hắn nói vậy nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lúc thấy hắn bị thương, nhìn quần áo của hắn, nàng có thể biết hắn và người trong trấn là hoàn toàn bất đồng, cho nên, cho dù có hành động quái lạ gì thì nàng cũng chẳng coi đó làm lạ

- Vậy, ta nên khắc chữ gì?

- Không phải khắc, là viết.

Mục Triển chỉ chỉ trường bào của mình nàng vắt lên ghế nói:

- Trong ống tay áo kia có phần vàng, người dính vào tay rồi có thể viết chữ lên vách đá.

- À. Nàng gật gật đầu, mở ống tay áo, quả nhiên phát hiện trong đó có một cái túi gấm nho nhỏ, trong túi có những hạt bụi sáng long lanh

- Nhưng lúc nàng viết thì phải nhanh một chút, vì chữ viết sẽ lập tức biết mất. Hắn nói thêm

- Ta biết rồi! Nàng vỗ tay cười: – sau đó người nhà người dùng chất gì đó bôi lên vách đá là đọc được chữ này đúng không?

- Sao nàng biết? Đúng là thông minh. Hắn kinh ngạc, không khỏi tán thưởng gật gật đầu.

- Không phải ta thông minh, mà là người viết sách kiến thức rộng. Cái đó ta đọc sách mà biết thôi. Nàng lại khiêm tốn trả lời.

- Giờ đã muộn rồi, mai nàng hãy đi. Mục Triển dịu dàng nói

- Ha ha. Ta cũng không định đêm nay sẽ đi nha!

Nàng nghịch ngợm le lưỡi:

- Ta còn phải hầm canh gà!

Bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng đắp chăn lại cho hắn.

- Người đi ngủ trước đi. Ta đi bắt gà

Tay nàng có một mùi thơm ngát của thảo dược, cả người nàng xinh đẹp thanh nhã như cúc.

Mấy ngày nay sự đau đớn tra tấn hắn, vốn chưa từng được ngủ ngon, nhưng trong cơn trần trọc, hắn nghe thấy lời nàng an ủi, giống như những liều thuốc an thần khiến sự đau khổ của hắn giảm đi nhiều.

Nàng hoàn toàn khác với những nữ nhân khác, tựa như một làn gió mát trong núi, hắn chưa từng biết được lại có cơn gió mát lành như vậy.

Mục Triển khẽ cười yếu ớt, nghe lời nàng nhắm mắt lại, chờ đợi canh gà mỹ vị kia.

Sao vừa đến Trọng Châu đã xảy ra chuyện như vậy?

Hình như có người biết hắn sẽ đến, ẩn núp ở trên đường, dùng đòn âm độc muốn lấy mạng hắn.

Hắn không tin đây là do thổ phỉ bình thường làm, vì mục đích của đối phương rõ ràng không phải là tiền bạc của hắn mà là tính mạng của hắn.

Hắn cũng không tin tưởng đây là loạn đảng Trọng Châu làm vì loạn đảng không thể nào biết được điểm yếu của hắn để ra tay nhanh và chuẩn như vậy

Tuy đối phương che mặt, hơn nữa hết sức che giấu võ công chân thật nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy, đối phương là đám đại nội cao thủ.

Một hồi ác chiến đẫm máu đó giống như cơn ác mộng, hắn hy vọng mình có thể vĩnh viễn quên đi. Hắn chỉ nhớ rõ đám thị vệ bên mình từng người, từng người ngã xuống, cỏ xanh bốn phía bị nhuộm đỏ bởi máu tanh.

Thiết Ứng là người suy nhất có thể cùng hấn xông ra vòng vây. Hấn bị trọng thương đã hôn mê, Thiết Ứng để ăn trong sơn động rồi chắc đã xuống núi một mình. Hấn vừa đi tìm viện binh vừa dẫn đám sát thủ rời đi, nhưng hấn đi một ngày một đêm vẫn chưa trở về.

Miệng vết thương nóng, xương cốt như vỡ vụn, thậm chí hấn cảm thấy, chân tay đã không còn là của mình nữa.

Hấn cố gắng chống đỡ để chờ Thiết Ứng trở về nhưng mãi cũng không đợi được. Chỉ hơi nhắm mắt lại hấn cũng nghĩ mình chắc chắn sẽ chết.

Nhưng có kì tích xảy ra, hấn lại sống lại, hơn nữa còn là trong một gian phòng thanh u.

Mơ mơ màng màng, hấn có thể cảm thấy có một đôi bàn tay thon nhỏ chăm sóc hấn, giúp hấn uống thuốc, lau vết thương cho hấn, nhẹ nhàng đắp chăn cho hấn.

Hấn rất muốn nhìn xem ai là chủ nhân của đôi tay này, cho nên hấn tự nhủ mình phải kiên cường, cố gắng nắm bắt lấy đám bèo cứu mạng, không để mình rơi xuống vực sâu.

Cuối cùng, hấn tỉnh lại, nhìn thấy nàng.

Nàng giống hệt trong tưởng tượng của hấn, rất đẹp, nhưng không phải là vẻ đẹp diễm lệ chói mắt mà là một vẻ đẹp thanh nhã như hoa đại trong rừng.

Mỗi một nụ cười, một cái nhíu mày, mỗi lời nói của nàng đều như nước chảy vào lòng hấn, không có sự xa lạ của lần đầu gặp gỡ mà ngược lại còn giống như bằng hữu lâu năm.

Nhưng hôm nay, nàng hình như có chút khác lạ

Hấn chưa từng thấy nàng mặc quần áo rực rỡ như vậy, thậm chí hai má còn thoa phấn, tóc chải búi rất kĩ lưỡng, một chiếc trâm cài khéo léo, còn một đôi hoa tai xinh đẹp

Tuy rằng xinh đẹp hơn so với ngày thường nhưng hấn vẫn thích vẻ thanh nhã bình thường của nàng hơn.

Nàng ngồi một bên cẩn thận nhìn, giống như là lần đầu tiên thấy hấn. Hai mắt nàng chăm chú nhìn khiến hấn cảm thấy không thoải mái.

Nàng đang làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Ai! Người tỉnh rồi?

Nàng cười ngọt ngào khác hẳn với bình thường, chỉ chỉ chiếc bản bên cạnh:

- Canh gà đã đun rồi, người muốn uống chưa?

Hấn gật gật đầu, nhưng nàng cũng không giống bình thường bưng canh đến cho hấn mà lại cứ nhàn nhã ngồi đó, giống như một thiên kim tiểu thư không biết bưng trà rót nước.

Hấn tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm gì, khó nhọc gơ tay định bưng bát canh.

Dù sao nàng cũng không phải người hầu của mình, trước kia giúp hấn là nàng có ý tốt, giờ không giúp cũng là tự do của nàng.

Thấy Mục Triển khó khăn chặt vật, nàng nghĩ một lát, bỗng nhiên hiểu ra:

- À. Đúng rồi, để ta giúp người

Lúc này nàng mới bước đến bưng bát canh lên, từng thìa từng thìa đưa tới miệng hấn.

Nhưng nàng đút canh cho hấn không tự nhiên như bình thường, như là sợ nóng, rất cẩn thận. Chiếc thìa đưa đến bên miệng hấn cũng run rẩy, thỉnh thoảng còn làm đổ canh ra ngoài.

Hấn rất muốn hỏi tay nàng bị làm sao, có phải bị thương hay không nhưng vẫn nhịn lại, chỉ nói:

- Cô nương, ta nhờ nàng đưa thư, đưa đến chưa?

- Thư? Nàng tỏ vẻ ngạc nhiên, gật gật đầu như có lệ: - yên tâm, đưa đến rồi.

Nàng thật sự đến sơn động đó? Hấn rất nghi ngờ nhưng vẫn nhìn xuống không dò hỏi.

Dù sao nàng cứu mình đã đủ để hấn cảm ơn rồi, cho dù nàng không rảnh đi làm chuyện đó thì hấn cũng không có gì oán hận.

- Cô nương, nhận ơn chăm sóc của nàng đã lâu, còn chưa hỏi phương danh của nàng. Hấn hỏi điều hấn vẫn rất muốn hỏi

- À! Ta họ Tô. Nàng ngừng lại một chút rồi nói: – Tô Âm

- Âm?

- Âm trong giọng nói (giải thích tên). Nàng cười.

- Tên thật đẹp. Hấn gật đầu khen ngợi.

Tô Âm, cái tên này cũng thanh nhã như nàng.

- Gia phụ nhờ tiên sinh dạy học trong trấn lấy tên cho chúng ta... cho ta, đương nhiên không thô tục như những đứa nhỏ trong nông thôn.

Lúc nàng nói chuyện, hai mắt lưu chuyển.

- Tô cô nương, vì sao nàng ở một mình trong nhà nhỏ dưới núi này mà không ở cùng cha mẹ.

Nhìn qua cửa sổ là những rặng cây xanh mướt.

- Đương nhiên là ta ở cùng cha mẹ! Chỗ này chỉ là... là chỗ ta học y.

Nàng cắn cắn môi:

- Sách của ta đều để ở đây, thấy bọn thú nhỏ bị thương ta cũng sẽ để chúng ở trong này, trị thương cho chúng.

- À! Mục Triển gật đầu: – Thì ra là thế.

- Công tử, người cũng đừng nghĩ ta là đứa trẻ bỏ nhà đi nha. Ở nhà, cha mẹ thương ta nhất. Nàng biện bạch.

- Ta không nghĩ như vậy, chỉ là tò mò thôi. Hấn nở nụ cười.

- Vậy tôn tính đại danh của công tử là gì? Ta nhìn y phục của người, hấn không phải là người bình thường đi. Nàng hỏi lại.

- Ta họ Mục. Hấn quyết định nói thật: tên là...

Nói chưa xong, cửa bỗng nhiên bị người đẩy ra, một thân ảnh tuấn dật xuất hiện trước mặt hai người.

Tô Âm hoảng sợ, hét lên một tiếng, vội trốn ra phía sau giường Mục Triển.

- Công tử, là ta.

Người mới tới khẽ hé chiếc mặt nạ sắt lên:

- Thuộc hạ đến chậm mong công tử thứ tội!

- Thiết Ứng? Mục Triển vui mừng nói: – cuối cùng người cũng đến!

- Sau khi thuộc hạ xuống núi lại bị sát thủ tập kích, thật vất vả mới đẩy lui được bọn họ, đến nha môn tìm cứu binh định lên núi đón công tử. Không ngờ chúng ta vào động thì không thấy bóng dáng công tử đâu. Chúng ta tìm kiếm chung quanh, cuối cùng hôm qua phát hiện được tín hiệu trong động, vì thế thuộc hạ vội tới.

Thiết Ứng bấm báo lại tường tận.

- Là vị cô nương này đã cứu ta, còn chữa trị cho ta.

Mục Triển chỉ Tô Âm ở phía sau, ánh mắt trở nên rất nhu hòa.

Vừa rồi hần còn hiểu lầm nàng chưa gửi tín hiệu, thì ra là bản thân đa tâm

- Sao thế, Mục công tử, đây là thủ hạ của người?

Lúc này Tô Âm mới run rẩy đi ra, vỗ vỗ ngực:

- Làm ta sợ muốn chết! Ta còn tưởng quý nữa! Thuộc hạ của người đeo mặt nạ trông thật đáng sợ

- Hần từ nhỏ bị người làm bị thương cho nên phải đeo mặt nạ sắt.

Mục Triển mỉm cười giải thích

- Không phải cố ý dọa người

- Lúc hần vào cũng nên gõ cửa trước nha.

Tô Âm hung hăng lườm Thiết Ứng một cái:

- Tự nhiên xông vào, thật chẳng lễ độ gì.

- Hần nóng lòng tìm ta, quả thực có hơi lỗ mãng, ta thay hần xin lỗi cô nương.

- Thuộc hạ sao dám để công tử xin lỗi thay ta.

Thiết Ứng lập tức quì một gối:

- Cô nương là ân nhân cứu mạng của công tử ta, nếu như làm phiền cô nương, Thiết Ứng xin chết để tạ tội!

- Chết. Tô Âm khó tin: – Ta bảo người chết, người thật sự sẽ chết?

- Chỉ cần một câu của cô nương.

Hần lập tức rút bội đao bên hông kề ngang cổ mình.

- Được rồi, được rồi. Mau bỏ cái đó xuống đi

Tô Âm bưng mặt:

- Ta tùy tiện nói thế thôi, ai cần người chết? Bệnh thần kinh!

- Nếu cô nương không trách tội, ta xin phép đưa công tử đi.

Thiết Ứng nhìn Mục Triển:

- Công tử, nơi đây không nên ở lâu, để thuộc hạ mau chóng đưa người đi thôi.

- Người ra ngoài cửa đợi, ta muốn nói lời tạm biệt với Tô cô nương.

Mục Triển hơi suy nghĩ, phát phát tay.

- Được, thuộc hạ ra ngoài cửa canh.

Thiết Ứng gạt đầu tuân mệnh, thân ảnh cao ngất đi ra ngoài, tiện tay nhẹ nhàng đóng hai cánh cửa gỗ lại.

Bên trong yên tĩnh, Mục Triển ho nhẹ một tiếng, lấy trong ngực áo ra một khối ngọc bích.

Khối ngọc bích này khác với khối ngọc bích hần đưa cho Hoa Đình Phong. Khối ngọc bích kia có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng khối ngọc bội này là khối ngọc bội bên người hần.

Khối ngọc này khắc thành một hài đồng nho nhỏ, khuôn mặt tươi cười, chân tay là củ sen, bên trên có khắc tên hần – Mục Triển.

Ngày hần sinh, phụ mẫu hần cố ý nhờ người thợ khéo khắc khối ngọc này, hi vọng đời này của hần có thể mãi mãi giống hài đồng này, luôn luôn tươi cười vui vẻ.

- Tô cô nương

Hần đưa khối ngọc bội ra:

- Ôn cứu mạng của cô nương, ta không biết đền đáp thế nào. Bây giờ trên người ta không có gì đáng giá, khối ngọc này coi như biểu thị sự cảm kích của ta đi.

- Người tặng cái này cho ta?

Tô Âm đón lấy ngọc bội, cũng không coi trọng, dường như chê nó quá tầm thường.

- Hy vọng cô nương đừng chê.

Hắn cũng không nói cho nàng ý nghĩa của ngọc bội này là gì:

- Nếu sau này cô nương đến kinh thành chơi, có thể cầm ngọc bội này đến tìm ta.

- Nhà người ở kinh thành?

Nàng nhất thời cảm thấy hứng thú

- Ở kinh thành phố xá tấp nập? Đến lúc đó ta biết tìm người thế nào?

- Nhà ta ở phố Húc Vinh, cửa có một đôi kì lân. Hắn mỉm cười đáp.

- Được.

Tô Âm cất ngọc bội vào tay áo:

- Ta từ nhỏ đã muốn vào kinh thành chơi, may biết được người, về sau đến kinh thành sẽ tiện hơn.

- Cô nương...

Mục Triển hơi do dự tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn lại:

- Vậy... tại hạ xin cáo từ.

- Được. Sau này gặp lại.

Tô Âm sáng khoái đáp cũng chẳng có nửa điểm lưu luyến gì

Hắn nhìn ra điều này, trong lòng hơi thất vọng, vốn nghĩ nàng sẽ có cùng tâm tình với mình. Trong lòng khẽ thở dài một hơi, hắn hơi vỗ tay ra tín hiệu với Thiết Ưng bên ngoài.

Cửa mở ra, lần này không chỉ có một mình Thiết Ưng mà còn có cả một đám người hầu khênh ghế nằm thoải mái chính tề đi tới trước mặt Mục Triển

Tổ Âm ngạc nhiên nhìn đám người không biết từ đâu mà đến này, nhìn ra bên ngoài cửa còn có cả quân lính mặc khôi giáp lẳng lặng đứng chờ ngoài đó.

Thì ra trước khi Thiết Ưng vào, bọn họ đã sớm chờ ở đó. Nhiều người như vậy, ai nấy đều yên lặng, có vẻ được huấn luyện rất có tổ chức.

- Người này lai lịch không nhỏ nha! Đoàn người đi rồi, Tô Âm thì thảo tự nói.

- Tỷ tỷ ...

Tô Di vừa mới đi chuẩn bị đun canh gà thì nghe được tiếng muội muội Tô Âm kêu to

Nàng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt giống mình như đúc kia.

Khuôn mặt này nàng nhìn đã mười tám năm.

Mọi người nói, song sinh dù cho giống nhau thì cũng sẽ có chỗ khác biệt. Nhưng nàng và Tô Âm thì khuôn mặt lại giống nhau như đúc, nếu muốn phân biệt thì chỉ có thể thông qua quần áo của các nàng. Quần áo của nàng là màu nhã nhặn còn Tô Âm là màu sắc tươi sáng hơn nhiều.

Trừ điểm này ra còn một điểm bất đồng. Tô Âm mềm mại ngọt ngào, rất được cha mẹ yêu thích. Còn nàng trời sinh tính tình chất phác, ham mê lớn nhất là trốn đi đọc sách, giấu mình vào một chỗ nên cũng không có người muốn coi nàng là bảo bối.

- Tỷ tỷ, đã mấy ngày nay không về nhà, một mình ở đây làm gì?

Tô Âm nhìn vào phòng, nàng định cản lại nhưng cũng đã không kịp, muội muội đã thấy hắc đang ngủ say trên giường.

- Tỷ dám dấn một nam nhân ở đây? Tô Âm kêu to.
- Hắc bị thương, tạm thời tỷ chăm sóc cho hắc thôi. Nàng vội vàng đóng cửa.
- Quan hệ các ngươi thật sự chỉ đơn thuần như vậy? Tô Âm nghi ngờ.
- Trước kia tỷ chưa bao giờ gặp hắc, muội tin cũng được, không tin cũng thể.

Tô Di thần nhiên đáp, cúi đầu tiếp tục chăm chú hầm canh gà.

- Quần áo này là của hắc đúng không?

Tô Âm nhìn bộ trang phục nam rồi nói:

- Chất liệu là tơ lụa thượng hạng, còn thêu chỉ vàng rất tinh tế! Tỷ, hắc ta hắc rất giàu có.
- Tỷ không biết.

Cũng sẽ không đi hỏi

- Sao tỷ lại thành thật như thế?

Ngược lại, muội muội là giáo huấn nàng:

- Chẳng lẽ tỷ muốn cả đời ở nơi này? Vất vả lắm mới bắt được một con rùa vàng, nên nắm cho chặt mới đúng.
- Cơ duyên? Nàng chỉ cảm thấy buồn cười: – Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, nói cái gì mà cơ duyên?
- Dù thế nào, tỷ cũng là ân nhân cứu mạng của hắc, để hắc trả ơn tỷ thật hậu cũng là nên chứ? Tô Âm nói.

Tô Di cười càng sâu, lắc đầu chuyển đề tài:

- Là cha mẹ bảo muội đến tìm tỷ?
- À! Đúng rồi, cha mẹ nhắc tỷ về nhà một chuyến, bà mới ở trấn trên đến nhà chúng ta, chắc là đến làm mối cho tỷ. Tô Âm nhún nhún vai.
- Làm mối? Tô Di ngẩn ra.
- Tỷ gả ra ngoài rồi thì cũng nhanh đến lượt muội. Tô Âm đẩy nàng: – tỷ, tỷ mau về xem đi, đỡ để cha mẹ lải nhải.
- Nhưng là...

Nàng nhìn cánh cửa khép hờ, nghĩ đến người nằm trên giường kia.

- Tỷ lo lắng hắc ta? Tô Âm hiểu ra: Yên tâm, được rồi, tạm thời muội sẽ chăm sóc hắc thay tỷ, tỷ đi nhanh về nhanh!
- Muội chăm sóc hắc thay tỷ? Nàng có chút do dự.
- Chuyện bưng trà đưa nước muội cũng biết làm.

Tô Âm lắc lắc bàn tay trắng nõn. Đôi bàn tay kia chẳng bao giờ phải chạm nước, bởi vì trong nhà, nàng là tâm can bảo bối của cha mẹ.

- Vậy... được rồi.

Cuối cùng Tô Di gật gật đầu, chọn cách tin tưởng muội muội mình:

- Giờ hắc đang ngủ, chờ hắc tỉnh lại, muội cho hắc ăn bát canh gà này. Đây không phải là canh gà bình thường, là thuốc, cho nên nhất định phải bắt hắc uống, hiểu không?
- Biết rồi, biết rồi.

Tô Âm mất kiên nhẫn phát tay:

- Tỷ đi nhanh đi, đi sớm về sớm!

Tô Di cúi tạp dề, lo lắng nhìn vào phòng một cái rồi mới rời đi trong sự thúc giục của muối muối

Nàng đã vài ngày rồi chưa về nhà, lần trước về chỉ là để lấy một quyển sách, vì trong sách ghi lại một phương thuốc có thể chữa trị thương thế cho hần. Nàng về lấy sách, vội vàng đến, vội vàng đi.

Dù sao cha mẹ chưa bao giờ để ý đến nàng, có nàng hay không cũng chẳng sao.

Nàng đi nhanh về nhà, không bao lâu đã thấy ngôi nhà của mình. Nàng còn chưa vào cửa đã nghe tiếng của bà mối họ Trương và cha mẹ nàng.

- A! A Di, con đã về.

Mẫu thân tỏ vẻ thân thiết chưa bao giờ có, bước lên nắm chặt tay nàng:

- Có tin tức tốt muốn nói cho con đó.

- Con biết, A Âm đã nói rồi. Nàng gật gật đầu: – là Trương ma ma định làm mối cho con đúng không?

- Nhưng nhất định A Âm không nói cho con người Trương ma ma giới thiệu là ai đúng không? Mẫu thân nàng vội nói.

- Đại cô nương, cô nương thật có phúc.

Trương mục mục cười tươi như hoa:

- Nằm mơ cũng không ngờ công tử trưởng trấn lại coi trọng cô nương, nhờ ta đến làm mai đó.

- Công tử trưởng trấn. Tô Di nhíu mày: – ta không biết hần ta...

- Đại cô nương, chuyện đến giờ người cũng đừng giấu nữa, công tử trưởng trấn đã nói cho ta biết rồi!

Nụ cười của Trương mục mục có vài phần ái muội.

- Nói cho bà? Nói cái gì? Nàng cảm thấy thật ngạc nhiên

- Hần nói các người đã sớm quen biết, hơn nữa tình cảm rất tốt

- Hần nói như vậy? Tô Di càng thêm hoang mang: – Sao hần có thể ăn nói lung tung như vậy?

- Ấy! Đại cô nương, cô đừng có chối chứ.

- Đúng rồi, A Di, chuyện tới nước này phụ thân và mẫu thân sẽ không trách cứ người. Mẫu thân nàng phụ họa.

- Ta đã làm cái gì? Phải thừa nhận cái gì? Mày nhíu mày càng chặt.

- Người và công tử trưởng trấn thường xuyên hẹn hò trong miếu ở ngoại ô đúng không. Trương mục mục nhướn mày, bữu môi.

- Cái gì? Tô Di hoảng sợ, không nhận được vội chối: – Ai nói vậy? Là ai bịa đặt?

- Đại cô nương, chính miệng công tử trưởng trấn nói, sao có thể là bịa đặt được.

- Hần...

Nàng trừng to mắt tỏ rõ vẻ khó tin, Tô Di vốn luôn bình tĩnh, lúc này ngực phập phồng thật lâu không thể ổn định.

Chuyện này nhất định có hiểu lầm, hoặc là công tử trưởng trấn đó nói dối.

Nhưng lúc này nàng không thể giải thích, mọi người cũng sẽ không nghe nàng giải thích. Nàng nhẫn nhịn sự phẫn nộ, khôi phục vẻ bình tĩnh.

- Mặc kệ công tử đó nói gì, hôn sự này ta sẽ không đáp ứng. Nàng chậm rãi trả lời.

- Cái gì?! Cha mẹ Tô Di và Trương ma ma lấp bắp kinh hãi.

- Đại cô nương, người nên nghĩ cho kĩ, khó mà được trưởng trấn công tử si tình như vậy, người không thể bội tình bạc nghĩa được! Hơn nữa, công tử trưởng trấn của chúng ta rất có tiền đồ, có người thân ở trong kinh thành, được thăng chức rất nhanh thôi. Vậy mà hắn còn không quên tình cũ là người, muốn kết hôn với người, người đừng có không biết tốt xấu. Bà mỗi tội nói.

- Nha đầu chết tiệt kia, người làm ra chuyện không biết xấu hổ này, công tử nhà người ta còn muốn lấy người thì đó là phúc phận cả đời người, vậy mà người còn không biết xấu hổ. Mẫu thân nàng mắng to.

Tô Di không nói thêm gì, chỉ thản nhiên xoay người, bước ra khỏi cửa.

Vội vàng đến, vội vàng đi, ngôi nhà này với nàng chỉ là thế thôi sao?

Thật vất vả mới được thấy cha mẹ tươi cười, không ngờ nụ cười đó lại biến mất nhanh như vậy.

Nàng bưng tai, không để cho tiếng quả trách phía sau làm tổn thương lòng mình.

Kéo váy, nàng chạy dọc con phố, nhà cửa dần xa, cho đến khi trước mặt nàng là màu xanh tươi của vùng ngoại ô thì nàng mới hơi dừng bước.

May mà nàng còn có căn nhà nhỏ dưới chân núi, mỗi lần chịu tủi thân ở trong nhà, nàng còn có chỗ để che gió chắn mưa.

Đi vào sân nhỏ bao quanh là mấy bụi trúc, nàng bỗng cảm thấy khác lạ, nơi này hình như có gì đó thay đổi.

Nàng đẩy cửa gỗ, nhìn muội muội Tô Âm đang nhìn ngắm một khối ngọc bội, ánh mặt trời chiếu vào ngọc bội lấp lánh.

Tô Âm thấy nàng, vội vàng giấu đồ trong tay lại, vui vẻ cười:

- Tỷ đã về! Sao rồi, Trương ma ma giới thiệu cho tỷ nhà chồng thế nào?

Nàng không vội trả lời vì ánh mắt nàng bị đông lại khi nhìn về phía chiếc giường.

- Người đâu? Tô Di lo lắng kêu: – Vị công tử bị thương kia đâu?

- À. Hắn vừa được thủ hạ đón đi rồi. Tô Âm thản nhiên trả lời.

- Đón... đón đi rồi.

Mấy hôm nay nàng mới giúp hắn viết tin lên vách động, vốn không nghĩ là sẽ bị phát hiện sớm như vậy, còn tưởng là sẽ được ở thêm cùng hắn 3,4 ngày nữa. Ai ngờ mọi thứ đều không như nàng mong muốn.

Tô Di mất mát ngồi xuống, ngồi ở chỗ hắn từng nằm.

Kỳ quái, bọn họ cùng lắm chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, ở chung mấy ngày cũng chẳng nói gì nhiều. Vì sao khi hắn đi nàng lại có cảm giác như mất đi người thân thiết nhất, trong lòng trống rỗng.

- Lúc hắn đi có nói gì không? Nàng không nhận được hỏi muội muội.

- Đơn giản là cảm ơn tỷ mấy câu thôi. Tô Âm đáp cho có lẽ.

Thật sự chỉ có thế thôi sao? Nàng cảm thấy thất vọng, ánh mắt ảm đạm rũ xuống.

2. Chương 2

Vĩnh An trấn chưa từng náo nhiệt như vậy bao giờ

Sáng sớm, nhà nhà đều bị tiếng chiêng trống động trời đánh thức, dân chúng mơ màng tỉnh dậy đẩy cửa nhìn ra, chỉ thấy một đội quan binh điều hành trên con phố dài.

- Chuyện gì vậy?

- Triều đình ban lệnh gì sao?

- Hay là có người phạm vào vương pháp bị bắt?

Mọi người không hiểu gì nên chỉ đoán gì đoán non, trong lòng hoảng loạn.

Rất nhanh đã có tin tức truyền ra, quả thực là có chuyện lớn, nhưng lại là chuyện vui. Huyện thái gia đích thân tới Tô gia, còn có cả bà mối, muốn thay một vị công tử quyền cao chức trọng bàn chuyện hôn sự.

Tô tiên sinh ở trấn trên có một đôi nữ nhi song sinh như hoa như ngọc, phóng tầm nhìn khắp trấn Vĩnh An cũng chỉ có nữ nhi nhà hắn mới có được mối nhân duyên này.

Nhưng mọi người vẫn cảm thấy khó tin, dù nữ nhi nhà hắn xinh đẹp thì cũng chưa đến mức danh tiếng truyền đến kinh thành, thậm chí còn cả Huyện thái gia cũng phải hạ mình làm mai mối chứ?

Chuyện này mọi người trong trấn không nghĩ ra, ngay cả người Tô gia cũng không hiểu ra làm sao.

Lúc này, trong phòng khách Tô gia, vợ chồng họ Tô mơ hồ nhìn khách quý đến cửa.

- Mau đứng lên! Mau đứng lên!

Huyện thái gia tươi cười, tự tay nâng hai vợ chồng Tô thị đang định quỳ xuống:

- Đến hôm sau hai vị đã thành hoàng thân quốc thích, nên quỳ lạy là bản quan mới đúng

- Hoàng thân quốc thích? Vợ chồng Tô thị khó hiểu hỏi lại.

- Lần này bản quan đến đây là thay Nam kính vương gia cầu hôn lệnh thiên kim?

- Vương ... gì??

- Ậy Ậy. Chẳng lẽ hai vị chưa bao giờ nghe nói đến đương kim Nam kính vương gia sao?

Huyện thái gia tắc lưỡi:

- Đó là cháu của Hoàng thượng, là cháu nội của Thái hậu.

- A!

Vợ chồng Tô thị trợn mắt há hốc mồm, liên tục xua tay:

- Huyện thái gia, có phải ngài nhầm không? Tiểu nữ có đức gì mà lọt vào mắt xanh của Nam kính vương gia?

- Nam kính vương gia lúc này đang ở phủ nha chúng ta đó, chỉ chờ ta đến xin ý của hai người và lệnh thiên kim thì lập tức tới đón, bản quan sao dám làm sai?

- Nhưng... tiểu nữ chưa bao giờ gặp Nam kính vương mà.

Cho dù là tiếng tốt đồn xa thì cũng chẳng truyền đến kinh thành chứ? Huống chi kinh thành thiếu gì mỹ nhân, Nam kính vương gia phải ngàn dặm xa xôi tới cầu hôn một nữ tử quê mùa?

- Hì hì, hai lão nhân gia có điều không biết, lệnh thiên kim có quen biết Nam kính vương gia từ ba tháng trước.

- Ba tháng trước?

- Đúng rồi, xin hỏi khuê danh của lệnh thiên kim có một chữ “Âm”?

- Huyện thái gia, người đang nói tiểu nữ sao?

Đang nói chuyện, bỗng trong phòng có một mỹ nhân mặc áo đỏ cười khanh khách bước ra.

- Vị này là cô nương Tô Âm? Huyện thái gia liên tục khom lưng: – hạ quan có lễ.

- Tiểu nữ lễ mễ, nghe thấy Huyện thái gia nhắc tới thì tự đi ra.

Tô Âm đáp lễ:

- Phụ mẫu ta vừa rồi nói đúng đó, tiểu nữ tử chưa từng gặp Nam kính Vương gia.
- Tô Âm cô nương, không phải ngươi không có phúc mà là ngươi không hiểu mà thôi.
- Xin đại nhân chỉ giáo?
- Xin hỏi cô nương, ba tháng trước có phải cô nương từng cứu một công tử áo trắng?
- Công tử áo trắng?

Tô Âm giật mình ngây ngốc, sau đó chợt hiểu, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, đáp qua loa:

- À, đúng... có chuyện đó.
- Công tử đó có nói cho cô nương biết mình họ gì không?
- Hắn... hắn ta hình như nói, hắn họ ... Mực! Đúng, họ Mực!

Chuyện đã lâu như vậy, nàng cũng sắp quên mất.

- Chẳng lẽ cô nương không biết họ Mực là họ hoàng thất?
- Người nói...

Tô Âm kinh hãi, lảo đảo lui ra phía sau ba bước:

- Vị Mực công tử đó là... Nam kính Vương gia?
- Sau khi hồi kinh, Nam kính vương gia ngày đêm tưởng nhớ cô nương, thương thể vừa khỏi người đã vội trở về Trọng Châu, muốn đón cô nương vào kinh đó.
- Chuyện này...

Nàng như trong mộng, nhìn cha mẹ rồi lắp bắp hỏi:

- Hắn đón ta vào kinh làm... là gì?
- Tô Âm cô nương, cô hỏi câu này thật ngốc.

Huyện thái gia không khỏi bật cười

- Đương nhiên là làm Nam kính vương phi rồi
- Không phải chỉ là một tiểu thiếp chứ? Tô mẫu chen ngang.

Tô Âm là một nha đầu nông thôn vào vương phủ, có thể làm một tiểu thiếp cũng đã là phúc phận cực lớn rồi.

- Nam kính vương gia nếu muốn nạp tiểu thiếp thì cần gì để bản quan tự mình làm mai, cần gì phải để cho ai cũng biết, còn đem theo cả một đội đón dâu từ kinh thành đến.
- Thật sao?

Tô Âm hoàn toàn ngây dại, ngáp ngừng

- Hắn thật sự... muốn lấy ta làm Nam kính Vương phi?
- Hạ quan dù chức quan không lớn nhưng tốt xấu gì cũng là người đứng đầu một huyện, chẳng lẽ còn nói điêu, nói dối?
- Nói vậy là... ta sẽ làm Vương phi ?

Nàng chậm rãi ngồi xuống, khóe miệng lộ ra tia cười.

Bỗng nhiên, trong phòng truyền đến tiếng “loảng xoảng” tựa như có người lỡ tay đánh vỡ đồ.

Nhưng mà tiếng này bị sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài bao phủ, ai cũng không nghe thấy.

Đêm trăng. Khe núi vốn chẳng ai đến có hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ gương mặt giống nhau, quần áo khác nhau, một đỏ một trắng.

Nữ tử mặc đồ đỏ cười ngọt ngào, nữ tử mặc áo trắng lại nhú mày

- Tỷ, tỷ đêm hôm khuya khoắt hẹn muội ra đây, có chuyện gì sao? Thiếu nữ áo đỏ hỏi

- Muội không có gì muốn nói với tỷ?

Tô Di nhìn vẻ mặt ngây thơ của muội muội, hy vọng những gì mình nghĩ chỉ là hiểu lầm.

- Tỷ, rõ ràng là tỷ hẹn muội đến, sao lại hỏi muội có chuyện gì

Tô Âm ngáp một cái:

- Nếu không có chuyện gì, muội mệt rồi, muốn về ngủ.

- Lúc Huyện thái gia đến nhà chúng ta, tỷ ở trong phòng, những gì hần nói tỷ đều nghe được.

Tô Di giữ chặt muội muội:

- Muội hần biết tỷ hỏi cái gì.

- Muội sao biết được? Tô Âm nhún vai

- Hần... hần sao lại cầu hôn muội? Cuối cùng nàng cũng hỏi ra vấn đề đó.

- Tỷ nói ai?

- Rõ ràng muội biết... ta nói... người ta đã cứu!

- À. Thì ra tỷ nhắc đến hần.

Tô Âm mỉm cười:

- Thật ra rất đơn giản, lúc tỷ về nhà gặp Trương ma ma, hần vừa lúc tỉnh lại, thấy muội thì hỏi tên muội, muội nói cho hần biết. (trơ tráo thế k biết)

- Muội giả mạo tỷ? Tô Di thấy thật khó tin.

- Không, phải nói là hần nhận sai người. (Tên truyện đấy ạ)

- Muội...

Nàng nhìn nhầm rồi sao? Vì sao nàng bỗng phát hiện dưới gương mặt tươi cười như hoa của muội muội lại ẩn dấu một vẻ mặt dữ tợn? Đó thật sự là tiểu muội ngây thơ đã cùng nàng lớn lên sao?

- Tỷ, chuyện đã đến nước này, cũng đành đâm lao phải theo lao.

Tô Âm đắc ý:

- Tỷ trời sinh tính tình chất phác, không giỏi ăn nói, đương nhiên không thể làm Vương phi được. Vẫn nên để muội thay tỷ vào kinh đi.

- Muội cố ý giả mạo tỷ...

Vừa rồi nàng còn có chút hy vọng rằng hần tự nhận sai người, nhưng những lời đó của muội muội như sét đánh, đánh tan ảo tưởng còn sót lại của nàng.

- Tỷ, tỷ cũng đâu có thiệt, muội cũng tặng lễ vật cho tỷ rồi là gì?

Tô Âm càng cười đắc ý.

- Lễ vật? Nàng khó hiểu.

- Đúng vậy, công tử trưởng trấn là lễ vật muội tặng tỷ.

- Cái gì?

Trong chớp mắt nàng đã hiểu:

- Người hẹn hò trong miếu hoang cùng công tử trưởng trấn... là muội?!
- Đúng thế, nhờ tiểu muội đây dùng thủ đoạn, nắm chặt được tim hần cho nên hần mới mặc kệ cha mẹ phản đối, nhờ Trương ma ma đến nhà chúng ta làm mối. Tiện đây nói cho tỷ một tiếng, lúc ta và hần hẹn hò, ta dùng tên của tỷ đấy.

- Vì sao? Vì sao muội lại phải làm như vậy?!

Nàng luôn hiểu rõ muội muội này, tự hỏi mình không làm gì có lỗi với nàng, sao nàng lại bỏ mặc tình thân mà làm bẩn thanh danh của mình?

- Như vậy không tốt sao?

Tô Âm ngẩng đầu, ngạo nghễ nhìn nàng:

- Muội thay tỷ tìm được một lang quân như ý, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?
- Nếu muội không muốn lấy công tử trưởng trấn thì sao còn hẹn hò với hần? Đợi hần nhắc tới chuyện kết hôn lại đổ chuyện này lên người ta... muội, hôm nay muội phải nói cho rõ, thế là vì cái gì?

Tô Di tức giận đến cả người run lên.

- Tỷ đúng là đồ ngốc! Ai nói hẹn hò với một nam tử thì nhất định phải gả cho hần? Muội chỉ là nhất thời nổi hứng chơi đùa với tên con trai của lão trưởng trấn ngu xuẩn đó thôi vốn không định cả đời ở bên hần. Giờ có Nam kính vương gia, đương nhiên càng không lấy hần.
- Tỷ và công tử trưởng trấn hoàn toàn không biết nhau, người hần thích là muội, muội lại đẩy ta lấy hần, còn nói đó là chuyện tốt?

Tô Di cảm thấy tim gan bị xé rách.

- Tỷ không muốn gả cho hần? Ha ha, chẳng lẽ tỷ tỷ động tình với Nam kính vương gia? Tô Âm nhú mày.
- Tỷ... Nàng yên lặng, cắn môi dưới, không biết trả lời như thế nào.
- Thích hần thì trước kia nên dùng chút thủ đoạn mà giữ hần, ít nhất nên cho hần biết tên tỷ là gì. Nay hần đã coi ta thành ý trung nhân, tỷ tỷ có hối hận thì cũng được cái gì? Tô Âm hừ nhẹ.

Đúng vậy, đều do nàng thẹn thùng, không hiểu cách lấy lòng nam nhân. Lúc trước nếu không rời hần, không để Tô Âm gặp hần thì cũng chẳng có kết cục này...

Được rồi, cơ hội nếu không đến, nàng cũng đành chấp nhận. Nhưng chính nàng cũng không rõ, mình đã làm sai điều gì để mà thân muội muội là đối xử với mình như vậy? Hôm nay, nàng phải hỏi cho rõ.

- A Âm, tỷ tỷ có chỗ nào có lỗi với muội mà muội muốn hại tỷ như vậy?

Nàng ngẩng lên nhìn khuôn mặt giống mình như đúc kia.

- Tỷ thật sự muốn biết?

Tô Âm ngưng cười, hung hăng nhìn nàng:

- Nguyên nhân rất đơn giản... tự tỷ nhìn đi

Móng tay nhuộm hoa bóng nước (loại hoa màu đỏ dùng để nhuộm móng tay, ai xem FO thì biết à) giờ lên chỉ vào mặt nàng.

- Mặt tỷ? Tô Di ngạc nhiên.

- Đúng, ta không thích trên đời có người giống hệt ta cho dù là thân tỷ tỷ.

Tô Âm gằn từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ngọn nguồn:

- Ta muốn là mỹ nhân độc nhất vô nhị trên đời (bệnh không thể tả)
- Nhưng đó là do cha sinh mẹ đẻ, sao phải do tỷ quyết định

- Sao không phải do tỷ quyết định? Nếu lúc trước tỷ không đầu thai vào cùng ta thì chúng ta sẽ giống nhau sao? Nếu trước đây tỷ sinh bệnh mà chết hoặc lên núi hái thuốc bị ngã bị hủy dung thì chúng ta có thể giống nhau sao? (hơ, hết nói mà)

- Ta cao quý thông minh như vậy, người ngu ngốc như thế, dựa vào cái gì mà giống ta như đúc? Dựa vào cái gì đi trên đường cái, ai cũng nhằm ta thành người, người thành ta? Ta chịu đủ rồi, ta hận không thể chém chết người. Tô Âm điên cuồng kêu to.

- Người... Tô Di lắc đầu, nước mắt rơi xuống.

Từ nhỏ đến lớn nàng luôn cảm thấy may mắn khi ông trời cho nàng một muối muối đáng yêu, cảm thấy trên đời có một người giống mình như đúc, tựa như mình có thể sống lâu hơn người khác vậy.

Từ nhỏ, nàng cùng một người khác tay trong tay, tựa như sẽ vĩnh viễn tương thân tương ái như vậy đến hết đời, cả đời không sợ sẽ cô độc.

Nhưng nàng không thể tưởng được, người đó lại hận nàng như vậy, hận nàng đến độ muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Sự tuyệt vọng trong lòng giờ hóa thành sự thê lương. Được rồi, muốn hận nàng thì cứ hận đi nhưng vận mệnh của nàng sẽ không thể để người khác bố trí được

- Được. Tỷ hiểu.

Tô Di thở dài, xoay người nói ra quyết định trong lòng:

- Chờ đến khi Nam kính vương đến đón dâu, ta sẽ nói lại mọi chuyện cho hắn.

- Nói lại mọi chuyện?

Tô Âm vội ngăn nàng lại:

- Người sẽ nói gì? Nói ta là giả mạo? Người nghĩ hắn sẽ tin người?

- Cho dù hắn không tin, ta cũng sẽ nói.

- Hắn sẽ coi người là đồ điên!

- Ta sẽ nói những chuyện khi chúng ta ở chung, hắn tự nhiên sẽ tin.

- Ta sẽ nói cho hắn rằng mọi thứ đó đều là ta nói cho người.

Tô Di hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

- Vậy để tự hắn phán quyết đi.

Tô Di khẽ cười:

- Hắn thân là Nam kính vương, chắc phải có năng lực phân biệt đúng sai chứ.

- Người đứng lại cho ta!

Tô Âm tức giận dậm chân:

- Người cho là mình làm được chuyện đó sao? Ta có tin vật hắn đưa?

- Tín vật? Nàng ngoái đầu lại: – tín vật gì?

- Sao ta phải nói cho người? Tô Âm đặc ý: – cái này khiến người sợ hãi chưa?

- Thì ra... ngay từ đầu người đã có ý định giả mạo ta.

Lúc đối phương đưa tín vật, muối muối thông minh này hẳn là biết ý tứ của hắn chứ. Nhưng nàng không nói rõ thân phận mình, có thể thấy, ngay từ đầu nàng đã có ý xấu.

- Ha ha. Trước ta cũng không nghĩ hắn lại có thân phận lớn như vậy, ta cũng không ngờ hắn lại quay lại cầu hôn. Ta nhận tín vật kia chỉ là thấy nó có chút giá trị, muốn đổi chút tiền thuốc men thay người thôi.

- Người bán nó? Trái tim nàng căng thẳng.

- Lúc đầu đổi được mấy lạng bạc, nhưng chiều nay đã chuộc về, ha ha, vẫn may là tiệm cầm đồ còn giữ.

- Người....

Nàng đã biết chính muối tử mình vô sỉ, lại không ngờ được nàng có thể vô sỉ đến mức này.

- Tỷ không có tín vật, Nam kính vương sẽ không tin tỷ. Muội khuyên tỷ ngày mai vẫn nên ngoan ngoãn ở trong phòng, đừng đi ra ngoài làm chuyện xấu hổ.

- Cho dù ta xấu hổ thì cũng sẽ nói rõ chân tướng cho hần.

Nếu A Âm tâm địa thuần lương vì đam lao mà phải theo lao nên lấy hần thì nàng có lẽ sẽ giữ bí mật... Nhưng biết được muội muội mình là kẻ tráo trở như vậy thì sao nàng có thể để cho hần lấy muối muội?

Cho dù không phải vì mình, cũng là suy nghĩ vì hần.

Hần là người vô tội, hần là nên kết duyên với nữ tử tốt đẹp, thuần khiết nhất thế gian, sao lại phải chịu sự lừa gạt đó.

- Tỷ đứng lại! Tỷ đứng lại!

Tô Âm thấy nàng chạy đi thì lo lắng, vội lấy một vật trong áo ra:

- Không phải tỷ muốn xem tín vật là cái gì sao? Giờ muội cho tỷ xem.

- Đó là tín vật?

Trong màn đêm, nàng thấy trong tay Tô Âm dường như cầm một thứ gì đó trong suốt nhưng lại giống như chẳng có gì.

- Muốn nhìn thì lại đây. Tô Âm bỗng nhiên lạnh lùng cười.

Lòng của nàng rung mình vì nàng phát hiện trong mắt muội muội lóe ra một ánh sáng khác lạ, ánh sáng này nàng đã từng nhìn thấy trong mắt một con sói hoang, sát ý lộ liễu.

Bên kia chính là khe núi, chẳng lẽ..... A Âm định đẩy mình xuống sao?

Không, cho dù khi này A Âm nói muốn để nàng bị chém chết nhưng dù sao cũng là thân tỷ muội, nàng không tin thế gian có người bất kể thân tình như vậy.

Tô Di do dự bước qua, Tô Âm nhìn chằm chằm bước chân nàng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nàng bước lên từng bước, Tô Âm lui về phía sau từng bước, tựa như thật sự muốn dẫn dụ nàng đến bên khe núi.

- Đừng...

Nàng bỗng nhiên nhớ ra lúc chạng vang trời đổ mưa, khe núi này nhiều bùn nhất định sẽ rất trơn. Nàng phải nhắc A Âm đừng đi xa quá, tránh sinh chuyện bất ngờ.

Nhưng nàng đã muộn.

Chỉ thấy Tô Âm lao đảo, hét thảm một tiếng

- A Âm...

Nàng bước lên định nắm tay muội muội, nhưng cách xa như vậy, sao nàng có thể nắm bắt được.

Đến khi nàng chạy đến bên vách thì đã không thấy bóng dáng Tô Âm đâu, ngay cả tiếng kêu thảm cũng đã ngừng bật, tựa như căn bản nàng chưa từng đến đây.

Cúi người nhìn lại, chỉ thấy trong khe núi nước chảy róc rách, cây cối rậm rạp không có đường xuống

- A Âm...

Tô Di ngơ ngác quỳ gối trên vũng bùn, chỉ hy vọng mọi thứ trước mắt chỉ là một cơn ác mộng..

Nhưng tất cả không phải là ác mộng, Tô Âm thật sự đã rơi xuống vách núi.

Một nữ tử yếu ớt rơi xuống từ vách núi cao, cho dù không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

Tô mẫu nghe tin dữ này, hung hăng nắm tóc nàng nói muốn đánh chết nàng, nàng không né tránh, cũng muốn mẫu thân đánh chết mình đi.

Nhưng Tô phụ lại trấn tĩnh hơn nhiều, suốt đêm nhờ người đến vách núi tìm kiếm nhưng tìm đến sáng sớm cũng không có kết quả gì.

- Người trả A Âm lại cho ta! Trả A Âm lại cho ta!

Tô mẫu biết kết quả này thì như nổi điên mà đánh Tô Di.

- Dừng tay!

Nàng không nghĩ tới lúc này phụ thân lại cứu nàng.

- Ông lại che chở nó?

Tô mẫu trừng mắt nhìn Tô phụ:

- Nó bình thường không nghe lời, ngay cả thân muội cũng hại chết, vậy mà ông còn che chở nó.

- Bà đánh chết nó, mai tìm ai lên kiệu hoa đây? Tô phụ nhú mi trả lời.

- Lên kiệu hoa? Tô mẫu kinh ngạc: – Ông à, ông hồ đồ rồi sao? A Âm của chúng ta giờ đã ngã xuống núi, sống chết chưa biết thì ông còn nói kiệu hoa cái gì nữa?

- Vất vả lắm ta mới chờ được đến hôm nay, sao có thể để cơ hội tốt như vậy trôi đi?

- Chờ đến hôm nay? Tô mẫu càng khó hiểu: – lão già, ông đang nói gì thế?

- Bằng vào tài học của ta, đầu chỉ ở chỗ này làm một thầy giáo quen được? Chỉ vì khoa cử triều đình bất công, hại ta không thể nào thực hiện được nguyện vọng. Nay nữ nhi của ta được Nam kính vương nhìn trúng, rất nhanh là sẽ thành Nam kính vương cao quý, chúng ta một nhà gà chó cũng được thăng thiên. Bà à, cơ hội tốt như vậy bà định bỏ qua?

Tô Di thấy phụ thân cười âm tà vô cùng, nụ cười chưa bao giờ thấy.

- Ông à, ý ông là...

- Đúng, để A Di thay A Âm lên kiệu hoa.

- Cái gì?

Lời vừa nói ra, không chỉ có Tô Di mà cả Tô mẫu cũng kinh ngạc.

- Không được! Không được!

Tô mẫu dù sao cũng thương ái nữ, không thể chấp nhận sự an bài này:

- Nó hại chết A Âm, sao có thể để nó chiếm tiện nghi như vậy.

- Bà à, bà bỏ qua được sinh lễ đó sao?

Tô phụ chỉ chỉ hòm vàng lớn kia:

- Đừng quên, A Di và A Âm đều là nữ nhi thân sinh của chúng ta, giờ chúng ta mất đi một đứa, bà còn định đánh chết đứa còn lại?

- Tôi...

Tô mẫu nhìn sinh lễ bên trái rồi lại nhìn Tô Di bên phải không biết là vì sao mà cuối cùng không phản đối nữa.

Cứ như vậy, ngày hôm sau, Tô Di bị phủ khăn đỏ, ngồi trên phượng liễn của Nam kính vương.

Nàng xuất giá như vậy. Vừa đang trong sự tự trách khi mất đi muội muội thì lại bị cha mẹ coi là lễ vật để đổi lấy vinh hoa phú quý mà xuất giá .

Nàng có thể phản đối sao? Không, nàng thậm chí ngay cả một chữ “không” cũng không thể nói.

Đã hại chết nữ nhi mà cha mẹ thương yêu nhất thì sao nàng còn dám để bọn họ thất vọng?

Nàng chỉ có thể trong cơn hoảng hốt mà bị đưa vào động phòng.

Đây là sơn trang của Tri phủ đại nhân, Huyện thái gia tự mình giám sát quét tước bố trí, giăng đèn kết hoa để Nam kính vương gia động phòng.

Nàng che khăn voan đỏ tươi, ngồi trong căn phòng hoa mỹ, có thể cảm thấy cửa sổ mở truyền đến tiếng tân khách ồn ào náo nhiệt, còn có mùi sen thơm ngát thấm vào không khí.

Bên cạnh hẳn là một hồ sen?

Đã sang hè... lúc nàng biết hẳn là mùa xuân, giờ đã sang một mùa.

Nhưng trong một mùa này đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, lòng nàng như già đi rất nhiều.

Bỗng nhiên, nàng nghe tiếng cửa đẩy nhẹ ra, có người đi vào.

- A Âm. Mục Triển ngồi xuống bên nàng, khẽ gọi.

Tiếng gọi này khiến lòng nàng như bị nhéo, nước mắt trào ra.

Hắn coi nàng là A Âm! Từ nay về sau, suốt cuộc đời này, hắn đều gọi nàng như vậy sao?

Cả đời sẽ phải làm thế thân của A Âm sao?

- A Âm, nàng chờ lâu không? Ta vốn định về sớm nhưng lại sợ bọn họ cười nên đành ở lại một chút.

Hắn khẽ cười, ôm lấy nàng

Y phục của hắn như là làm từ nước vậy, lúc này tay áo mềm mại ôm quanh nàng như một cơn gió thoảng qua thân thể nàng khiến nàng cảm thấy thật thư thái.

Nàng rất thích hắn nhỏ giọng nói, thích hắn lẳng lặng ôm mình như vậy. Tuy rằng trước kia bọn họ là người xa lạ nhưng cái ôm này tuyệt không khiến nàng thấy xa lạ, dường như kiếp trước cũng từng ôm nhau như vậy, dường như bọn họ trời sinh một đôi.

Vốn dĩ, nàng có thể trở thành nữ tử hạnh phúc nhất đời, nhưng một sự hiểu lầm lại làm mọi thứ đều tan biến .

- A Âm, sao nàng không nói gì? Mục Triển ngạc nhiên khi thấy nàng bất động: – Có phải có chỗ nàng khó chịu không?

Vén khăn lên, nàng còn chưa kịp che đi thì hắn đã theo ánh nền mà thấy được ánh lệ trong mắt nàng.

- Sao nàng lại khóc? Hắn có chút hốt hoảng thất thố.

Tô Di không đáp. Giờ này khắc này, nên giải thích thế nào về sự hiểu lầm này? Hắn sao có thể hiểu được tâm tình của mình khi mất đi muội muội?

- A Âm... Ta làm sai cái gì sao? Hắn vươn tay lau nước mắt của nàng: – nàng đang giận ta sao?

Nàng chớp mắt, cảm thấy không thể đối mặt với hắn.

Muội muội sống chết không rõ, nàng sao có thể vui vẻ bên hắn? Đời này nàng sẽ phải gánh tội danh giết chết muội muội, vĩnh viễn không thể hạnh phúc.

- Ha ha, ta biết rồi. Hắn bỗng nhiên cười: – ta biết nàng đang giận chuyện gì.

Hắn biết? Tô Di ngạc nhiên nhướng mắt.

- Nàng tức ta chưa nói cùng nàng đã phái huyện thái gia đến nhà nàng bức hôn đúng không?

Mục Triển hơi thở dài:

- Đó là vì ta quá nhớ nàng... cả đời này ta chưa từng ép buộc ai chuyện gì, nhưng sau khi hồi kinh, ta lại quyết định, cho dù dùng thủ đoạn ti tiện nhất cũng nhất định phải lấy được nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Một nam tử cao quý, tao nhã tình nguyện dù ti tiện cũng phải có được một nữ tử, sao với một vạ câu “ta yêu nàng” còn rung động hơn.

Nhưng nàng không thể nhận tình cảm này của hắn bởi vì nàng là kẻ có tội.

Nàng co mình lại, rời khỏi vòng ôm của hắn, bước chậm đến góc phòng khác.

- A Âm, nàng làm sao vậy? Mục Triển kinh ngạc.

- Người muốn lấy ta nhưng ta không muốn gả cho người.

Né tránh ánh mắt hắn, nàng quay lưng về phía hắn, nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Vì sao?!

Hắn vẫn cảm thấy, trong những ngày nàng chăm sóc hắn thì đã có một tình cảm nảy sinh ràng buộc hai người... Chẳng lẽ, là hắn nghĩ sai rồi?

- Ta sớm đã có ý trung nhân? Nàng bắt đắc dĩ mà nói dối.

- Ý trung nhân? Hắn là ai? Mục Triển đột nhiên đứng dậy.

- Là công tử con trưởng trấn chúng ta

Không ngờ Tô Âm làm loạn lại thành cái cố của nàng:

- Ta và hắn đã lên hẹn hò từ lâu rồi...

- Nhưng ta nghe nói hắn muốn lấy tỷ tỷ nàng.

- Quả nhiên là Nam kính vương gia tin tức linh thông.

Nói vậy có lẽ hắn không cần tự hỏi mà đã có người đến nói hết chuyện của Tô gia rồi? Nàng giả bộ trấn định, cố nói dối:

- Đáng tiếc tin tức cũng có chút sai lầm. Bọn họ nói như vậy là vì không muốn người mất hứng. Dù sao nếu người muốn lấy tam công tử trưởng trấn cũng không nói gì thì sao bọn họ phải nhiều lời.

- Nàng thích hắn? Mục Triển nhìn bóng nàng, khó mà tin được: – nàng thật sự thích hắn?

- Ta cần gì lừa người?

Tô Di cố ý nói thật lạnh nhạt

- Nói chuyện tình của mình ra để người tức giận thì ta được cái gì?

- Khi này nàng khóc... là vì hắn?

Lần đầu tiên trong đời, Mục Triển cảm thấy trong lòng chua xót.

- Nếu vương gia đã hiểu thì chắc không cần hỏi nữa

Nàng nhẹ nhàng tháo mũ phượng trên đầu xuống, tóc dài chảy xuống như thác:

- Nếu vương gia có lòng từ bi, xin thu hồi lại ý chỉ, trả Tô Âm về bên người trong lòng.

Mũ phượng đưa ra chờ hắn đáp lại nhưng chỉ thấy hắn quay đi, bỗng nhiên mở cửa phòng

- Khuya rồi, nàng nghỉ sớm đi.

Hắn đứng bên cửa gió thổi sâu kín nói:

- Ta đến thư phòng nghỉ.

- Vương gia đồng ý với Tô Âm?

- Đồng ý nàng cái gì?

- Hừ ta...

Lời nói tàn nhẫn đến ngay cả nàng nghe cũng thấy đau lòng.

- Nàng quên khi này ta nói gì rồi sao?

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt sắc bén

- Cái gì?! Nàng mơ hồ

- Vừa rồi ta nói, bất kể dùng thủ đoạn gì tiện thể nào ta cũng phải có được nàng

Mục Triển gần từng tiếng để cho nàng nghe rõ:

- Cho dù nàng đã có ý trung nhân thì ta cũng sẽ không buông tay.

- Hắn... hắn thật sự yêu nàng đến mức đó sao? Một vương gia cao cao tại thượng vì một nữ tử như nàng, đáng sao?

Cửa “chi nha” một tiếng, hắn không để nàng có cơ hội nói, vội xoay người đi.

Còn lại mình Tô Di cầm chiếc mũ phượng lạnh lùng mà quý giá đứng ngăn người trong gió

3. Chương 3

Này thì yêu quái:))Cứ như vậy, nàng bị hắn mang vào kinh thành.

Sau đêm đó, Mục Triển chưa bước vào phòng ngủ của nàng một bước. Hắn bận rộn chuyện chính sự nàng cũng ít khi thấy hắn. Có đôi khi tản bộ trong hoa viên nàng thấy thân ảnh xa xa của hắn. Có đôi khi hắn sẽ gọi nàng đến phòng khách cùng dùng bữa tối nhưng đều ngồi cách xa nhau, không ai nói gì.

Tuy rằng nàng đã báai đường cùng hắn nhưng trước khi hoàng gia chưa ban phong hào thì nàng vẫn chưa phải là vương phi. Vào kinh lâu như vậy nhưng hắn cũng chưa từng mang nàng tiến cung báai kiến hoàng thượng, trong cung cũng chưa từng triệu kiến nàng. Nàng cứ tưởng rằng thái độ lạnh băng của mình sẽ khiến cho hắn chỉ có thể tam thời an trí như vậy nhưng rồi nàng phát hiện mọi chuyện không phải như vậy.

Một hôm, buổi sáng sương mù mờ mờ, hình như sắp có mưa lớn.

Nha hoàn Tiểu Ngọc bên người gọi nàng dậy sớm, trang điểm cho nàng thật cẩn thận.

Đến lúc nàng thay bộ quần áo hoa mỹ khác hẳn thường ngày thì mới nói cho nàng hôm nay là sinh nhật của Thái hậu, Vương gia đã chuẩn bị xe ngựa, muốn cùng nàng tiến cung

Tiến cung?

Nàng không khỏi cả kinh, tuy rằng đã biết sớm hay muộn cũng phải theo hắn gặp những người trong hoàng thất nhưng hôm nay đột ngột như vậy vẫn khiến nàng có cảm giác trở tay không kịp.

Trong xe ngựa, dường như Mục Triển đã nhận thấy sự bất an của nàng, hắn bỗng nhiên vươn bàn tay to lớn mà ấm áp nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ lạnh lẽo của nàng mãi cho đến trước cửa cung thì mới lặng lẽ buông ra.

Tô Di từ nhỏ đã đọc nhiều sách miêu tả về cung đình, lúc này nhìn cảnh sắc trong truyền thuyết thì mới biết, những người viết sách nhất định chưa bao giờ được đến hoàng cung

Nơi này không phải là tường vàng tường ngọc, mái ngói dát châu ngọc gì cả, hoàng cung có một vẻ đẹp cổ kính mà trang nghiêm, khí phái nguy nga nhưng không hề có cảm giác quá xa hoa.

Vào đến Vĩnh thọ cung, sự bài trí ở đây càng khiến nàng thấy kinh ngạc.

Trời ạ, Thái hậu cũng quá mê tín đi. Nàng hoảng hốt trong lòng. Chỉ thấy chính điện dán đầy phù chú lớn nhỏ, ngay cả một nhánh cây cũng có.

Càng quái dị là dưới bậc thang có một chiếc lồng sắt lớn, nhìn như là để nhốt mãnh thú nhưng bên trong lại trống không, Hơn nữa, bên sườn có hai cánh cửa đều đang mở lớn.

- Mục Triễn, người đến rồi!

Một nam tử ăn mặc quý phái nhẹ cười đi ra:

- Chúng ta vừa chúc thọ Thái hậu rồi, sao người đến muộn như vậy?

Lúc nói chuyện, ánh mắt nam tử này quét qua Tô Di, lúc này nàng mới phát hiện vẻ tươi cười của hắn chỉ là giả mà thôi. Trong mắt hắn ánh lên một tia bất thiện.

- Xin thỉnh an thái tử

Mục Triễn hành lễ với nam tử kia.

Thái tử? Tô Di cả kinh, vội cúi người thật sâu.

- Mục Triễn, đây là nữ tử người gặp được ở Trọng Châu sao?

Thái tử nói đầy trào phúng:

- Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới được gặp

- Thái tử nói thế là làm tổn thọ chuyết kinh (cô vợ vụng về) rồi.

Mục Triễn khách sáo nói.

- Chuyết kinh?

Thái tử bỗng nhiên cười to:

- Mục Triễn, người thật sự coi nàng là thê tử? Đừng quên, nếu chưa qua được cửa của Thái hậu thì nàng không phải là người của hoàng gia chúng ta.

- Không phải là bây giờ ta đưa nàng đến gặp Thái hậu sao?

- Người dám chắc Thái hậu chịu gặp nàng sao? Thái tử nhún mày

Cái gì? Tim Tô Di run lên. Thái Hậu?! Không muốn gặp mình sao?

- Mục Triễn, chỉ trách người làm việc quá khinh suất, chưa bẩm báo với trưởng bối đã một mình đến Trọng Châu đón tân nương về khiến Thái hậu và phụ hoàng rất tức giận. Hơn nữa, gần đây họ nghe được một số lời đồn đại nên càng không tán thành hôn sự này.

- Lời đồn gì? Mục Triễn nhún mày.

- Nữ tử này sinh ở trấn quê mùa sao lại có y thuật cao như vậy? Lúc đó người bị thương, thái y nghe xong cũng kinh hồn tang đờm, nàng lại không có dược liệu gì quý, lại chẳng có ai giúp đỡ mà có thể cứu trị cho người khỏe mạnh, thật sự rất thần kỳ! Huống chi, nàng còn có thể khiến người mê mẩn đến thất điên bát đảo như vậy, làm cho người liễu lĩnh lấy nàng...

- Thái tử, rốt cuộc người muốn nói gì? Mục Triễn cắt ngang.

- Haha, người không thấy những phù chú dán trước điện sao? Thái tử nháy mắt

- Thấy, ta còn đang ngạc nhiên. Bình thường Thái hậu không thích những thứ này, hôm nay làm sao thế?

- Trừ ma đuổi tà!

- Ma cái gì? Tà cái gì?

Lúc này Thái tử không trả lời nữa mà chỉ nhìn về phía Tô Di.

- Người nói...

Mục Triển hiểu ra, sắc mặt chợt biến:

- Thật là khinh người quá đáng.

- Ha ha, Mục Triển, phù chú này không phải ta sai người treo lên mà là Thái hậu. Nếu người thấy tức giận thì có thể đi tìm Thái Hậu mà nói chuyện.

Thái tử đắc ý nói.

- Được, ta đưa A Âm vào gặp lão nhân gia. Mục Triển kéo Tô Di đi

- Đợi đã! Thái tử ngăn bọn họ lại: – Người có thể vào nhưng nàng không được vào.

- Cái gì?! Mục Triển không nhịn được khẽ quát: – Phù chú ở đây cần rồi, sao còn không cho nàng vào.

- Vạ nhất nàng đạo hạnh cao thâm, mấy là phù chú không trị nổi nàng

Thái tử chỉ vào chiếc lồng sắt lớn kia:

- Nếu nàng muốn vào điện thì trước tiên phải đi qua đó

- Hoang đường. Mục Triển quát lớn: – Ai nghĩ ra chuyện này? Là ai?

- Đây là đạo sĩ đức cao vọng trọng Thái hậu tìm được nghĩ ra, nghe nói lồng sắt này có pháp lực vô cùng, có thể nhốt mọi yêu quái trên đời.

Yêu quái? Bọn họ coi nàng là yêu quái sao? Tô Di nghe đến đó thì thật sự muốn phì cười.

Ha ha, nàng thật sự hy vọng mình là một yêu tinh không gì không làm được, như vậy sẽ không đến nỗi khiến uội muỗi sống chết không rõ, sẽ không để mình gặp hấn, yêu thương hấn...

- Ta sẽ không để A Âm làm chuyện này.

Mục Triển nắm chặt tay nàng:

- Nếu không cho nàng vào, vậy tạm thời chúng đi...

- Đi? Mục Triển ơi, người rất bất hiểu đó, Thái hậu bình thường thương yêu người nhất, ngày đại thọ của lão nhân gia người không vào chúc một tiếng sao?

- Được, ta và A Âm cùng đứng đây cho đến khi Thái Hậu hồi tâm chuyển ý, truyền chúng ta cùng nhau vào.

- Nếu Thái hậu không hồi tâm chuyển ý, muốn các người đứng ngoài vài canh giờ thì sao?

- Cho dù là mấy ngày mấy đêm ta cũng muốn cùng A Âm ở đây chờ đợi. Hấn kiên định.

Thái tử không ngờ rằng đáp án lại là như vậy, sự đắc ý dần biến mất, hấn cắn răng, gật gật đầu:

- Được. Có chí khí, vậy các người cứ từ từ chờ đi.

Dứt lời, hấn phất tay áp một cái, cầm giận đi.

Hấn vốn muốn đến chế giễu Mục Triển, muốn xem sự quần bách của Mục Triển nhưng không ngờ trừu về mặt cứng cỏi, không chịu thỏa hiệp ra thì cũng chẳng xem được gì.

Đột nhiên trên trời có tiếng sấm ầm ầm, rồi mưa to trút xuống, thấm ướt hai người đang nắm tay.

Thái giám và cung nữ thấy cảnh Nam kính vương gia vốn luôn được sủng ái bậc nhất cả người ướt đầm đứng bên ngoài hiên, định che ô lên cho hấn nhưng lại sợ thái hậu và Hoàng thượng trách cứ nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ chỉ yên lặng nhìn cảnh tượng cảm động này. Ai nấy đều cảm động với tấm chân tình của Nam kính vương.

- Người không cần phải như vậy?

Tô Di tỏ vẻ lãnh đạm:

- Bọn họ không muốn gặp ta, người cần gì phải chịu tội cùng ta?

- Ta chưa bao giờ biết, thì ra cảm giác khi mắc mưa là như vậy...

Dường như hẳn không nghe thấy những gì nàng nói, chỉ mỉm cười ngẩng đầu, hai mắt nhắm lại, giống như đang hưởng thụ.

- Trước đây thường thấy mưa rơi trên hồ, có những đôi uyên ương đang bơi lội, lúc ấy ta thường nghĩ sao chúng không ẩn dưới lá sen trú mưa... nhưng bây giờ, ta đã hiểu được tâm tình của chúng nó. Chỉ cần ở bên người mình thích, cho dù là mắc mưa thì cũng là một loại hưởng thụ.

Câu nói cuối cùng rất nhỏ, tiếng mưa quấy nhiễu khiến Tô Di có cảm giác như có như không.

Nhưng nàng hiểu ý hẳn, không cần nói nàng cũng có thể cảm nhận được điều này.

Lặng lẽ nhìn hẳn, dường như hẳn không giống như khi nãy. Khuôn mặt tuần tú của hẳn bị thấm ướt, bọt nước trong suốt trên mặt khiến cho khuôn mặt, ánh mắt hẳn càng mê người.

Nhưng tay hẳn lại dần dần lạnh toát khiến nàng cảm thấy lo lắng.

Tuy rằng hẳn là một nam tử cường tráng nhưng trước đó vừa bị thương nặng, trong vòng mấy tháng thể lực không thể khôi phục lại như cũ. Nàng không khỏi có chút lo lắng, không biết lúc này nên làm gì để cho hẳn không phải chịu phạt cùng mình nữa.

Nàng thậm chí còn nghĩ xem có nên chui vào lồng sắt kia hay không. Thật ra, nàng chẳng ngại người khác nghĩ nàng là yêu tinh, cũng không ngại người khác làm nhục mình như thế, chỉ cần không liên lụy đến hẳn, nàng chẳng để ý đến điều gì cả.

Lúc này, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân hối hả, có cung nữ chạy vội về phía bọn họ, thở hồng hộc.

- Xảy ra chuyện gì? Mục Triển nhú mày hỏi

- Bẩm Vương gia, Thái.. Thái hậu bị hóc xương cá! Cung nữ lấp bắp nói.

- Người định đi mời Thái y?

- Không, Nhan thái y vốn đã ở Vĩnh Thọ cung chúc thọ Thái hậu.

Cung nữ đó cúi đầu:

- nô tỳ tới là để mời... mời Tô cô nương.

- Mời ta? Tô Di ngẩn ra.

- Đúng, bởi vì Thái y đã dùng đủ mọi cách cũng không thể giúp Thái hậu khạc ra miếng xương đó. Mọi người đều nghe nói Tô cô nương y thuật tinh nên muốn mời đi xem một chút

- Nói như vậy, chúng ta không cần phải chui vào lồng sắt kia cũng có thể vào cung. Mục Triển khiêu khích

- Vương gia, người hiểu ý tứ mà, đừng làm khó nô tỳ... Cung nữ kia gấp đến độ dậm chân.

- Vậy cũng phải hỏi ý của tân nương của ta đi. Hẳn chậm rãi nói: – Chỉ sợ nàng không muốn thôi.

- Ta đồng ý. Tô Di vội trả lời.

Khó khăn lắm mới có cơ hội này, có thể khiến hẳn không cần dầm mưa cùng mình, sao nàng lại không muốn.

Hẳn là vì bảo vệ sự tôn nghiêm của nàng mà cố ý nói vậy đi. Nhưng sự tôn nghiêm của nàng so với sức khỏe của hẳn đâu có đáng gì.

- Nàng đúng là chẳng có tiền đồ!

Mục Triển thấy nàng như vậy thì đành mỉm cười bất lực:

- Được rồi, chúng ta vào đi.

Nói xong, hẳn vuốt lại mái tóc bị mưa ướt của Tô Di, nắm tay nàng đi vào.

Vào điện đã thấy tân khách ngồi đầy sảnh đường, ai nấy đều rất lo lắng, bởi vì thái hậu không khỏe.

Thấy Mục Triễn và Tô Di ướt sũng đi vào, ánh mắt mọi người chăm chú nhìn chiếc giường phượng không hện mà cùng nhìn lại hai người bọn họ.

- Vị này là Tô cô nương sao? Nhan Thái y vội vàng chào đón: – xin cô nương mau xem thái hậu, lão phu đúng là thúc thủ vô sách.

Tô Di đi về phía giường phượng, thấy một người phụ nữ lớn tuổi đầu cài đầy trâm đang ôm cổ rên rỉ.

- Xin Thái hậu ăn thử một miếng cơm tẻ xem. Nàng không chút hoang mang nói.

- Đã thử rồi nhưng lão nhân gia còn bị nghẹn hơn.

- Thế thử dấm chua xem, uống một ngụm dấm có thể khiến xương cá mềm đi.

- Ai, cũng không được. Nhan Thái y nói: – khi này lão phu đã thử mọi cách rồi, từ mẹo vặt dân gian đến các cách bí truyền trong cung cũng không thể đối phó được chiếc xương cá này.

- Thế, xin đem một bát nước trong đến. Tô Di tỏ vẻ như sớm đã lường trước.

- Nước trong?

Mọi người sửng sốt không hiểu nhưng vẫn làm theo lời nàng.

Bát nước được bưng lên, Tô Di bưng trong tay, mỉm cười, miệng lẩm bẩm.

Mọi người lắng nghe dường như nàng đang đọc những câu kì quái.

- Sư phụ Tường Cúc, Chu lão nương, Lí lão nương, nước chảy về phía đông, gặp phải quỷ cát trắng, vạn vật biến thành nước, ... (Tớ chả hiểu là chị ý lẩm bẩm cái gì đâu, cứ tưởng tượng kiểu Tiểu Yến Tử lẩm bẩm thiên linh linh, địa linh linh đi nhé)

Sau đó, nàng đưa chén nước cho cung nữ nói:

- Cho Thái hậu uống đi

- Chỉ như vậy thôi?

Mọi người nhìn nhau, Nhan thái y không thể tin được mà bật thốt lên, ngay của Mục Triễn cũng ngẩn người.

- Như vậy là được. Nàng trấn tĩnh trả lời.

- Nhưng đây chỉ là nước trong. Nhan Thái y lo lắng nói.

- Nó đã được thêm câu khẩu quyết của ta vào rồi

- Đó... đó là yêu thuật.

Thái tử đứng bên hét lớn:

- Người đâu, mau lôi yêu nữ này ra ngoài cho ta.

- Đáng tiếc, trên đời này ngoài yêu thuật của ta thì không có cách nào khác có thể hóa giải tật này của Thái hậu.

Tô Di không hề hoảng sợ đối đáp lại:

- Lúc này thái tử có thể đem ta đi chém đầu cũng không sao, nhưng Thái hậu thì sẽ...

- Mang chén nước lại đây. Lúc này, Thái Hậu đột nhiên lên tiếng.

- Vâng. Cung nữ vội chạy qua, cẩn thận bưng bát “nước thần” đến.

- Nha đầu, nếu ai gia uống xong mà vẫn không khỏi thì người sẽ làm thế nào. Thái hậu đón lấy cái chén, nhướng mày hỏi.

- Tùy thái hậu xử lý. Tô Di thấy Mục Triễn đang định nói thì vội cướp lời.

- Được, người nói lời thì phải giữ lời. Thái hậu ngẩng đầu uống cạn chén nước kia. Thái hậu ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Mọi người trợn to mắt, chờ đợi phản ứng tiếp theo.

Thật lâu sau, thật lâu sau, chỉ thấy Thái Hậu mỉm cười:

- Nha đầu, ai gia vốn định yêu cầu ngươi rời khỏi Mục Triễn, nhưng xem ra ta không thể yêu cầu ngươi làm vậy nữa rồi.

Lời vừa nói ra, mọi người ồ lên.

- Thái hậu... người... người đã khỏi? Nhan Thái y run giọng hỏi.

- Ừm, đã thoải mái hơn nhiều. Thái Hậu thở phào một hơi, gật gật đầu.

- Tô cô nương quả là y thuật thần kì. Nhan thái y vái Tô Di một cái sâu: – Lão phu tự thẹn không bằng.

- Cái gì mà y thuật, đó rõ ràng là yêu thuật. Thái tử vẫn kháng nghị.

- Mặc kệ có phải là yêu thuật hay không, chỉ cần nàng không có lòng hại người, làm nhiều việc thiện thì yêu thuật cũng thành tiên thuật.

Lúc này, Thái Hậu cũng không bênh thái tử nữa

Thái tử bị thái hậu nói như vậy thì mặt đỏ tai hồng, lui về một góc không dám nói gì nữa

- Nha đầu, ngươi lại đây, để ai gia nhìn kĩ xem nào. Thái hậu hiền lành vẫy tay nhìn Tô Di

Tô Di cúi đầu đi tới trước giường.

- Haha, ngươi không giống với tưởng tượng của ta. Thái Hậu bỗng nhiên nở nụ cười: – Mọi người đều nói Nam kính vương Mục Triễn bị yêu tinh mê hoặc, thà rằng từ hôn với biểu muội cũng phải lấy được nàng, ta còn nghĩ yêu tinh đó phải yêu diễm lắm, hôm nay mới biết ngươi chỉ là một hài tử thuần khiết, trong trắng.

Biểu muội? Từ hôn? Tô Di bị hai từ này làm kinh hãi. Sao cơ, hắn có vị hôn thê sao?

- Mục Triễn, con cũng lại đây. Thái Hậu lại nói.

- Lão nhân gia giờ đã biết lời đồn không thể tin?

Mục Triễn vui mừng nhìn Tô Di nói:

- Như vậy hôn sự này của con xem như người đáp ứng rồi.

- Ta đáp ứng thì có tác dụng gì? Ngươi nên hỏi ý của Kiều Nhị mới đúng, dù sao nàng đã đính hôn với ngươi từ nhỏ, giờ ngươi muốn lấy người khác cũng đừng ném nàng qua một bên chứ.

Thì ra vị hôn thê của hắn tên là Kiều Nhị, chắc là một thiên kim tiểu thư đi? Vì sao hắn chưa từng nhắc tới biểu muội này với nàng?

Tô Di cúi đầu càng thấp, sự giận dữ không muốn để ai thấy nhuộm đầy đôi mắt.

- Trước đó ta đã nói với Kiều Nhị, nàng đã đồng ý từ hôn. Hắn vội đáp.

- Nó chịu từ hôn? Thái Hậu không tin: – Con lại nói dối đúng không? Từ nhỏ Kiều Nhị đã thích con, sao lại đồng ý từ hôn được?

- Bởi vì nàng... Hắn vội nhin lại.

- Được rồi, ai gia sẽ đích thân hỏi nó.

- Hỏi nàng?

- Đúng thế, ai gia đã triệu nàng vào kinh.

- Cái gì? Mục Triễn lắp bắp kinh hãi.

- Nếu Kiều Nhị chính miệng nói nó đồng ý từ hôn thì ai gia sẽ thành toàn cho ngươi và Tô cô nương. Nếu không, hôn sự này ngươi đừng có mơ tưởng nữa.

Tuy rằng nói nghiêm khắc nhưng Thái hậu cũng như đang xem kịch vui mà nói với Tô Di:

- Haha, Nha đầu sắp gặp tình địch có sợ không? Nói cho người biết, Kiều Nhi còn xinh đẹp hơn người gặp bội đó.

Sợ? Nàng sợ cái gì? Nàng vốn không tính cùng Mục Triển bên nhau, hắn có vị hôn thê, nàng nên vui mới đúng.

Nhưng lúc này, không hiểu vì sao trong lòng rối rắm, tim nàng trở nên thật đau đớn...

- Vương phi, người dùng bữa đêm đi

Tiểu Ngọc bưng bánh trôi nước Tô Di vẫn thích ăn lên, đặt chén xuống bàn rồi chần chừ chưa đi, dường như có chuyện muốn nói mà khó nói nên lời

- Sao thế? Tô Di thấy nàng khác lạ thì chủ động hỏi thăm

- À.. Vương gia bị bệnh

- Hắn bị bệnh? Khi nào?

- Hôm qua, từ trong cung về, Vương gia bị phát sốt, chắc là vì mắc mưa mà nhiễm bệnh

Tiểu Ngọc ngừng lại một chút, sau đó liên tục xoa tay:

- Vương phi, người đừng hiểu lầm là Vương gia yếu ớt, chẳng qua lần trước hắn bị thương nặng nên lần này mới dễ bị nhiễm phong hàn...

- Hôm nay lúc gặp thấy hắn vẫn khỏe mà.

- Là hắn cố gắng chống đỡ không muốn Vương phi thấy rồi lo lắng

- Hắn...

Sao hắn lại ngốc như thế? Cái này có gì mà phải giấu? Mắc bệnh thì phải nghỉ ngơi chu đáo, hắn làm bộ khỏe mạnh đi tới đi lui mới khiến nàng lo lắng.

- Vương phi, người đi thăm Vương gia đi

Tiểu Ngọc giật giây:

- Chỉ cần người đi thăm hắn nhất định hắn sẽ lập tức khỏe lại

- Sao thế? Không mời Thái y sao. Tô Di kinh ngạc.

- Vương phi, người hiểu nhầm ý ta rồi.

Tiểu Ngọc bật cười:

- Không phải ta mời người đi xem bệnh cho Vương gia, ta chỉ là.. mời người đến cùng hắn chuyện trò thôi

- Chuyện này...

Từ sau khi nàng vào Vương phủ, bọn họ vẫn luôn xa cách, chưa ai từng chủ động thân cận ai.

- Vương phi, nô tỳ nói lời đáng chết. Chúng ta lớn lên trong vương phủ từ nhỏ, chưa bao giờ thấy Vương gia để ý đến ai như người, tuy rằng hắn ngoài thì nói không sao nhưng thái độ của hắn với người thì người mù cũng biết được vị trí của người trong tim hắn. Vương gia của chúng ta tuy rằng không dám nói là nam nhân tốt nhất trên đời nhưng cũng là người tuấn kiệt thể gian hiếm có. Vương phi, sao người lại thờ ơ với hắn?

Nha đầu kia như đang làm thuyết khách vậy. Có thể thấy được Mục Triển rất được lòng người trong phủ, cũng có thể thấy nàng lạnh nhạt với hắn đến độ người ngoài cũng khó chịu...

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác buồn bã, chợt muốn gặp hắn

Tô Di hỏi:

- Hắn giờ đang ở đâu

- Vương gia còn đang ở thư phòng xử lý công vụ. Tiểu Ngọc vui vẻ đáp

Đã muộn thế này, hần còn đang sốt thì xử lý công vụ cái gì? Không muốn sống nữa sao?

Tô Di nhú mào, vội sai Tiểu Ngọc bưng một chén bánh trôi nước nóng hổi lên, còn đặc biệt sai bỏ thêm gừng vào trong đó rồi bưng tới thư phòng.

Mục Triển đang ngồi dưới đèn, chuyên tâm xem cái gì đó. Hai má nóng lên đỏ bừng, nghe thấy có người đẩy cửa vào, tưởng là hạ nhân nên thấp giọng quát:

- Lúc trước ta đã dặn đừng quấy rầy ta. Giờ coi lời ta nói như gió thổi qua tai sao?

Ban ngày nghe giọng hần đột nhiên khàn khàn, giờ còn có vẻ trầm trọng hơn, xem ra bệnh khiến hần càng thêm bệnh.

Tô Di nhìn hần, lòng đau đớn, nàng đặt chén bánh trên bàn, nhẹ nhàng đáp:

- Là ta

- Nàng...

Hần ngẩng lên nhìn, trong mắt là sự kinh ngạc vô cùng

- Tối nay có mưa, ta không ngủ được, muốn đến thư phòng tìm mấy quyển sách tiêu khiển, không ngờ Vương gia đã ở đây

Hần giả bộ khỏe mạnh vì sợ nàng lo lắng. Mà giờ nàng giả bộ không có chuyện gì, bảo vệ lớp vỏ bọc của hần vì sợ chân tình của mình bị phát hiện

- Nàng đến thư phòng đọc sách còn mang cả bánh trôi tàu đến?

Bệnh nặng khiến mắt hần mơ hồ nhưng hần vẫn có thể nhìn thấu tâm sự của nàng

- Đây là đồ ăn khuya của ta

Rõ ràng là mang đến cho hần trừ phong hàn cũng không dám thừa nhận

- Ta định tìm sách rồi vừa ăn vừa đọc.

- Đáng tiếc nơi này bị ta chiếm chỗ. Mục Triển mỉm cười: – Nhưng sách ở đây rất nhiều, nàng cứ từ từ mà chọn, chọn rồi mang về phòng mà đọc

- Thực sự có nhiều

Tô Di nhìn giá sách lớn như vậy:

- Đi tìm hơi mệt, hay là người giới thiệu cho ta mấy cuốn

Không muốn hần bị bệnh mà vẫn phải làm việc thì chỉ có thể dụ hần nói chuyện phiếm cùng mình để hần tạm thời nghỉ ngơi một chút.

- Ta không biết nữ nhi các người thích đọc sách gì

Quả nhiên hần bị lừa, buông hồ sơ trong tay, thông thả đi tới trước giá sách:

- ở đây có chuyện truyền kỳ Uyên ương hồ điệp, nữ nhi hần là thích xem...

- Ồ, ngọt quá!

Nàng nhân lúc hần xoay người, cố ý múc một thìa nước đường, liếm liếm môi:

- không ngờ đồ ăn khuya lại ngọt như thế

- vậy đừng ăn, đem đồ đi, ta sai người làm món khác cho nàng. Hần dịu dàng nói.

- Đồ đi thật đáng tiếc, hơn nữa đây là đầu bếp làm riêng cho ta, nếu đồ đi sẽ làm tổn thương người ta, có khi ta còn bị mắng sau lưng là khó hầu hạ

- Vậy cứ để đồ đi, chút nữa ta sai người dọn.

- Đầu bếp làm riêng cho ta, nếu ta chưa ăn đã sai hạ nhân dọn thì sẽ làm nàng tổn thương. Người cho là người khác không thể nói cho nàng sao? Tô Di làm bộ khó xử

- Vậy nàng muốn thế nào? Mục Triễn lắc đầu mỉm cười.

- Người ăn giúp ta đi. Nàng nhân dịp đẩy bát tới mặt hắn

- Ta ăn giúp nàng. Hắn ngăn ra: – Ta không đói, hơn nữa ta rất ít khi ăn đồ ngọt...

- Người giúp ta đi. Nàng mở to đôi mắt trong suốt nhìn hắn khẩn cầu

Nếu hắn thật sự yêu nàng thì sẽ mềm lòng

Ha ha, không ngoài dự liệu, chưa đầy một chớp mắt hắn đã thỏa hiệp

Mục Triễn không nề hà cầm lấy cái muỗng, giống như uống thuốc độc mà nhú mào. Nhưng nhanh chóng, hắn phát hiện ra mùi gừng rất nồng, hắn ý thức được mình bị lừa

- Đây hình như là cho người bệnh uống

Nhưng hắn không dám kết luận điều gì với nàng, chỉ ngẩng đầu, cười đầy ý vị

- Bệnh nhân? Nàng giả ngu: – Bệnh nhân gì?

- Chén này cho thêm gừng, hình như là cho người bị cảm mạo uống

- Nếu thực sự bị cảm mạo, chỉ sợ một chút nước gừng cũng không giúp gì được

- Ngay cả một chén nước trong đã giúp Thái hậu chữa mất xương cá thì nước gừng trong tay nàng hắn đã thành linh đan diệu dược.

- Các người thực sự tin ta thần thông quảng đại sao? Tô Di không khỏi khẽ cười: – Thật ra ta không niệm chú gì hết

- Nhưng Thái hậu uống chén nước đó xong thì ổn lại. Hắn rất ngạc nhiên.

- Chẳng qua là tác dụng tâm lý thôi. Tô Di giải thích: – trước đó Thái hậu nhất định nghe rất nhiều lời đồn về ta nên trong điện dân phù chú, coi ta là yêu tinh. Thử hỏi phù chú của yêu tinh bà có thể không tin sao? Cho dù bà không coi ta là yêu tinh thì cũng sớm coi ta là kì nữ vì đã chữa khỏi trọng thương cho người. Thái hậu cho dù không tin Thái y cũng sẽ tin ta.

- Ý nàng là.. Mục Triễn bất ngờ: – đó chỉ là chén nước bình thường?

- Đúng thế, thật ra trước khi uống nước ta đưa, xương cá của bà sớm đã tan do Nhan thái y chữ trị nhưng vì bà lòng bất an nên mới thấy khó chịu. Uống xong bát nước đó là lại bình thường rồi

- Nhưng sao nàng biết là xương cá đã sớm tiêu?

- Nhan thái y nói mọi phương pháp dân gian lẫn bí quyết hoàng cung hắn đều thử qua. Chỉ một xương cá nhỏ bị áp lực nhiều như thế sao chịu nổi. Hơn nữa ta thấy lúc Thái hậu nói chuyện đã rất bình thường cho nên có thể thấy bà sớm đã bình thường, chỉ không tự biết thôi.

- Ha ha, đều bị tiểu nha đầu nàng lừa

Hắn không khỏi cười to, nước gừng ấm áp trôi vào bụng dâng lên nhiệt khí, thoáng chốc hắn cảm thấy đầu không đau, mũi không tắc, người thanh tỉnh hơn nhiều.

- Người toát mồ hôi

Tô Di phát hiện trán hắn toát mồ hôi, trong lòng mừng rỡ, vô thức vươn tay lau mồ hôi cho hắn giống như khi nàng chăm sóc cho hắn, không cảm thấy như thế là có gì bất ổn:

- Có phải thấy đỡ rồi không

- Nàng sớm đã biết ta mắc bệnh

Hắn không giả vờ nữa, quyết định làm rõ mọi chuyện:

- Cho nên cố ý bưng bát nước gừng này tới cho ta đúng không?

- Ta...

Lời nói dối bị vạch trần, nàng then thùng quay đi. Đột nhiên, hấn kéo nàng lại, không thể tránh thoát.

- Nếu đã đến đây thì giúp ta chẩn mạch xem sao, được chứ?

Mục Triển đặt tay nàng lên trán mình:

- Xem ta còn sốt không?

Mặt Tô Di đỏ bừng lên, mười ngón tay thon dài run rẩy, không biết nên trả lời ra sao

- Tay nàng nóng quá

Hấn cười nhẹ xấu xa:

- Nóng như trán ta thì sao biết được ta còn sốt hay không

- Ừm...

Nàng cúi đầu, không dám nhìn khuôn mặt tuấn tú gần kề của hấn

- Không bằng đổi cách khác, như thế có thể tìm hiểu chính xác hơn, nàng có biết là cách gì không?

Hấn càng lúc càng tới gần nàng

- Không không biết

Nàng chỉ có thể liên tục lắc đầu

- Chính là như thế này

Hấn nâng mặt nàng lên, trán tựa trán nàng

Này trong nháy mắt, bọn họ thật gần gũi, có thể nghe thấy hơi thở, tiếng tim đập của nhau.

- A Âm . Hấn khẽ thở phải thoải mái, hôn nàng.

Lần đầu tiên có nam tử hôn nàng, hơn nữa còn là nam tử nàng yêu. Giờ khắc này vốn phải ngọt ngào vô cùng nhưng tiếng gọi đó của hấn khiến nàng như vỡ mộng.

A Âm?

Cái tên này như ma chú đáng sợ, giống như tiếng quỷ khiến nàng sợ hãi.

Không, sao nàng có thể gần gũi với hấn? Sao có thể khiến mình ý loạn tình mê? Nàng là một tội nhân, hấn là bị dày vò trong địa ngục, sao có thể trong lúc muội muội sống chết không rõ mà có được hạnh phúc?

- Xin Vương gia tự trọng!

Nàng vội lui bước, khuôn mặt lại lạnh băng

- A Âm nàng làm sao vậy? Khi này còn...

Mục Triển kinh ngạc

- Vương gia còn khinh bạc Tô Âm như thế Tô Âm sẽ chết để giữ trong sạch.

Nàng lạnh lùng nói.

- Chúng ta đã là phu thê...

- Ta đã có ý trung nhân, chết cũng không đổi, kiếp này không thể liên quan gì đến Vương gia.

Tô Di nhẫn nhịn sự đau đớn:

- Xin vương gia nể tình ta từng cứu người mà cho ta một con đường sống

- Đừng giả bộ! Mục Triễn giận dữ hét lớn: – rõ ràng nàng cũng có cảm giác với ta, khi này nàng cũng có phản ứng

- Chỉ là Tô Âm không ngờ Vương gia đột nhiên làm như thế

- Nếu nàng vô tình với ta sao còn chủ động mang nước gừng cho ta

Hắn không tin lời nàng nói

- Bởi vì ngày ấy Tô Âm hại Vương gia bị bệnh, Tô Âm áy náy...

- Nàng chỉ là áy náy? Nhìn ta trả lời. Hắn nắm lấy vai nàng, không cho nàng né tránh

- Bằng không thì là cái gì?

Hắn muốn nhìn mắt nàng thì nàng cho hắn xem. Lúc này, nàng nên cảm tạ bản thân quá giỏi, ánh mắt đường hoàng, thẳng thắn nhìn hắn

Mục Triễn nhìn nàng chăm chú, tựa hồ như muốn nhìn ra sự dối trá trong lời nói của nàng nhưng thời gian dần trôi, nàng vẫn bình tĩnh như vậy

Cuối cùng, hắn đành thừa nhận mình thua dưới tay nàng. Hắn suy sụp buông nàng ra, chân lão đảo

- Đi về ngủ đi

Hắn phát tay:

- Về sau, không được sự cho phép của ta thì đừng đến thư phòng

Nàng đỡ đỡ xoay người vội vã bước đi khỏi căn phòng này. Bởi vì nàng biết nếu nàng không đi, mọi thứ sẽ hỏng ...

4. Chương 4

Lần trước cùng Đình Phong gặp gỡ là đầu mùa xuân, giờ đã sắp sang thu.

Sau khi rời đi, Đình Phong đã đạt được điều hắn mong muốn mà Mục Triễn vẫn còn đang bị dày vò.

Hắn sớm biết tiểu tử giả hoạt này chủ động đề nghị thay hắn đến Xương Châu là có mục đích khác. Ngay từ đầu hắn còn nghĩ chuyện mình gặp nạn có liên quan đến Đình Phong, nghĩ Đình Phong là đồng lõa với kẻ sau trưởng kia dụ hắn rời khỏi kinh thành để hạ độc thủ.

Giờ hắn mới hiểu được đáp án – những gì Đình Phong làm đều chỉ vì biểu muội của hắn.

Quả thực Hoa Đình Phong không nuốt lời, giúp hắn từ hôn, nhà dì hắn cũng không trách hắn. Có điều chi tiết quá trình thì khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Hắn thật sự hy vọng có được sự tươi cười như Đình Phong lúc này, nếu được vậy hắn chẳng ngại đánh đổi vị trí Vương gia này.

Vẫn là tửu lâu này, vẫn là bình rượu mơ đó nhưng cảm xúc của hắn giờ đã hoàn toàn khác biệt.

- Vương gia, lần trước ám sát người ở Trọng Châu là những kẻ nào? Hoa Đình Phong quan tâm hỏi thăm.

- Đã sai Thiết Ứng đi thăm dò. Mục Triễn trả lời đầy bất an.

- Thiết hộ vệ là một người rất có năng lực, sai hắn điều tra, Vương gia còn cần gì lo lắng?

- Ta đâu có nói mình lo lắng? Buông chén rượu, Mục Triễn kinh ngạc nói.

- Vương gia đã ngồi cùng Đình Phong một canh giờ mà chưa nói được lấy mười câu, có thể thấy người có tâm sự nặng nề, chẳng lẽ không phải là đang lo Thiết Ứng không điều tra được gì?

- Ta vốn không nghĩ đến điều này. Hắn bắt đắ dĩ lắ đầu: – nếu ta để ý đến điều này thì còn tốt.
- Vương gia, trên đời này còn có chuyện gì quan trọng hơn bản thân.
- Người nói xem? Mục Triể cười chua xót: – Đình Phong, người có người trong lòng, đừng nói là không biết chuyện này?
- Chẳng lẽ... Hoa Đình Phong tỉnh ngộ: – Vương gia buồn rầu vì tân vương phi.
- Ha ha... hắn chỉ cười mà không đáp.
- Vương gia nếu có gì buồn phiền không bằng cứ nói ra cho Đình Phong nghe xem, Đình Phong dù bất tài nhưng mấy ngày nay cũng hiểu biết thêm không ít tâm tư của nữ nhân.
- Đình Phong, không lừa ngươi, đây không chỉ là sự buồn phiền của ta mà cũng có một nửa sẽ thành sự buồn phiền của ngươi và Kiều Nhị đó.
- Hả? Hoa Đình Phong khó hiểu: – xin vương gia chỉ giáo?
- Chuyện ngươi và Kiều Nhị thành thân, trong kinh có ai biết chưa?
- Lần này Kiều Nhị vào kinh để bẩm báo việc này với Thái hậu và Hoàng thượng.
- Các người tiền trạm hậu tấu, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng sẽ tha thứ sao?
- Chuyện đó... Hoa Đình Phong không để ý cười nói: – Dù sao vương gia đã lấy tân vương phi, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ không thể không thấu tình đạt lý như vậy chứ.

Mục Triể khó xử nói:

- Vấn đề ở chỗ... ta còn chưa “lấy” Tô Âm...
- Cái gì?! Hoa Đình Phong sửng sốt: – Vương gia, đã lâu như vậy, hai người sao còn chưa... là vì Thái Hậu cùng Hoàng Thượng phản đối sao?
- Không. Vì chính nàng không muốn.
- Tô cô nương không muốn?

Hoa Đình Phong như nghe được chuyện lạ trong thiên hạ:

- Dựa vào thân thế, tài mạo, chân tình của vương gia sao vương phi còn không muốn
- Nàng nói nàng sớm đã có ý trung nhân... Hắn khẽ thở dài một hơi.
- Ý trung nhân? Là kẻ nào mà lợi hại vậy?
- Là con trai của trưởng trấn Vĩnh An
- Cái gì?

Hoa Đình Phong phá lên cười:

- Vương gia, Tô cô nương đang đùa sao?
- Bọn họ nếu là thanh mai trúc mã, có chút tình cảm cũng không kì lạ ... Chính người cũng cảm thấy có chuyện lạ đúng không>

Mục Triể cảm thấy chuyện có chút không thỏa đáng.

- ừm. Vương gia thấy manh mối gì?
- Loại chuyện này chỉ có thể dựa vào trực giác bản thân. Nhưng người cũng biết đó, đôi khi trực giác lại là sai.

Mấy ngày nay, những sự suy đoán đã tra tấn, hành hạ hắn bất an.

- Phái người đến chỗ nàng hỏi thăm thì sẽ biết được thôi.

- Đã hỏi thăm rồi, con trai trưởng trần kia quả thực đã đến nhà nàng cầu thân.
- Vậy... Đình Phong nhú mi một lát rồi nói: – Hay là để Kiều Nhị thăm dò xem sao
- Kiều Nhị? Mục Triễn ngạc nhiên.
- Các nàng đều là nữ tử, nữ tử có vẻ sẽ dễ hiểu thấu tâm sự nhau hơn.
- Vậy sao?

Mục Triễn như nhìn thấy ánh sáng trong đêm đen, hân vui mừng:

- Thật tốt quá.
- Nhưng chỉ dựa vào Kiều Nhị là không đủ, vương gia cũng phải diễn một trò kịch mới có thể bức Tô cô nương nói thật được.
- Hoa Đình Phong giả hoạt nháy mắt.
- Diễn kịch?

Mục Triễn bình tĩnh, cảm kích nói:

- Đình Phong, ngươi nhờ ta đến Trọng Châu thay ngươi từ hôn, ta không thể giúp gì được nay lại làm phiền ngươi...
- Vương gia sao lại nói những lời này? Lúc ấy người bị trọng thương, không thể đến Vương phủ, sao ta có thể trách người? Huống chi người nếu kết thành lương duyên với Tô cô nương, Thái hậu và Hoàng thượng, cũng sẽ ân chuẩn việc hôn nhân của Kiều Nhị, như vậy là nhất cử lưỡng tiện, mọi người cùng vui đương nhiên Đình Phong phải hết sức rồi.
- Bất luận là như thế nào bốn vương cũng xin đa tạ.

Mục Triễn giờ chén rượu ra kính. Hắn cảm thấy một chén rượu này thơm hương hơn mười chén rượu khi trước.

Cuối cùng nàng cũng gặp vị hôn thê của hắn.

Lam Kiều Nhị, biểu muội của hắn giống như một đóa hoa mới nở, đẹp lóa mắt, là nữ tử xinh đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Nàng cảm thấy tự xấu hổ trước hào quang của đối phương.

Nàng quả thực không thể so sánh được với đối phương, không chỉ là bề ngoài mà còn nhiều thứ khác nữa.

Nghe nói từ nhỏ Lam Kiều Nhị đã rất được trưởng bối trong cung yêu thích, Hoàng thượng tự mình dạy nàng làm thơ, Hoàng hậu suất thì nhận nàng làm nghĩa nữ, Thái hậu phong nàng làm Yến quốc phu nhân, còn chủ trương cho nàng đính hôn cùng Mục Triễn.

Nàng thông minh, huệ chất lan tâm, đánh đàn có thể khiến chim chóc ngừng ca hát, thêu mẫu đơn thì đến hoa cũng xấu hổ, nàng còn có thể cưỡi ngựa bắn tên, có thể nói là nữ tử hoàn mỹ nhất.

So với nàng, Tô Di tự nhận giống như ánh nến so với mặt trời mặt trăng.

- Tỷ chính là Tô Âm sao?

Lam Kiều Nhị thấy nàng thì không tỏ ra chút xa cách mà còn nắm chặt tay nàng cười khanh khách như với chị em ruột:

- Muội ở Xương Châu đã nghe nói về tỷ, cảm thấy tên của tỷ thật hay, chẳng như muội, tục khí muốn chết. Nói xong thì tự cười lên ha hả
- Yến quốc phu nhân quá khen.

Tô Di cúi đầu thật thấp, trong lòng có phần yêu thích nữ tử hào sảng này

- Đừng gọi muội là Yến quốc phu nhân, như thế muội là lão thái bà vậy.

Lam Kiều Nhị lắc đầu:

- Từ nhỏ muội đã không thích phong hào này, đáng tiếc vì hôn nhân với biểu ca nên không thể phong muội là công chúa hay quân chúa, chỉ đành nhận cái phong hào già nua này. Tỷ gọi muội là Kiều Nhị là được, muội gọi tỷ là A Âm tỷ tỷ
- Điều này sao ta dám nhận... Tô Di từ chối
- Sao lại không dám nhận? Từ nay chúng ta chúng là tỷ muội... hì hì, chờ muội và biểu ca thành thân rồi...
- Thành thân? Tô Di run lên
- Tuy rằng muội và biểu ca có hôn ước trước nhưng tỷ vào vương phủ sớm hơn muội cho nên muội đã nghĩ rồi, tương lai chúng ta không phân biệt lớn nhỏ, cùng ngồi cùng ăn được không?
- Yếu quốc phu nhân. Người hiểu lầm rồi, ta không thể lấy Nam kính vương gia... Tô Di vội vàng nói.
- Vì sao? Tỷ không thích biểu ca sao? Lam Kiều Nhị tròn mắt hỏi nàng
- Dân nữ... đã có người trong lòng. Nàng chột dạ chớp mắt.
- À! Người may mắn đó là ai vậy? So với biểu ca ta thế nào?
- Ý trung nhân của dân nữ đương nhiên không thể so với Vương gia nhưng dân nữ cùng chàng là thanh mai trúc mã, tình cảm thâm hậu.
- Vậy sao? Lam Kiều Nhị lung liếng đôi mắt: – Hắn họ gì, tên gì, trông thế nào?
- Hắn....

Không xong, lấy con trai trưởng trấn làm bình phong nhưng nàng lại không biết đối phương tên họ là gì, giờ bảo nàng đáp lời thế nào?

- Tên tuổi chàng thấp kém, Yếu quốc phu nhân cần gì để ý.
- Thật ra chuyện của tỷ và hắn muội cũng có biết. Biểu ca ta với tỷ có một mối tình thâm thiết, sớm đã sai người đến Trọng Châu hỏi thăm, hắn là con trai trưởng trấn, họ Trương tên Cường đúng không?
- Đúng. Tô Di vội vàng gật đầu.

Lam Kiều Nhị bỗng nhiên cười thần bí, nàng không nói tiếp đề tài này mà đột nhiên vỗ tay:

- Đúng rồi, A Âm tỷ tỷ, chúng ta đi dạo phố đi!”
- Đi dạo phố? Tô Di ngẩn ra.
- Đúng vậy, muội muốn làm sợi dây treo ngọc bồi nhưng vẫn chưa tìm thấy sợi tơ thích hợp. Các cửa hàng tơ lụa trong kinh thành hẳn là sẽ có thứ phù hợp.

Lam Kiều Nhị lấy một khối ngọc bội tinh xảo đẹp đẽ ra nói:

- Tỷ xem, đây là tín vật đính hôn của muội và biểu ca, hắn có đưa tín vật gì cho tỷ không?
- Không. Không có. Thần sắc của Tô Di ảm đạm rất nhiều.
- Thì ra biểu ca nhỏ mọn như vậy. Lam Kiều Nhị nhún nhún vai: – Nhưng nếu A Âm tỷ không muốn gả cho hắn thì có tín vật hay không cũng vậy cả. Đi một chút đi, cùng muội đến cửa hàng tơ lụa, muội cần tham khảo ý kiến của tỷ.

Không thể từ chối, nàng cứ như thế bị đại tiểu thư này tha đi dạo phố.

Đến kinh thành lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nàng tự do tự tại đi dạo phố, có thể xem xét toàn cảnh kinh thành.

Tuy rằng nàng thích vùng nông thôn yên tĩnh như Trọng Châu nhưng những vùng hoa lệ, náo nhiệt này cũng rất hấp dẫn nàng. Có thể sống giữa phố xá sầm uất như vậy nốt quãng đời còn lại, cho dù cả đời sống một mình cũng sẽ không cảm thấy cô độc đi? Nàng vừa ngắm nhìn những tòa nhà lớn vừa nghĩ như vậy.

Xe ngựa lộc cộc, rất nhanh các nàng đã đến Lệ ti phường nổi tiếng.

Lam Kiều Nhị không hổ là thiên kim đại tiểu thư, một bước vào cửa hàng đã ra lệnh chuông quầy treo biển “tạm đóng cửa”, cửa hàng chỉ còn lại hai người bọn họ lựa chọn.

Tô Di cẩn thận nhìn những cây vải rực rỡ trước mắt, không tự chủ được cũng muốn giúp Lam Kiều Nhị chọn ra màu lụa thích hợp nhất để làm dây đeo ngọc bội cho Mục Triễn.

Hắn đối xử với mình tốt như vậy, nếu không thể yêu hắn thì chỉ có thể báo đáp chân tình của hắn như vậy mà thôi..

- Dùng màu xanh lục được không? Cây vải này rất đẹp. Lam Kiều Nhị kích động chỉ.

- Ngọc bội vốn là màu lục, giờ lại dùng màu lục kết hợp sẽ không nổi bật. Nàng lắc đầu.

- Vậy dùng màu đỏ đi, màu đỏ tạo cảm giác không khí vui mừng!

- Tuy rằng là màu vui vẻ nhưng lại rất tục. Nàng lại lắc đầu.

- Vàng nhạt thì sao? Màu vàng phối với xanh lá rất hợp

- Nhưng nhiều người làm như vậy rồi, cho dù đẹp cũng không độc đáo.

Nàng lại lắc đầu.

- Ai da. A Âm tỷ tỷ. Lam Kiều Nhị cười đầy ý vị: – Theo cách chọn này của tỷ thì chẳng có màu nào trên đời hợp với ngọc bội của biểu ca rồi.

- Muốn chọn thì đương nhiên nên chọn cái gì độc nhất vô nhị.

Nàng không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào khay tơ lụa.

- Nói là tỷ đi cùng muội sao tỷ còn nghiêm túc hơn muội vậy.

Bỗng nhiên, Lam Kiều Nhị lại nhẹ nhàng nói.

- Cái gì? Nàng không nghe rõ.

- À, muội nói là nếu ở Lệ ti phường không có cái gì hợp thì chúng ta sang nhà khác tìm xem. Lam Kiều Nhị vội chữa lời.

- Lệ ti phường không phải là cửa hàng tơ lụa nổi tiếng kinh thành sao? Noài ở đây ra thì còn có chỗ nào nữa?

- Muội còn biết một chỗ nhưng chỗ đó hơi hẻo lánh.

Ánh mắt Lam Kiều Nhị chớp động.

- Chỗ nào?

- Là một cửa hàng nhỏ vô danh nhưng có rất nhiều người thích. Nhưng đến đó không thể ngồi xe ngựa được.

- Vì sao?

- Vì cửa hàng đó ở trong ngõ nhỏ, xe ngựa không vào được.

- Thế chúng ta đi bộ vào. Tô Di nói.

- Được, chúng ta đi bộ vào.

Về mặt Lam Kiều Nhị hiện lên nét cười bí ẩn, giống như một âm mưu lớn đã được thực hiện.

Đây là nơi nào? Vì sao bốn phía tối đen?

Tô Di chợt tỉnh dậy, kinh ngạc mở to hai mắt, lúc đứng lên cảm thấy sau gáy đau đau.

Một lát sau, nàng mới nhớ tới vì sao mình ở đây

Nàng nhớ lại ngõ nhỏ xe ngựa không vào nổi đó, nhớ lại một khắc trước khi mình té xỉu, dường như có vật gì nặng đập vào gáy nàng khiến nàng bị hôn mê.

- Ai da

Trong lúc hoảng sợ bỗng nhiên nàng nghe được bên tai có người ở rên rĩ.

Kiều Nhị?

Hai mắt nàng dần thích ứng với bóng tối. Loáng thoáng nhìn thấy một thân thể nho nhỏ mềm mại nằm bên cạnh mình trên đệm cỏ.

- Đây là đâu? Lam Kiều Nhị cố gắng ngồi dậy, nàng nhìn xung quanh: – sao chúng ta lại ở đây?

- Có lẽ có người bắt chúng ta đến đây. Tô Di trấn tĩnh trả lời.

- Bắt cóc?

Lam Kiều Nhị sững sốt, theo sau cười to:

- Đúng là thời buổi rối loạn, trước thì biểu ca ở Trọng Châu gặp thích khách, nay hai chúng ta lại bất ngờ bị bắt cóc.

- Hẳn bọn cướp muốn nhắm vào Yến quốc phu nhân người mà đến.

Nàng tự hỏi một nữ tử nông thông bình thường như nàng sẽ không có bản lĩnh khiến người khác phải lao sư động chúng như vậy

- Cũng không hẳn, có lẽ là nhằm vào hai chúng ta. Lam Kiều Nhị lắc đầu.

- Hai chúng ta?

- Đúng thế, tỷ nghĩ xem chúng ta có điểm chung gì?

- Dân nữ cùng Yến quốc phu nhân sao lại có điểm chung?

- Ha ha, đồ ngốc, chúng ta đều là vị hôn thê của biểu ca mà. Nói cách khác, bọn cướp là nhằm vào biểu ca.

- Ngài nói là... Tô Di thoáng hiểu ra: – Bắt chúng ta là muốn gây bất lợi cho Nam kính vương gia sao?

- Đây hình như là gian phòng kín. Lam Kiều Nhị đứng lên đi thăm dò một vòng: – cửa sổ cũng bị khóa chặt rồi.

- Nếu chúng ta hô lớn liệu có người nghe thấy không? Tô Di cũng đứng dậy, cẩn thận quan sát bốn phía.

- Chắc là không đâu.

Đạp một cước vào đệm cỏ:

- Lũ cướp này cũng quá keo kiệt đi. Ngay cả giường cũng không cho, dám để chúng ta ngủ trên đất.

Lời này khiến Tô Di muốn cười.

- Muội đói quá. Nàng thở dài một hơi: – Không biết bọn họ có mặc kệ bỏ đói chúng ta không nữa? a. Hình như muội nghe thấy ở xa có tiếng rao đậu hoa (chả biết)... Hay là vì muội đói bụng mà nghe nhầm nhỉ

- Nếu thực sự đối phương muốn đem chúng ta làm con tin uy hiếp Vương gia thì sẽ không để chúng ta đói chết đâu. Tô Di bình tĩnh trả lời.

Vừa mới dứt lời thì có tiếng bước chân từ xa truyền tới. Tiếng bước chân dừng ở ngoài cửa, sau đó tiếng dây xích mở khóa lạch cạch, cửa chọt mở, một ánh sáng từ bên ngoài xuyên vào, đâm vào mắt nàng.

- Ai!? Lam Kiều Nhị nắm chặt tay Tô Di, cao giọng quát hỏi.

- Hai vị đừng sợ hãi.

Người mới tới mặc quần áo đen, dùng khăn đen che mặt, chậm rãi bước vào: – Tiểu nhân bái kiến yến quốc phu nhân, bái kiến Nam kính vương phi.

Cho dù gặp nạn, Lam Kiều Nhị vẫn giữ được uy nghiêm:

- Người là ai? Đây là đâu? Các người bắt chúng ta có mục đích gì?
- Xin hai vị bình tĩnh, đây là ý của chủ nhân nhà ta, không phải là ý của tiểu nhân, xin Yến quốc phu nhân đừng giận. Người nọ khom người nói.
- Vậy chủ nhân các người muốn gì?
- Chủ nhân nhà ta muốn mời hai vị ở lại đây mấy ngày.
- Bớt nói nhảm đi. Lam Kiều Nhị hừ nhẹ: – Muốn cái gì thì nói thẳng ra đi.
- Yến quốc phu nhân quả là trí tuệ hơn người. Vậy tiểu nhân cũng không cần khách sáo. Thật ra, chủ nhân nhà ta muốn xin một tín vật bên người của hai vị.
- Tín vật? Tín vật gì? Nàng nhú mi.
- Chính là tín vật định tình của Nam kính vương gia cho hai vị.
- Dùng cái này để nói cho biểu ca biết chúng ta đang ở trong tay các người sao?
- Đúng vậy, nếu không sao Nam kính vương gia có thể tin được hai vị đang làm khách trong phủ?
- Được rồi. Lam Kiều Nhị lấy trong lòng ra chiếc ngọc bội kia: – Đây là tín vật định thân của ta và biểu ca, là Hoàng thượng ban cho, người giao nó cho biểu ca, biểu ca sẽ tin tưởng các người.
- Đa tạ Yến quốc phu nhân thành toàn!

Hắc y nhân nhìn về phía Tô Di: – cũng xin Tân vương phi lấy ra vật làm chứng đi.

- Ta không có tín vật gì cả.

Tô Di lắc đầu nhưng lại nhân lúc hắc y nhân đón lấy ngọc bội mà giành lại ngọc bội Hoàng thượng ban cho.

- A Âm tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy. Lam Kiều Nhị kinh ngạc.
- Thứ này không thể cho hắc y nhân. Tô Di trấn tĩnh đáp
- Tân vương phi cần gì keo kiệt như vậy? Thứ này chỉ mượn tạm thôi, sau này sẽ trả cho hai vị, bây giờ nếu không có chứng cứ, Nam kính vương gia chắc chắn sẽ không tìm thấy tung tích của hai vị mà nóng lòng như lửa đốt. Chẳng lẽ tân vương phi muốn hắc y nhân lo lắng? Hắc y nhân châm chọc.
- Ngọc bội Hoàng thượng ban không thể tùy tiện đem cho người khác được.

Tô Di thản nhiên nói:

- Nếu các người thực sự cần tín vật thì xin cứ thả Yến quốc phu nhân ra, để nàng tự mình trở về báo tin. Bản thân nàng chính là tín vật tốt nhất...
- Chuyện này... Hắc y nhân ngăn người: – tiểu nhân không dám tự tung tự tác.
- Chủ nhân các người nghĩ Yến quốc phu nhân làm khách chỗ các người sẽ hữu dụng sao?
- Lời này của tân vương phi là có ý gì?
- Năm đó Vương gia và Yến quốc phu nhân đính thân chẳng qua là thuận theo hoàng mệnh, thật ra chẳng có tình yêu nam nữ gì với nàng cả.

Tô Di cố ý ngẩng cao đầu ra vẻ kiêu ngạo:

- Thật ra trong lòng hắc y nhân chỉ yêu mình ta, có thể làm con tin uy hiếp hắc y nhân cũng chỉ có mình ta. Cho nên, các người bắt Yến quốc phu nhân đến là vô dụng mà thôi. Không bằng thả nàng ra, để nàng trở về truyền tin.
- Tỷ nói cái gì? Nhất thời, Lam Kiều Nhị nổi cơn: – A Âm tỷ tỷ, tỷ quá tự phụ rồi. Tỷ dựa vào cái gì mà nói biểu ca không có tình cảm với ta.
- Xem ra hai vị có một số điều bất đồng cần phải bàn bạc lại.

Hắc y nhân thờ ơ nhìn hai nàng tranh chấp:

- Vậy tiểu nhân xin tạm cáo lui, chờ hai vị thương lượng thỏa đáng thì lại gọi tiểu nhân đến.

Cửa mở ra rồi lại khóa vào, người lui ra.

- Tỷ nói rõ ra xem. Sao lại nói biểu ca không thích ta? Lam Kiều Nhị tức giận hỏi.

- Nếu hần yêu người thì đã sớm đến Xương Châu lấy người, cần gì phải đến Trọng Châu lấy ta vào phủ trước. Tô Di tỏ vẻ lạnh lùng: – Người ta nói vào cửa trước ba ngày cũng là lớn hơn. Chẳng lẽ hần không biết người vào cửa chậm hơn ta như vậy thì chỉ có thể làm thiếp sao?

- Người chỉ là một nha đầu quê mùa, ta là Yến quốc phu nhân, cho dù 2,3 năm sau ta mới vào Vương phủ thì ta cũng vẫn là chính thất, người vĩnh viễn chỉ đáng làm tiểu thiếp mà thôi. Hừ, trước ta đã không thêm so đo với người, khoan dung cho người cùng ăn cùng ngồi, người lại được một tác lại muốn tiến thêm một thước mà vũ nhục ta?

- Bằng vào thân phận tôn quý của Yến quốc phu nhân mà nguyện ý cùng Tô Âm cùng ngồi cùng ăn thì có thể thấy được người đã sớm hiểu sự sủng ái của Nam Kinh vương gia cho ta rồi nên mới phải lấy lui làm tiến để thuận lợi gả vào Vương phủ đi? Nếu không, chỉ cần ta tỏ vẻ bất mãn trước mặt Vương gia thì hôn sự của các người sẽ thất bại, đến lúc đó, cái gì người cũng không có.

- Ngay cả ý chỉ của Thái hậu và Hoàng thượng người cũng không coi ra gì sao?

- Chỉ cần Vương gia không muốn, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng chung quy cũng sẽ không bức bách hần. Cho dù hần vâng theo hiếu đạo, miễn cưỡng cưới người vào cửa, ta cũng có bản lĩnh làm cho hần không bước vào phòng người, cho người cả đời làm quả phụ.

Nói ra những lời tuyệt tình này quả khiến nàng vạn phần khó xử.

- Người...

Lam Kiều Nhị trợn tròn mắt hạnh tựa như tức giận đến không thể nói nên lời, giống như bị định thân pháp mà trợn tròn mắt đứng đó nhìn Tô Di, Không ngờ, qua sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên chuyển qua vẻ mặt vui vẻ, cười ha hả.

- Cuối cùng tỷ cũng lùi đuôi. Nàng chỉ vào Tô Di, cười ngật ngưỡng.

Tô Di lui về phía sau vài bước, kinh ngạc khó hiểu.

- Cuối cùng tỷ cũng chịu thừa nhận là yêu biểu ca.

Lam Kiều Nhị như vừa khải hoàn trở về vui vẻ nói:

- Không uống công muối phải diễn trò này

- Cái gì? Tô Di nhu bị vây trong đám sương mù.

- Tỷ vẻ ngoài đối xử với biểu ca lạnh như băng nhưng trong lòng lại rất yêu hần đúng không? Con trai của trưởng trấn với tỷ thực ra chẳng có quan hệ gì đúng không?

- Tỷ không hiểu muối đang nói cái gì... Tô Di quay mặt đi

- Nếu hần thực sự là thanh mai trúc mã với tỷ thì không thể nào tên hần là gì tỷ cũng không biết được.

- Ai nói tỷ không biết?

- Vừa nãy muối gọi hần là Trương Cường tỷ cũng không hề phản đối. Haha, quên nói, cái tên đó là muối tự nghĩ ra.

- Cái gì?! Tô Di kinh hãi, không ngờ mình lơ đãng mà lại thành thất thế.

- Nếu tỷ không thương biểu ca thì không thể nào tận tâm hết sức thay hần chọn sợi tơ treo ngọc bội. Nếu tỷ không thương biểu ca thì cũng không thể nào hao hết tâm tư suy nghĩ cho hần không gặp nguy hiểm được.

- Tỷ không có... Tô Di chớp mắt muốn cãi.

- Ha ha, đừng tưởng muối không biết. Vừa nãy tỷ muốn muối làm tín vật là không muốn biểu ca mạo hiểm tới cứu tỷ. Tỷ nói với bọn cướp kia là biểu ca không thương muối để bọn chúng nhanh chóng thả muối ra, uội khỏi bị liên lụy. Về phần những lời khi nãy tỷ nói là muốn chộc giận muối để sau đó muối về không nói lại cho biểu ca, để biểu ca không biết tỷ rơi vào tay bọn thổ phỉ. Nhưng tỷ lại tính sai một chuyện, Lam Kiều Nhị ta sao lại là loại người ti bỉ vô sỉ, vì tranh giành tình cảm mà hại mạng người khác sao?

- Yến quốc phu nhân... tim nàng run lên, không nói được gì.

- Tỷ cũng nhìn nhầm một chuyện. Lam Kiều Nhị cười trong vắt như sương sớm. – Nếu biểu ca không thương muối, sao muối lại cứ quần quýt lấy hắn?

Nàng hoàn toàn cứng đờ.

- Muối đã có người khác trong lòng, hơn nữa một tháng trước cũng đã định xong hôn sự với chàng rồi. lần này vào kinh là để bẩm báo việc này cho Thái hậu và Hoàng thượng, đồng thời giải trừ hôn ước với biểu ca.

- Thế... những chuyện trước đó là thế nào?

- Biểu ca vì không hiểu lòng tỷ mà vô cùng buồn bã. Một ngày hắn không thể thành thân với tỷ thì muối cũng không tiện bẩm báo Thái hậu và hoàng thượng chuyện ta đã gả cho người khác được. Cho nên để cả nhà cùng vui, ta diễn trò này.

- Đây chỉ là gì?

Từ mua lụa đến bắt cóc đều là gì?

- Đúng, muối chỉ cần gõ cửa, người bên ngoài sẽ thả chúng ta ra, căn bản chẳng có cướp bóc gì cả. Lam Kiều Nhị nhún nhún vai: – Những gì chúng ta làm đều là vì muốn thấy suy nghĩ của tỷ.

Tô Di chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, suýt nữa té ngã xuống đệm cỏ.

Xong rồi... những gì trước đó nàng suy tính đều chẳng cần công đã tự phá. Từ nay về sau, nàng phải đối mặt với hắn thế nào đây?

- Ha ha. Đại công cáo thánh! Muối muốn về báo cáo kết quả cho biểu ca. Tẩu tẩu tốt, tỷ đi cùng muối hay chờ biểu ca đến đón tỷ về?

Lam Kiều Nhị cười lạnh lóe như chuông bạc, vươn tay kéo mạnh cánh cửa.

- Hai vị đã thương lượng xong rồi sao? Hắc y nhân lại xuất hiện, cúi đầu hỏi.

- ừm, Đã có kết quả. Mau đưa ta đi gặp biểu ca.

Lam Kiều Nhị hào hứng bước ra cửa, quay đầu thấy Tô Di vẫn ngây ngốc đứng đó thì nàng vội vẫy tay:

- Tẩu tẩu, mau đi thôi. Hay tẩu tẩu thực sự muốn biểu ca đến đón tẩu về.

- Yến quốc phu nhân nghĩ nhầm rồi chẳng? Hắc y nhân đột nhiên ngăn Tô Di lại: – Trong hai người, chỉ có một người được đi.

- Này này này. Diễn đã xong rồi, ngươi còn lằng nhằng cái gì? Nghiện à?

Lam Kiều Nhị mỉm cười, vỗ vỗ vai hắc y nhân:

- Mau mời vương gia đến đi.

- Nam kính vương gia đương nhiên chúng ta sẽ mời, nhưng trước khi hắn đến, phải có một trong hai người ở lại.

- Ngươi đang nói gì thế? Lam Kiều Nhị kinh ngạc.

- Yến quốc phu nhân nghe không hiểu sao?

- Ngươi...

Nàng nhìn ra phía ngoài, phát hiện cảnh sắc này khác xa so với tưởng tượng, nụ cười tắt lịm:

- Này. Đây không phải là Nam kính vương phủ. Người không phải là thị vệ của Nam kính vương gia?
 - Phu nhân đúng là khôi hài. Hắc y nhân hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của nàng: – Nếu phu nhân còn không chịu đi thì tiểu nhân đành mượn tạm ngọc bội trên người phu nhân vậy.
- Lam Kiều Nhị ngạc nhiên, quay đầu nhìn Tô Di. Hai người đều cùng có chung một câu hỏi: – diễn trò.. chẳng lẽ ngẫu nhiên lại thành thật?

5. Chương 5

- Xem ra hôm nay Vương gia không để tâm chơi cờ rồi.
- Tiếng quân cờ chạm nhau phát ra tiếng thanh thúy, Hoa Đình Phong cười nói
- Ta chưa đủ chuyên tâm sao? Mục Triễn ngẩng đầu như vừa bừng tỉnh mộng.
 - Ha ha, bình thường ta chơi cờ cùng Vương gia ít nhất cũng phải mất hai canh giờ mới có thể phân thắng bại, nhưng hôm nay...
- Hắn chỉ chỉ bàn cờ:
- Chỉ mới nửa canh giờ, quân đen của ta đã áp đảo quân trắng của Vương gia.
 - Cái này chứng tỏ tay nghề của người có tiền bộ. Mục Triễn mỉm cười.
 - Không. Cái này chứng tỏ Vương gia đang lo lắng chuyện kia. Hắn trả lời thẳng: – Thật ra có Kiều Nhị ở đó, Vương gia nên yên tâm đi.
 - Ta...
- Vừa định nói tiếp bỗng nhiên nghe ngoài cửa có người bấm báo:
- Vương gia, người phái đến cửa hàng tơ lụa đã về!
 - Mau cho bọn họ vào.
- Mục Triễn đứng dậy, tay áo lơ đãng phất qua, quét rơi bàn cờ.
- Xem ra lúc này Vương gia thật sự không còn tâm tư chơi cờ nữa rồi. Hoa Đình Phong lắc đầu cười thâm, cúi người nhặt từng cái quân cờ.
 - Vương gia...
- Vài thị vệ vội vàng tiến vào phòng khách, đột nhiên quỳ xuống, đầu đầy mồ hôi:
- Không hay rồi, đã xảy ra chuyện.....
 - Sao thế? Mục Triễn hoảng hốt
 - Vương phi, người và Yến quốc phu nhân cùng mất tích rồi.
 - Mất tích?
- Mục Triễn ngạc nhiên, một bên Hoa Đình Phong đang nhặt quân cờ cũng ngừng tay.
- Thuộc hạ phụng mệnh Vương gia, đứng chờ ngoài cửa hàng tơ lụa, nhưng mãi không thấy Vương phi và Yến quốc phu nhân đi ra. Thuộc hạ lo lắng, vội tìm kiếm nhưng lại phát hiện xe ngựa của Vương phi ở đó nhưng chẳng thấy người đâu.
- Một thị vệ bấm báo.
- Xa phu nói sao?

- Xa phu và nha hoàn nói, theo kế hoạch, Yến quốc phu nhân sẽ dẫn Vương phi vào nhà kho, bọn họ chỉ cần chờ ở cửa kho, cho nên thấy bọn họ ở trong đó lâu, nghĩ đại công cáo thành nên cũng không để ý nhiều. mãi khi Triển hộ vệ (Triều Chiêu àJ) đi ra, bọn họ mới biết Vương phi và Yến quốc phu nhân vốn không ở trong kho hàng.

- Sao lại dễ xảy ra chuyện này?

Mục Triển nóng vội thét lớn:

- Các người nhiều người như vậy mà không bảo vệ được cho hai nữ tử là sao?

- Vương gia, đừng quá nóng vội. Hoa Đình Phong ẩn vai hẳn: – việc cấp bách, đầu tiên cứ tìm hiểu sự tình rồi nói sau.

- Xe ngựa chờ ở cửa, thị vệ canh giữ bên ngoài, sao các nàng lại mất tích được?

Mục Triển giận dữ vô cùng, trong lòng đau đớn. Xưa nay việc quốc gia đại sự hẳn đều có thể thoải mái nói cười mà giải quyết nhưng lúc này đầu óc trống rỗng, lo lắng không biết làm sao.

- Có lẽ... có người đi theo các nàng, thừa dịp bọn họ vào nhà kho, không có tùy tùng thì bắt các nàng đi.

Hoa Đình Phong nhíu mày phỏng đoán

- Là ai?

- Khả năng là người Vương gia đã gặp ở Trọng Châu?

- Có thể không?

Nhíu mày, khuôn mặt tuấn tú xưa nay luôn ôn hòa giờ lộ ra vẻ lạnh thấu xương:

- Lúc trước bốn vương không muốn gây sự nên cũng không tra xét việc ở Trọng Châu, nếu có kẻ rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt, hết lần này đến lần khác làm khó bốn vương, còn kéo hai nữ tử vô tội vào thì đừng trách bốn vương vô tình.

- Khởi bẩm Vương gia...

Lúc này lại có một thị vệ xông vào

- Chuyện gì vậy?

- Yến quốc phu nhân... người, người đã về!

- Cái gì?

Hai nam tử đang lo lắng lúc này mừng rỡ:

- Nàng đã về? Ở đâu?

- Biểu ca...

Còn chưa dứt lời đã thấy Lam Kiều Nhị khập khiễng đi vào, tóc tai rối tung, khuôn mặt tái nhợt, thở hồng hộc...

- Kiều nhị...

Hoa Đình Phong vội tiến lên đỡ lấy ái thê, để nàng tựa vào lòng mình:

- Xảy ra chuyện gì? Các nàng đã đi đâu?

- A Âm đâu?

Mục Triển nhìn phía sau không thấy A Âm thì lòng lại lo lắng:

- Biểu muội, A Âm không về cùng muội sao?

- Tẩu tẩu bị bắt cóc rồi... Lam Kiều Nhị òa khóc.

- Nàng vốn cùng Vương phi một chỗ mà? Sao nàng lại không sao? Hoa Đình Phong hỏi.

- Bọn họ thả thiếp, muốn thiếp về truyền tin.

Nàng run rẩy lấy ra mẫu giấy trong lòng đưa cho Mục Triễn:

- Biểu ca, muội xin lỗi huynh, không để ý biểu tấu cho tốt, huynh.. huynh trách muội đi!

Hắn không trả lời, vội giật lấy mẫu giấy, yên lặng đọc thư.

- Vương gia, thư viết gì? Hoa Đình Phong thử hỏi.

- Bọn họ hẹn ta đêm nay đến ngoài thành gặp mặt, nói nếu không thấy ta thì sẽ giết A Âm...

Hắn cứng đờ người, khàn khàn đáp.

- Bọn chúng hẹn Vương gia để làm gì?

- Thư không viết. Mục Triễn cười chua xót: – chẳng lẽ còn có chuyện tốt sao?

Khắp nơi yên lặng, mọi người đều không biết nên nói gì.

- Vương gia

Đột nhiên hai mắt Hoa Đình Phong sáng ngời, hiển kế:

- Nếu hẹn gặp nhau sáng sớm hôm sau thì chúng ta vẫn còn hai canh giờ để tìm ra tung tích của Vương phi

Lời này tựa như nhắc nhở Mục Triễn, khiến hắn thu lại vẻ suy sụp:

- Đúng rồi, Đình Phong, cảm ơn người đã nhắc nhở, hai canh giờ thật ra có thể làm được rất nhiều chuyện.

- Kiều Nhị, lúc nàng về có để ý xem đã bị nhốt ở đâu không? Hoa Đình Phong hỏi ái thiếp

- Thiếp bị bịt mắt, không nhìn thấy gì, chỉ biết đó là một nơi không lớn, xung quanh cũng rất tĩnh lặng...

- Kiều Nhị, nàng đừng vội, nói hết những ấn tượng của nàng về chỗ đó cho chúng ta biết. Hắn gắt gao cầm tay nàng, làm cho nàng bình tĩnh lại.

- Ta thật sự không biết đó là chỗ nào... nhưng hình như ta nghe được tiếng bán đậu hoa...

- Tiếng bán đậu hoa? Mục Triễn và Hoa Đình Phong cùng vội hỏi: – Là tiếng như thế nào.

- Cũng có lẽ là ta nghe lầm, bởi vì ta lúc ấy rất đói. Lam Kiều Nhị uể oải đáp: – Tiếng đó từ bên ngoài truyền đến... Bán đậu hoa đây, vừa thơm vừa ngọt đây, đậu hoa đất nào... tựa tựa như vậy...

- Các người ngay lập tức đi hỏi thăm đi

Mục Triễn vội sai thị vệ:

- Xem xem trong thành có bao nhiêu người bán đậu hoa, hỏi xem sáng nay bọn họ đã rao hàng ở đâu, có đi qua một căn nhà nhỏ yên tĩnh không, sau đó điều tra từng nhà.

- Tuân mệnh! Thị vệ ôm quyền đáp.

- Còn nữa.

Hắn xé một mẫu thư:

- Các người đem cái này tới cho chủ quầy của quán giấy mực nổi tiếng nhất kinh thành nhìn xem. Hỏi hắn đây là loại giấy gì, loại giấy này bán ở đâu, gần đây có ai mua loại giấy này hoặc có ai thường xuyên sử dụng loại giấy này?

- Đúng rồi, ta nhớ ra rồi.

Bỗng nhiên Lam Kiều Nhị vỗ tay:

- Gã áo đen trông chừng chúng ta mặc loại áo rất đặc biệt, không phải loại vải bình thường, ta cam đoan loại vải đó ta có thể nhận ra chỉ một lần.

- Cái này càng dễ, chúng ta đến các tiệm vải trong kinh thành điều tra.

Hoa Đình Phong thở dài một hơi nhẹ nhóm:

- Ta đưa nàng đi, chắc chắn sẽ tìm được loại vải này.
- Được, vậy chúng ta đi thôi.

Nàng vui vẻ vì mình có thể góp chút sức lực.

- Vương gia, chúng ta đã có ba manh mối, đại để có thể tìm ra được chỗ của Vương phi trước ngày mai. Hoa Đình Phong an ủi.
- Thật ra ta có thể đoán ra kẻ chủ mưu là ai, chẳng qua là vì an toàn của A Âm nên ta không dám hành động thiếu suy nghĩ thôi.....

Hắn nhíu mày thở dài một hơi, thoáng sau như đã hạ quyết tâm:

- Nhưng lần này tìm được A Âm rồi thì ta sẽ không khách khí với hắn nữa.

Cảm giác mình như chìm trong hồ sâu, hai chân bị bèo quấn, không thể giẫy dụa. Xung quanh thật ẩm ướt, tóc của nàng cũng như bèo ướt sũng.

Nước tràn vào mũi, miệng nàng, nàng cảm thấy mình sắp không thở được... Thật sự nếu không thoát khỏi hồ nước này thì chỉ e cả đời này nàng sẽ không thấy ánh mặt trời được nữa.

Nhưng bỗng nhiên, đang trong tuyệt cảnh, một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy nàng.

Chủ nhân đôi tay này có bộ ngực rộng lớn, ôm trọn nàng vào lòng. Không hiểu vì sao, nàng có cảm giác thật tin cậy, hai tay nàng tự động ôm lại hắn, để mặc hắn đưa nàng lên mặt nước.

- Đại tẩu tỉnh rồi.

Bên tai bỗng nhiên có tiếng người reo vui.

Nàng không ý thức được bản thân đã mê man mà mở mắt, lúc này bị tiếng reo vui này chấn động mà thần trí thanh tỉnh lại.

Vừa rồi dường như chỉ là một giấc mộng.

Nàng không bị ngâm trong nước cũng không có vòng tay rắn chắc ôm lấy nàng, lúc này, nàng đang nằm trên giường thoải mái, trong phòng còn có các nha hoàn của nàng.

- Ta làm sao vậy?

Nàng trở mình, cảm thấy thân thể mệt mỏi vô cùng.

- Đại tẩu, tẩu bị sốt.

Lam Kiều Nhị sờ trán nàng: – nhưng giờ đã đỡ hơn rồi, lúc trước nóng dọa người đó.

- Sao ta lại ở đây?

Nàng nhìn xung quanh, cảm thấy khác hẳn trước lúc mình hôn mê.

- Chúng ta cứu tẩu về.

Nàng giật mình, cảm thấy khó tin.

- Trước muội đã nói với tẩu đó, gần chỗ giam chúng ta dường như có người rao bán đậu hoa tẩu nhớ không? Lam Kiều Nhị nhắc ý nói: – Biểu ca phải các thị vệ tìm tất cả những người bán đậu hoa trong kinh thành đến, muội nhận ra tiếng người từng rao bán đậu hoa đó, đi dọc theo con đường sáng nay hắn đi thì tìm được tẩu.

- Muội nghe ra tiếng hắn?

- Đúng thế. Thật ra là vì tiếng rao của hắn khác hơn so với người khác. Hắn kêu “vừa thơm vừa ngọt, đậu hoa rất quý đây!” Thì ra quán đậu của hắn là quán “Rất quý” haha!

- Vậy sao? Tô Di mỉm cười.

- Tẩu tẩu, giờ tẩu không sao là tốt rồi, nếu không chắc chắn lúc về biều ca sẽ mắng ta chết mất. Lam Kiều Nhị le lưỡi.

- Hắn... hắn đâu rồi?

Không muốn tỏ ra quan tâm hắn nhưng trong lúc lơ đãng lại thể hiện rõ.

- Hắn đi gặp bọn bắt cóc.

- Cái gì? Nàng giật mình, đầu óc mê muội: – Ta đã quay lại, sao hắn còn đi?

- Biều ca không biết chúng ta tìm được tẩu

- Hắn không biết?

- Bọn chúng hẹn biều ca sáng sớm gặp mặt, đáng tiếc chúng ta tìm được tẩu thì đã muộn, không kịp báo cho huynh ấy. Vì an toàn của tẩu, huynh ấy đành đơn thương độc mã đi...

- Sao muội không nói sớm? Tô Di quýnh lên, vội đứng dậy, lao đảo đi ra ngoài.

- Tẩu tẩu định đi đâu?! Lam Kiều Nhị vội đỡ nàng.

- Ta phải đi tìm hắn, báo cho hắn ta đã quay về, đừng để hắn đáp ứng điều kiện gì với bọn cướp...

- Tẩu tẩu, nơi đó rất nguy hiểm, tẩu không thể đi! Lam Kiều Nhị giữ chặt nàng: – Biều ca sẽ tùy cơ ứng biến, tẩu yên tâm đi.

- Xin Vương phi tĩnh tâm tĩnh dưỡng.

Đám nha hoàn cũng đều tiến lên làm thành bức tường cản nàng lại.

- Sao ta có thể yên tâm? Hắn trọng thương vừa khỏi, lại vừa nhiễm phong hàn... Hắn không thể xảy ra chuyện được, không thể vì ta mà xảy ra chuyện được.

Nàng vừa nói nước mắt vừa dâng lên, giọng nói khàn khàn.

- Sớm biết vậy không nên nói cho tẩu... Lam Kiều Nhị nói: – Biều ca về nhất định sẽ trách ta lắm miệng!

- Bọn họ thật sự sẽ để hắn về sao?

Nhớ lại lần đầu tiên thấy hắn trong sơn động, nhớ lại tình cảnh máu nhuộm đỏ người hắn, tim nàng run lên, đẩy bọn họ ra, đi thẳng ra ngoài:

- Ta muốn đi tìm hắn..... Ta muốn đi tìm hắn!

- Tẩu tẩu, mất mạng đó! Lam Kiều Nhị nói với theo

- Chỉ cần hắn không sao, ta chết cũng chẳng là gì.

Tô Di không muốn nói nhiều, những lời này cứ thế thốt ra.

Không ngờ cửa mở ra, một bóng người cao lớn hiện ra.

- Chỉ cần ta không sao, cho dù nàng chết cũng không đáng gì?

Người mới tới cúi đầu cười.

Nàng ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt mà không thể tin được

- Người.... Nàng cảm giác như lưỡi cứng đơ.

- Lúc này ta không phải là nên ở chỗ bọn cướp, sao lại ở đây?

Hắn nói ra câu hỏi mà nàng đang nghĩ.

- Người...

Tô Di hít sâu một hơi, lúc này mới ý thức được mình mắc mưu bị lừa .

- Ta căn bản không đến chỗ ước định với đám đạo tặc bởi vì ta đi cứu nàng

Mục Triển nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng.

Thì ra, cánh tay trong giấc mộng kia là hắn? Khó trách nàng lại cảm thấy an toàn, tin cậy như vậy. Dù trước đó hắn chỉ ôm nàng hai lần, một là đêm tân hôn, một là đêm hắn nhiễm phong hàn, mà cả hai lần, nàng đều lạnh lùng từ chối hắn.

- Cuối cùng nàng cũng chịu thừa nhận là nàng yêu ta

Hắn mỉm cười khi tâm nguyện được thỏa mãn:

- Ta đã sớm biết mình đoán không sai, trong lòng nàng vẫn có ta.

- Ta nào có! Nàng cúi đầu phủ nhận.

- Lúc trước Kiều Nhị đã đem những lời các nàng nói khi bị bắt cóc nói với ta rồi, cho dù nàng không thừa nhận như khi này chính tai ta nghe được người không thể không thừa nhận!

Hắn bỗng nhiên vươn tay ôm lấy nàng khiến nàng hoảng hốt kêu lớn.

- Tân phòng này chữ hỉ sắp phai màu mà tân lang tân nương còn chưa viên phòng...

Giọng hắn ma mị khiến nàng ý loạn tình mê:

- Không bằng đêm nay chúng ta trở thành phu thê chân chính đi.

- Buông! Buông!

Nàng dùng sức giãy dụa, nhưng làm sao giãy được? Nháy mắt đã bị hắn ôm tới giường, bị thân thể nóng cháy của hắn bao trùm.

- Người...

Nàng hoảng sợ phản kháng:

- Xin Vương gia tự trọng, trong phòng còn có người.

- Có ai? Hắn nhẹ nhàng tránh ra cho nàng xem lại phòng

- O?

Tô Di phát hiện đám nha hoàn đầy phòng không biết đã biến mất từ lúc nào, Lam Kiều Nhị cũng đang ra khỏi cửa, trước khi đi nàng còn quay đầu làm mặt quỷ với Tô Di rồi mới đóng chặt cửa lại.

- Người trong phủ ta luôn được huấn luyện kỹ lưỡng. Mục Triển khẽ cười nói.

- Xin Vương gia tự trọng...

Nàng vẫn chỉ nói được câu nói này, trong lúc bối rối, nàng không thể tìm được câu nói gì khác.

- Hừ.

Hắn khẽ hôn môi nàng rồi sau đó hôn sâu nàng.

Tay nàng cố gắng đẩy hắn ra nhưng ngược lại lại càng khiến dục vọng của hắn tăng cao, khiến hắn hôn càng mãnh liệt.

- Ừm...

Nàng trong cơn mê muội, chỉ cảm thấy quanh mình chợt lạnh dần, mở mắt nhìn ra, thì ra quần áo đã bị hắn cởi bỏ lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

- A Âm

Hắn dịu dàng thì thầm:

- A Âm, đừng sợ, chúng ta rất nhanh thôi sẽ hòa làm một.

- Đừng

Sao hắn phải dùng cái tên đó để nhắc nhở nàng? Vì sao mỗi lần luôn là cái tên đó ngăn cản bọn họ? Nếu không có cái tên đó, có lẽ nàng có thể cắn răng qua cửa này, nhưng bây giờ thì vạn vạn không thể.

- Đứng!

Tay Tô Di quệt ngang một vòng, đầu ngón tay xẹt qua mặt hắn, một đường máu chói mắt hiện ra.

Nàng nhất thời choáng váng. Vốn chỉ định phản kháng không ngờ lại làm hắn bị thương.

- Vì sao?

Nhất thời hắn cũng giật mình, hai mắt nhìn sâu vào nàng:

- Vì sao nàng không thừa nhận là nàng yêu ta? Vì cái gì không cho ta.. yêu nàng?

- Bởi vì...

Nàng lại vin cổ:

- Trước kia ta đã có hôn ước với người khác.

- Cho nên dù nàng yêu thương ta cũng không dám thừa nhận?

Mục Triển tức giận, kéo mạnh người nàng khiến nàng gần sát người hắn.

- Vương gia..... Người, người muốn làm gì?

Nàng không nhìn mặt hắn nhưng lại cảm nhận được sự tức giận của hắn nên không khỏi có chút sợ hãi.

Lúc này, nàng nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, váy nàng bị hắn dùng sức kéo ra, tơ lụa mềm mại rơi xuống chân giường.

Cả người trần trụi. Cơ thể hắn nặng nề cường tráng áp lên cơ thể mềm mại của nàng.

- A!!!!

Nàng nghe thấy tiếng mình kêu lớn, biết rõ hắn là nên trốn đi nhưng lại không còn sức.

- Nếu nàng không yêu ta, ta có thể buông tha nàng, nhưng bây giờ cho dù là cưỡng bức ta cũng nhất định muốn có nàng. Hắn bá đạo nói.

Trong lúc nói chuyện, tay hắn quấy nhiễu phía trên, xoa nắn nơi mềm mại của nàng

Cảm giác có gì đó cứng rắn ở bên hông mình, Tô Di hoảng hốt kêu:

- Vương gia, đứng! Đứng.

Cho dù nàng không hiểu chuyện đời nhưng cũng biết giờ phút này hắn ham muốn. Nàng cảm giác mình như một con cá, bị hắn bắt trong tay, tùy hắn định đoạt.

Nước mắt rơi xuống, nàng không khỏi nức nở thành tiếng.

- Vương gia, Đứng... Cầu người ...

Hai tay nàng không ngừng giãy dụa, hai chân cũng đạp loạn nhưng thân thể hắn đè nặng lên người nàng, giãy dụa nữa cũng chỉ là uổng phí.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy Mục Triển ngừng lại, đứng trong nháy mắt hắn phá tan thân thể nàng.

- A Âm.

Nàng nghe hắn thở dài:

- Nàng luôn như vậy khiến ta khổ sở, nàng bảo ta nên làm gì bây giờ?

Nàng làm sao biết được nên làm cái gì bây giờ? Sự tình là hắn khơi mào, giờ lại hỏi nàng? Nàng chỉ cảm giác đầu óc u mê, không thể suy nghĩ.

- Đứng khóc...

Hắn như nỗi lòng thương hại với hắn, ôn nhu hôn lên vành tai nàng:

- Yên tâm, ta sẽ không bắt ép nàng...

Hắn thật sự sẽ buông tha nàng sao? Vậy vì sao, thân dưới của hắn còn đang động... còn vẫn tiếp tục?

- Đồ ngốc

Hắn nhìn ra sự nghi hoặc của nàng:

- Ta chỉ muốn làm cho nàng vui vẻ, đồng thời cũng để ta không phải khó chịu.

Nàng cuối cùng cũng hiểu được, hắn không phải là làm thương tổn nàng mà là đổi một cách khác để hai người thân thiết hơn mà thôi...

6. Chương 6

Tiếng thở dốc của hai người dần bình ổn lại, hắn nằm bên cạnh Tô Di, ôm nàng vào lòng. Nàng nằm trên ngực hắn, nghe thấy tim hắn cùng tim mình như hòa chung nhịp đập. Mở mắt nhìn thấy thân thể nam tính của hắn nàng không khỏi đỏ bừng mặt, lập tức nhắm mắt lại

- Từ nay về sau không bao giờ cho phép nàng rời khỏi ta. Mục Triển bá đạo nói.

Nàng không đáp mà chỉ e lệ nằm sấp xuống, cảm nhận tay hắn ôm chặt lấy eo mình

- Vương gia...

Ngoài phòng bỗng có người gõ cửa.

Mục Triển nhíu mày, lập tức kéo chăn che chắn thân thể Tô Di rồi đáp:

- Có chuyện gì?

- Vương gia, thuộc hạ Thiết Ứng có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.

Người ngoài cửa cung kính trả lời.

- Có chuyện gì sáng mai đến thư phòng rồi nói

- Thuộc hạ vừa đem chuyện Vương phi gặp nạn bẩm báo lên Hoàng thượng, lúc đó thái tử cũng ở đó... Hoàng thượng triệu Vương gia lập tức tiến cung.

- Lập tức tiến cung? Mục Triển kinh ngạc ngồi dậy

- Hoàng thượng còn nói muốn Vương phi cũng đi cùng

- Ta? Tô Di cả kinh, Mục Triển ôm nàng, vỗ vỗ lưng an ủi nàng.

- Đừng sợ, đã có ta đây rồi. Hắn thấp giọng thì thầm.

- Xin Vương gia và Vương phi lập tức hồi cung, trong cung đã phái sẵn xe ngựa tới chờ trước phủ. Thiết Ứng lại nói.

- Xem ra chúng ta không đi không được rồi. Mục Triển cười nhìn Tô Di nói: – nào lại đây, ta giúp nàng thay quần áo, chải đầu.

- Không cần, người đi ra ngoài đi.

Tuy rằng khi này đã gần gũi nhưng nàng vẫn xấu hổ, lúi người vào trong chăn không cho hắn đụng vào.

- Sợ cái gì? Ta đều đã thấy cả rồi!

Hắn buồn cười nói lại ra vẻ khó xử nhìn nàng, khoác trường bào đi xuống giường:

- Vậy được rồi, ta đến tiền sảnh chờ nàng, gọi nha hoàn vào hầu hạ đi.

Nàng cúi đầu không nói, nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của hắn rồi tiếng hắn đẩy cửa đi ra. Sau đó, nha hoàn nối đuôi nhau mà vào

Giữa hai chân nàng dính đầy mật hoa (tự hiểu ná), trên người đầy hơi thở của hắn, bọn nha hoàn như đã nhìn quen, cũng không kẻ nào lộ ra vẻ khác lạ, chu đáo bưng nước ấm đến lau rửa cho nàng khiến nàng càng muốn tìm cái động mà trốn vào đó.

Thật lâu mới rửa mặt, chải đầu cho xong, sợ Hoàng thượng đợi lâu sẽ trách tội, nàng vội chạy đến tiền sảnh, không ngờ lại suýt nữa đâm phải một người.

- Vương gia thấy Vương phi lâu như vậy còn chưa ra nên sai thuộc hạ đến.

Tô Di ngẩng đầu nhìn bóng người cao lớn kia, khuôn mặt lại che mặt nạ sắt khiến nàng ngạc nhiên.

Đây chính là hộ vệ Thiết Ưng nổi tiếng trong phủ sao? Vào phủ lâu như vậy, hắn luôn làm việc ở bên ngoài cho nên không có duyên gặp mặt. Nay thấy hắn, nàng cảm thấy ngoại hiệu Thiết Ưng này chắc có là vì khuôn mặt của hắn.

Hắn dùng mặt nạ sắt che đi nửa khuôn mặt, chắc là vì đã từng bị gặp tai nạn, tuy rằng ban đầu khiến người khác thấy quái dị nhưng cũng không cần ngạc nhiên.

Tô Di lập tức xóa bỏ vẻ mặt kinh ngạc, nhìn hắn cười.

Thiết Ưng bị nụ cười đó của nàng làm cho giật mình.

- Còn ở đây làm gì? Người trong cung đã sai người đến gọi rồi đó.

Mục Triển mỉm cười bước vào.

- Xin lỗi, khi này rửa mặt chải đầu mất nhiều thời gian.... Tô Di dịu dàng đáp

- Ta biết là sẽ mất thời gian... Hắn đến gần bên nàng, ám muội thì thầm vào tai nàng: – Nhưng mà bọn nha hoàn hầu hạ nàng chu đáo rồi chứ?

Biết rõ những lời nói của hắn là có ý khiêu khích nhưng nàng làm bộ không hiểu, chỉ cắn cắn môi dưới.

Hắn kéo tay nàng, đánh giá nàng một lượt:

- Ừm, quả thực các nàng hầu hạ nàng rất tốt, nhìn nàng xinh đẹp như tiên tử trên mặt trăng vậy.

Gió nhẹ thổi qua, Tô Di thấy quần lụa trắng của mình bay bay như đuôi cá chép.

- Ta cho rằng, Hoàng thượng thấy nàng chắc chắn cũng sẽ khen ta có mắt nhìn người, lấy được một người vợ xinh đẹp.

Hắn trêu ghẹo rồi bồng nàng lên xe ngựa tựa như cùng nàng ra ngoài đi du xuân ngắm cảnh chứ không phải là nửa đêm nhận lệnh phải tiến cung.

Tô Di vốn rất muốn xem Hoàng thượng là như thế nào, lần trước lúc thọ yến của Thái hậu, Hoàng thượng vì bận rộn quốc vụ nên cũng rời đi sớm khiến nàng không được gặp.

Lần này, bước vào Dưỡng Tâm điện, nàng cuối cùng đã có thể thấy được thiên tử.

Người một thân hoàng bào, trung niên mập mạp chính là Hoàng thượng sao? Nàng nhìn nụ cười thân thiết của hắn và tia khôn khéo trong mắt hắn:

- Đây là A Âm đi? Quả nhiên là xinh đẹp, khó trách Mục Triển nhất kiến chung tình, bất chấp mọi thứ cũng phải lấy được người.

Hoàng thượng tự mình nâng nàng dậy:

- Người vào kinh lâu như vậy, trầm vì bận ... quốc sự nên cũng chưa triệu kiến người. Ha ha, Mục Triển nên nhắc trầm mới phải.

- Thần sao dám? Mục Triển cười nói

Tô Di ngẩng đầu, vừa lúc thoáng thấy thái tử đứng bên án thư, khuôn mặt lạnh lùng.

- A Âm, trẫm có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi không cần sợ hãi, chỉ cần đem những gì mình biết nói ra là được. Hoàng thượng ôn hòa nói.

- Vâng. Tô Di tránh khỏi tầm mắt thái tử, thuận thế gặt đầu.

- Khi này hộ vệ Thiết Ứng của Mục Triễn bám báo với trẫm, hôm nay ngươi bị bắt cóc, có chuyện này không?

- Vâng. Nàng chớp mắt đáp

- Bọn cướp có khoảng bao nhiêu người?

- Lúc ấy dân nữ bị nhốt trong phòng kín, nói chuyện với dân nữ chỉ có một người như chắc bên ngoài còn có nhiều người khác

- Ngươi có nhìn rõ bọn chúng?

- Người đó che mặt, dân nữ không thể nhìn rõ.

- Ngươi có đoán được bọn cướp là người nào không?

- Dân nữ không biết. Nàng thẳng thắn đáp.

- Phụ hoàng, người xem, ta đã nói Mục Triễn vu oan nhi thần@

Thái tử bên cạnh không nhịn được vội nói:

- Nếu nương tử hần chẳng thấy gì sao có thể khẳng định việc này là nhi thần sai khiến. Đúng là ngậm máu phun người!

- Câm miệng!

Hoàng thượng mắng thái tử:

- Hô to quát lớn còn ra cái thể thống gì nữa?

- Nhi thần.....

- Lui sang một bên, đợi lát nữa sẽ có chuyện nói với ngươi.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn hần rồi lại nhìn Tô Di:

- A Âm, ngươi tới Thiên điện chờ một lát rồi trẫm lại gọi ngươi.

- Hoàng thượng, không bằng để ai gia cùng A Âm đến đó một chút đi.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng ngọc bội leng keng, thái hậu bước vào, cười khanh khách nói.

- Mẫu hậu?! Hoàng thượng bất ngờ, vội ra đón: – Đêm đã khuya sao lão nhân gia còn...

- Ai gia lớn tuổi, ban đêm không thể ngủ ngon, nghĩ Hoàng thượng hần là cũng chưa ngủ nên định đến tâm sự cùng ngươi, không ngờ lại thấy Thái tử và Mục Triễn đều ở đây, thật náo nhiệt nha!

- Nhi thần có chuyện muốn hỏi bọn họ cho nên triệu bọn chúng vào cung.

Hoàng Thượng vội vàng giải thích.

- Nam nhân các ngươi nói chuyện, nữ nhân ở bên nghe cũng chẳng được gì. Không bằng để Ai gia cùng A Âm đến Thiên điện uống trà, các ngươi cứ bàn bạc xong rồi đến chỗ chúng ta.

Thái hậu nói xong liền kéo tay Tô Di, dẫn nàng ra khỏi cửa.

Cái gọi là Thiên điện cũng chỉ là một gian phòng khách nho nhỏ, trên cửa treo một chiếc rèm cửa mỏng manh, ánh trăng theo cửa sổ rộng mở chiếu vào, gió lướt qua mang theo hương hoa ngào ngạt.

Thái Hậu ra lệnh cho cung nữ dâng lên một loại rượu màu đỏ, hương vị rất nhẹ, có tác dụng an thần, dễ ngủ.

Cửa thiên điện không đóng, Tô Di rất ngạc nhiên khi phát hiện ra trong chính điện, tiếng đám nam nhân bàn bạc lọt vào tai mình không sót một chữ.

- A Âm, người đừng xem thường căn phòng này, cấu tạo của căn phòng này rất độc đáo, nhìn như phòng khách nhưng lại có khả năng đặc biệt hơn hẳn các phòng khách thông thường khác. Thái Hậu bỗng nhiên nói.

- Vậy sao? Tô Di nhìn xung quanh đánh giá một hồi: – Nơi này đông ấm hè mát,

Vừa nói xong thì Thái Hậu liền cười ha ha.

- Dân nữ kiến thức thiên cận mong Thái hậu tha thứ. Nàng biết nhất định là mình đã nói sai rồi

- Đông ấm hè mát là tiêu chuẩn tối thiểu các phòng ốc trong hoàng cung phải có. Có thể nói đó không phải là nét độc đáo của nơi này.

- Vậy căn phòng này...

- ở trong phòng này, người bên trong nói người bên ngoài không nghe thấy nhưng người bên ngoài nói bên trong lại có thể nghe thấy rõ. Thái hậu nói ra đáp án.

- Cái gì? Tô Di kinh ngạc, nàng cẩn thận nhìn lại vách tường, vẻ mặt rất tò mò.

- Trước khi tiên hoàng qua đời đã cố ý tìm một người thợ giỏi làm Thiên điện nho nhỏ này trong Dưỡng tâm điện để ai gia có thể ở sau giạt dây hoàng thượng

- Giạt dây? Ý là buông rèm nhiếp chính sao?

- Lúc ấy Tiên hoàng tự biết bản thân khó qua, Hoàng thượng tuổi còn nhỏ nên phải ban chỉ cho ai gia sau khi Tiên hoàng băng hà giúp hoàng thượng trông coi triều chính. Bình thường Hoàng thượng ở Dưỡng tâm điện xử lý quốc sự, có chuyện không hiểu thì sẽ đến phòng này để xin ý của ai gia... Mãi cho đến khi hần tự mình chấp chính được mới thôi. Ai gia đã từng ngồi ở đây mười năm rồi.

Thái hậu vỗ vỗ chiếc bàn tựa như vỗ vai người bạn thân thiết

- Tiên hoàng rất thương yêu Thái hậu nha.

Các đời thiên tử, người nào chẳng không cho phép hậu cung can thiệp vào triều chính? Khó mà tìm được một quân chủ lại cho thế tử buông rèm chấp chính.

- Có được sự sủng ái của Hoàng thượng đương nhiên là tam sinh hữu hạnh, nhưng là nữ nhân của hoàng gia ai chẳng có sự đau khổ. A Âm, người cũng biết, ta gả cho tiên hoàng năm 16 tuổi, lúc ấy hần chưa đăng cơ, cũng phải cùng vài hoàng tử khác tranh đoạt ngôi vị. Đó là những năm tháng kinh tâm động phách khiến ta ngày đêm lo lắng

- Sau này hần thật vất vả mới có thể kế thừa đại nghiệp lại gặp phải lúc thiên hạ bất ổn nhất. Hôm nay nơi này có thiên tai, ngày mai phương Bắc có chiến sự, ngày kia có phản loạn, ta cùng hần đi một đoạn đường dài gian khổ, mắt thấy giang sơn dần được ổn định thì hần lại buông tay. Ta không thể không nên bi thương mà...

Thái hậu nói đến đây thì bưng ngực.

Tô Di vội dâng nước trà khê vỗ lưng cho bà.

- Người trong thiên hạ thấy ta thân là Thái hậu, nghĩ ta là nữ nhân hạnh phúc sung sướng nhất, đáng tiếc mọi đau đớn cũng chỉ có mình ta biết.

Thái hậu cầm tay Tô Di:

- A Âm, những lời này ta cũng đã từng nói với Kiều Nhị, ta nói, nếu phải là nữ nhân của hoàng gia thì phải trải qua thiên tân vạn khổ, đó không phải là phúc lạnh. Lúc ấy nó gật đầu nói nó không sợ nhưng giờ, chỉ e là nó sớm đã không muốn

- Kiều Nhị...

- Nay nó có tình cảm với thương gia, có thể sống cuộc sống thoải mái, cần gì phải chui đầu vào hoàng gia chúng ta mà chịu khổ?

Thì ra, mọi chuyện thái hậu đều đã sớm biết.

- Thật ra cũng không trách được Kiều Nhị. Trước kia con bé cũng rất yêu Mục Triễn, chỉ là Mục Triễn chẳng có tình cảm gì với nó... Bọn chúng coi như vô duyên, may mà Mục Triễn có thể gặp được người.

Thái hậu nhìn Tô Di chăm chú:

- A Âm, người trả lời ai gia một câu... người có bằng lòng làm người của hoàng gia chúng ta không?

- Con...

Nàng nguyện ý sao? Nàng nguyện ý sao?

Trước ngày hôm nay, nàng có thể có một ngàn lý do để cự tuyệt nhưng lúc này, nàng lại không thể mở miệng từ chối.

Là vì đã có quan hệ cùng Mục Triễn hay vì những lời Thái hậu nói khiến cho nàng cảm thấy do dự ?

- Người dựa vào cái gì nói ta bắt cóc nương tử của người, người là kẻ ngậm máu phun người!

Đang lúc do dự, bỗng nhiên chính điện truyền đến tiếng hét cắt đứt suy nghĩ của nàng.

- Thái tử lại phát điên rồi.

Thái hậu ra dấu cho nàng ngồi xuống:

- Chúng ta ngồi đây xem sao

- Đây là lá thư bọn cướp đưa cho ta.

Chỉ thấy Mục Triễn không chút hoang mang nói:

- Ta đã hỏi các quán bán văn phòng tứ bảo trong kinh thành, chỉ có một nhà dùng loại giấy này, đó là giấy chuyên cung cấp cho phủ thái tử.

- Chỉ dựa vào một tờ giấy nát? Người còn có chứng cứ gì?

Thái tử tiếp tục quát lớn.

- Đây là một mảnh vải chúng ta lấy được trên người bọn cướp, vải vóc của bộ y phục này cũng rất đặc biệt, từ các cửa hàng tơ lụa trong kinh thành chúng ta biết, gần đây người lấy loại vải này nhiều nhất chính là quý phủ.

- Ha ha ha. Mục Triễn, sao người có thể tìm được những chứng cứ buồn cười như vậy? Cho dù là giấy của phủ ta, vải của phủ ta thì chẳng lẽ là do ta sai khiến?

- Thái tử đừng quên, bọn cướp này ta đã bắt được, bọn họ đã khai hết tất cả rồi.

- Cái gì?!

Giọng thái tử run lên, không còn gì là vẻ chính trực khi nãy:

- Phụ hoàng...

Hắn cầu xin Hoàng thượng:

- Nhất định là có người hãm hại nhi thần, xin phụ hoàng giải oan cho nhi thần!

- Hoàng thượng, thần chất ở Trọng châu gặp chuyện tin chắc cũng là do Thái tử làm.

Mục Triễn nhân cơ hội truy kích

- Người...

Thái tử không thể nói tiếp, hắn khóc nức nở:

- Phụ hoàng, hắn được một tác lại muốn tiến thêm một bước, muốn đổ mọi tội danh lên đầu con. Xưa nay nhi thần và hần không thù không oán, nhi thần cần gì phải hai lần ba lượt mưu hại hần. Phụ hoàng, người phải làm chủ cho nhi thần.

- Cuối cùng thái tử cũng hiểu được.

Mục Triễn bình tĩnh nói:

- Thần cùng thái tử xưa nay không oán không cừ, thật không biết vì sao lại không phải là một mà là nhiều lần cố ý gia hại vi thần? Chẳng lẽ thái tử nghe được tin đồn đại gì?

- Nghe đồn cái gì? Ta không biết người đang nói cái gì!

Thái tử liên tục chống chế.

- Nếu thái tử thật sự tin vào lời đồn đó thì thần nguyện ý lấy máu chứng minh, giải trừ nghi kị trong lòng thái tử.

Mục Triễn từng bước dồn ép.

- Mục Triễn, người nói nghe đồn, sẽ không phải là suy nghĩ trong lòng trầm chứ? Giọng nói Hoàng thượng có chút chần chừ.

- Hồi bẩm hoàng thượng, theo ý thần chất thì đúng như ngài suy nghĩ, là về chuyện cũ của mẫu thân thần chất và Hoàng thượng.

Mục Triễn thần nhiên đáp.

Bình Bình...

Hoàng thượng buồn chán gọi nhũ danh của một nữ tử.

- Bình Bình là mẫu thân của Mục Triễn,

Thái hậu thấy Tô Di ngơ ngác thì nhỏ giọng giải thích:

- Trước khi nàng gả cho phụ thân của Mục Triễn thì đã từng có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm với Hoàng thượng, đáng tiếc sau này nàng không thể vào cung làm phi tử, ngược lại lại thành em dâu của Hoàng thượng. Trước kia đã từng có lời đồn Mục Triễn là cốt nhục của Hoàng thượng mà Hoàng thượng quả thật lại rất thương yêu Mục Triễn, thậm chí còn hơn hần các hoàng tử khác cho nên Thái tử mới tin những lời gièm pha này.

- Thì ra là thế....

Tô Di hiểu ra vấn đề. Khó trách thái tử phải bày trăm phương ngàn kế để diệt trừ Mục Triễn, chắc là sợ giang sơn sau này sẽ rơi vào tay Mục Triễn.

- Hoàng thượng, hôm nay nếu thần chất đã nói ra những lời này thì không bằng nên làm rõ mọi thứ để cho thái tử xác định thân phận của thần chất, cũng đồng thời hóa giải nghi hoặc bấy lâu nay của thần chất.

Mục Triễn nói thẳng.

- Mục Triễn, về lời đồn đại kia, trong lòng người nghĩ như thế nào? Hoàng Thượng hỏi ngữ khí rất nhẹ nhàng

- Thần chất tin tưởng trước khi mẫu thân xuất giá đã có một đoạn chân tình cùng Hoàng thượng. Nhưng từ khi người vào Vương phủ cùng phụ thân của ta ngày một ân ái, mãi cho đến khi người qua đời cũng nhắc đến tên phụ thân. Cho nên thần chất tin mình chính là Nam kính vương mà thôi, không còn thân phận nào khác. Hần uyển chuyển trả lời.

- Mãi cho đến khi nàng qua đời cũng chỉ nhắc đến tên phụ thân người?

Hoàng Thượng bỗng nhiên nở nụ cười trong nụ cười có muôn phần đau khổ.

- Được, Mục Triễn, hôm nay kết thúc đi, cho người biết thân phận của chính mình.

- Hoàng thượng, thứ cho thần chất cả gan, xin Hoàng thượng cùng thần chất lấy máu nghiệm thân.

Thái độ của Mục Triễn đầy sự tự tin

- Phụ hoàng....

Ngược lại Thái tử lại rất sợ hãi, như sợ rằng sẽ nghiệm ra cái gì khiến hắn khó xử.

- Thân thể người đáng giá ngàn vàng, sao có thể tùy tiện cùng người lấy máu nghiệm thân? Truyền ra ngoài chẳng phải...

- Người im miệng!

Hoàng Thượng lại khiển trách hắn

- Nếu trăm đã đồng ý với Mục Triễn rồi sao lại có thể lật lọng? Huống hồ, chẳng phải ngươi cũng muốn biết kết quả sao? Ngươi không phải luôn canh cánh Mục Triễn có phải là thân huynh đệ của ngươi hay không sao?

- Nhi thần... Thái tử ngập ngừng, không dám nhiều lời nữa.

- Nếu muốn lấy máu nghiệm thân, ở đây có một đại phu, cũng không cần truyền ngữ y!

Thái hậu vém rèm đi ra:

- Đây dù sao cũng là việc nhà của chúng ta, bớt người ngoài là tốt nhất.

- Đại phu?

Mọi người nhìn quanh, tựa như đang hỏi, ai là đại phu?

- A Âm không phải là một nữ đại phu sao? Thái hậu chỉ ra người phía sau

- Ta? Tô Di cả kinh

- Ngay cả trọng thương của Mục Triễn ngươi còn trị được, chắc hẳn là không sợ chút máu này chứ. Thái hậu quay đầu lại cười nói.

- Vâng. Tô Di đành phải nghe lời: – Dân nữ đi chuẩn bị.

- Hoàng thượng, chúng ta cần chút thời gian để chuẩn bị, phiền các người ở ngoài chờ đi.

Thái hậu ra hiệu với Tô Di rồi buông rèm, trở về phòng cách âm.

- Thái hậu có suy nghĩ gì? Tô Di hiểu ý hỏi.

- Nói thật, ai gia rất thương đứa cháu này, bởi vì thương nó nên thật sự không muốn nó bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành quyền lực đẫm máu này.

Thái Hậu thở dài một hơi:

- A Âm, chẳng biết ngươi nghĩ sao? Muốn làm Vương phi hay là hoàng hậu?

- Hoàng hậu? Nàng lắc lắc đầu: – Dân nữ chưa từng có ý nghĩ này bao giờ?

- Thật sao?

- Dân nữ cho dù hâm mộ mũ phượng của hoàng hậu thì cũng không muốn Mục Triễn gặp nguy hiểm... Dân nữ cũng như thái hậu, chỉ hi vọng hắn một đời làm Nam kính vương gia an an ổn ổn. Nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Thái hậu.

- Tốt. Thái Hậu vui vẻ gật đầu: – Hy vọng Mục Triễn cũng có cùng ý nghĩ này, sau này hắn sẽ không trách chúng ta làm mất đi tiền đồ của hắn

- Nhưng... vạn nhất Mục Triễn thật sự là Nàng cắn môi...

- Ngươi không phải là nữ đại phu sao? Lấy máu nghiệm thân chỉ là trò nhỏ, thật sự không có cách nào làm cho nó mất linh?

- Ý thái hậu là...

Nàng lập tức hiểu ra ý của Thái hậu:

- Dân nữ biết có một loại thảo dược, nhỏ vào nước có thể khiến máu phân hóa, nhưng trong thời gian ngắn này không biết đi đâu mà tìm...

Nhưng rồi nàng lại lắc đầu:

- Có lẽ không cần đến loại thảo dược đó.

- Vậy làm sao mà làm được? Đến lượt Thái hậu khó hiểu

Lúc này cung nữ đã bưng tới một bát nước, Tô Di không chút do dự vươn ngón trỏ, cắn mạnh một cái, máu tươi của nàng rơi vào bát nước.

- Ý người là... dùng máu của chính người? Thái hậu hiểu ra.

- Như vậy có phải là khi quân không? Đau đớn khiến nàng nhú mày nhưng nàng không hề hối hận.

- Cho dù Mục Triển là thân sinh của Hoàng thượng, hẳn biết chúng ta bảo vệ cho con hắn cũng sẽ không trách tội đâu. Thái hậu nói

- Vạn nhất sau này sự việc bại lộ thì chém đầu ta là được rồi.

Tô Di thản nhiên mỉm cười:

- Nhưng chén máu này và chén máu kia chút nữa nên trộm long tráo phụng như thế nào?

- Cái này người cứ yên tâm, cung nữ của ai gia đều là những kẻ chuyên trộm long tráo phụng. Thái hậu cười nói.

Máu không dung hòa

Lúc ra khỏi Dưỡng tâm điện, Tô Di để ý tới vẻ mặt phức tạp của Hoàng thượng và Thái tử. Không biết bọn họ là vui mừng, ngạc nhiên hay là thất vọng?

- Một nửa ngày, trời sắp sáng rồi.

Mục Triển nhìn chân trời dần sáng, hẳn như đứa trẻ con vươn vai một cái:

- Chẳng hiểu sao lúc này thấy thật thoải mái.

Tô Di nhìn ngự hoa viên lúc tảng sáng, cây cối phủ trong một tầng sương mù trông thật xinh đẹp.

- Nàng nhìn kia, đó là nơi trước kia ta từng sống. Mục Triển bỗng nhiên chỉ vào một cung điện tường xanh

- Trước kia chàng ở trong cung?

- Khi ta còn nhỏ, mẫu thân nhiều bệnh, Thái hậu đón ta vào cung tự mình dạy dỗ, mãi đến khi trưởng thành ta mới xuất cung.

Hắn mỉm cười, thản nhiên nhớ lại

- Nhớ khi mới vào cung, cảm thấy nơi này lớn hơn ở nhà, đẹp hơn ở nhà nhiều, vui vẻ đến đêm ngủ không yên, chạy loạn khắp nơi khiến thái giám và cung nữ phải đuổi theo thật vất vả.

- Thì ra trước kia chàng là đứa trẻ nghịch ngợm

Nhìn hắn bây giờ trông tao nhã như vậy thật không thể liên tưởng ra. Nhưng khi này nhìn hắn tranh chấp cùng thái tử, có lẽ tính nết khi xưa vẫn còn.

- Nào, để ta dẫn nàng đi xem đám bò cừu ta từng nuôi, chắc là chúng vẫn còn ở đó.

Nhất thời hắn nổi lên ý nghĩ này, nắm tay nàng chạy về chỗ cũ khiến nàng bỗng nhiên đau đầu, không chạy theo kịp hắn suýt nữa té ngã.

Trước đó ở trong Vương phủ cùng hắn triền miên, sau lại vào cung gấp... Nàng không choáng váng mới là lạ.

- A Âm, nàng làm sao vậy?

Mục Triển phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt thì vội đỡ nàng lại.

- Thiếp... chúng ta về nhà đi. Tô Di suy yếu nói.

- Về nhà?

Hắn ngẩn ra, sau đó hiểu được hàm ý của từ này thì mừng rỡ nói:

- A Âm, cuối cùng nàng đã coi vương phủ là nhà của nàng? Nàng... nàng chấp nhận ta rồi sao?

Nói xong, hắn gắt gao cầm tay nàng.

- Ai!!!!

Trong lúc vô ý hắn nắm chặt lấy vết thương ở đầu ngón tay nàng khiến nàng khê kêu đau.

- Làm sao vậy?

Hắn vội vàng xem bàn tay nàng, nhìn thấy vết thương ở ngón trỏ nàng:

- Nàng bị làm sao vậy?

- Mục Triển, chàng muốn thứ đó sao? Nàng không đáp mà hỏi lại.

- Muốn cái gì? Hắn khó hiểu.

- Chính là thứ thái tử muốn đó. Nàng khê mấp má môi: Hoàng vị!

Dưới ánh sáng mờ ảo của buổi bình minh, hắn khê nói

- Thân là nam tử, nếu không muốn quyền lực thì đó là giả dối

Hắn cười chua xót:

- Nếu từ nhỏ ta không lớn lên cùng Thái hậu, nghe bà kể về những chuyện thương tâm của các phi tần, nếu ta không gặp nàng, không muốn biến nàng thành những phi tần như vậy, có lẽ ta thật sự sẽ tranh giành cũng Thái tử.

- Chàng...

Tô Di run lên, một giọt nước mắt rơi xuống, trong vui mừng mang theo chua xót.

- Vương tử tranh giành chính là cuộc chiến tàn khốc, đẫm máu nhất. Ta không muốn nàng phải lo lắng vì ta.

Hắn khê ôm lấy nàng:

- Ta thà làm một Nam kính vương bình thường mà nàng được hạnh phúc, bình an.

- Khi này chàng và thái tử tranh chấp, chỉ sợ đã đắc tội hắn.

Nàng vẫn lo lắng.

- Nếu khi này không nói rõ ràng với hắn, không đem những hành vi của hắn nói cho Hoàng thượng, chỉ sợ sau này tính mạng chúng ta sẽ không còn. Nàng nghĩ mà xem, hết lần này đến lần khác hắn đều muốn hãm hại chúng ta như vậy, chúng ta có thể đề phòng suốt đời không?

- Nhưng sau này hắn kế vị sẽ làm khó chàng...

- Chuyện sau này để sau này hẵng nói. Hoàng thượng vẫn còn rất khỏe. Huống hồ sau này, giang sơn chưa chắc đã về tay hắn.

- Vậy sao? Nàng tạm yên tâm: - Như vậy khi này ta đã làm đúng rồi...

- Nàng làm gì? Hắn nhú mày.

Nàng vươn đầu ngón tay, cho hắn xem miệng vết thương.

- Bát máu khi nãy thật ra là của thiếp.
- Cái gì? Hắn khó mà tin được.
- Chí mong chàng đừng trách thiếp... Vạn nhất chàng thật sự là hoàng tử, lại có lòng tranh thiên hạ, khi nãy là ta đã hủy đi tiền đồ của chàng rồi. Nàng nói nhỏ.
- Sao ta có thể trách nàng được? Sao ta lại trách nàng!
- Mục Triển cười ôm bụng nàng lên hại nàng lại thấy chóng mặt
- Thả thiếp xuống, thả thiếp xuống...
- Bây giờ còn dám nói không cần ta?
- Hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống, hôn lên miệng vết thương của nàng rồi nhìn nàng:
- Đây chính là bằng chứng nàng yêu ta, cuối cùng cũng bị ta bắt được.
- Tô Di e lệ vùi đầu trong lòng hắn không trả lời.
- A Âm, nói nàng yêu ta, ta muốn nghe chính miệng nàng nói. Hắn ra lệnh.
- Thiếp... đừng làm loạn, thái giám và cung nữ đang nhìn
- Giữa ban ngày ban mặt, nàng thật sự khó mà nói, nếu ở trong phòng thì may ra...
- Như vậy thì nói cho ta, về sau nàng sẽ không bao giờ rời khỏi ta nữa được không? Hắn không cam lòng ép hỏi.
- Vâng.
- Được rồi, cho hắn một đáp án để hắn yên tâm.
- Xem ra những gì ta làm trong phòng với nàng đều hiệu quả. Hắn cười tà mị.
- Nói linh tinh
- Vậy cái gì khiến nàng thay tâm đổi ý, nàng nói xem
- Thiếp... Nàng cũng không biết, có lẽ là vì những lời Thái hậu nói sao?
- Nữ tử gả vào hoàng thất đều không sung sướng như người ngoài nghĩ, còn rất nhiều bất trắc không ai ngờ, nàng muốn cùng hắn đổi mặt. Nàng không muốn hưởng phúc, cũng không muốn dùng tính mạng muội muội mình để đánh đổi hạnh phúc cho riêng mình.
- Huống chi, vì người thương yêu, cho dù xuống địa ngục thì có làm sao? Chỉ cần nàng có thể khiến hắn hạnh phúc, nàng mang tiếng giết em đoạt chồng cũng được.
- Sau này thấy Diêm vương, cùng lắm thì nàng vĩnh viễn không được siêu sinh, nhưng kiếp này, nàng muốn ở bên hắn, không sợ đau đớn cũng phải ở bên hắn.
- Nếu vì lương tâm của mình mà cự tuyệt hắn, tra tấn hắn thì cũng có khác gì những nữ tử ích kỉ khác.
- Giờ đây nàng đã quyết định sẽ yêu hắn, chẳng sợ niềm vui hay đau khổ. Cũng như nàng từ nhỏ đã muốn làm đại phu, mà đại phu dù có thể cứu người nhưng lại cũng có thể vì đoán sai mà làm hại người. Nàng không thể vì bản thân mà bỏ qua hắn được.
- Mục Triển, ta yêu chàng.
- Bỗng nhiên, khi mặt trời phá tan sương mù, nàng thản nhiên nói với hắn câu này. Hắn chấn động, không đoán được nàng lại nói ra điều này.
- Trong ngự hoa viên đẹp đẽ này, khi thái giám và cung nữ cách bọn họ gần như vậy, nàng nói ra tâm ý của mình.
- Được, vậy đêm nay ta sẽ cho nàng thành thê tử chân chính của ta. Hắn khẽ nói.

Không phải là Vương phi mà là thê tử. Tô Di phát hiện mình thực sự thích từ này, từ này khiến người ta cảm giác như thương hải tang điền

7. Chương 7

Trong đình viện có một mảnh đất trống nhỏ, Tô Di gieo một hạt giống dưới bùn.

- Là một loại thảo dược sao?

Mục Triển nhìn thê tử xinh đẹp trồng cây, đứng ở phía sau cười hỏi.

- Không phải thuốc, là hoa.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy trên trán hơi ngứa, hình như có mồ hôi, vì thế định nâng tay lên.

- Hoa?

Hắn vội vàng giữ bàn tay dính bùn của nàng lại, lấy khăn tay lau trán cho nàng để tránh khuôn mặt xinh đẹp này bị bẩn.

- Sao nàng lại muốn trồng hoa?

- Mục Triển, đây là lễ vật của ta dành cho chàng.

Nàng chỉ vào cửa sổ thư phòng của hắn đối diện với chỗ đang đứng:

- Chờ cây lớn lên, nở hoa, lúc chàng đọc sách hay xử lý công việc đều có thể ngửi thấy mùi hương của nó.

- Lễ vật cho ta? Hắn ngạc nhiên: – Ha ha, thật là món quà thú vị.

- Mục Triển...

Trong mắt Tô Di thoáng chút u buồn:

- Đến khi hoa nở, nhất định chàng phải xem nó.

- Mỗi ngày ta sẽ đều nhìn nó.

Hắn đang vui mừng nên không để ý vẻ khác lạ của nàng, cúi xuống hỏi:

- Hoa này tên là gì?

- Thanh toàn. Nàng trả lời.

- Tên rất hay. Mục Triển khen ngợi: – Chắc hẳn cũng rất đẹp.

- Là một loài hoa màu trắng, rất trong trắng, thuần khiết, cũng không phải là rất xinh đẹp.

Tô Di nhìn sâu vào mắt hắn:

- Nhưng nó có đặc điểm rất riêng biệt

- Đặc biệt?

- Bình thường, sau khi hạt nảy mầm thì sẽ vỡ tan đi để thành cây thành lá... nhưng hạt giống này sẽ biến thành hoa, trong đó hoa giữ lại nguyên bộ dáng lúc đầu của hạt

- Vậy sao? Mục Triển ngạc nhiên: – thật là tò mò, ta muốn xem xem.

- Thiếp đã chôn chúng xuống đất rồi, đừng quấy rầy chúng.

Tô Di gỡ tay ra bịt mắt hắn lại:

- Chờ chúng theo hoa mọc lên, chàng nhìn cũng không muộn mà

(Cái thể loại cây kì quái này tớ cũng chả hiểu là gì cả, dịch k thoát ý xin được lượng thứ)

- Được. Vậy ta sẽ cố chờ đến khi hoa nở.

Hắn mỉm cười nhắm mắt lại, cúi đầu, hôn trúng môi nàng:

- A Âm, cảm ơn nàng...

- Ừm...

Giờ nàng đã không còn cự tuyệt hắn như trước mà đã ngoan ngoãn chấp nhận sự ôn nhu của hắn.

- Vương gia!

Đúng lúc này có một nha hoàn chạy vào, nhìn thấy tân Vương phi và Vương gia thân thiết thì vội vàng xoay người.

- Chuyện gì? Mục Triễn không chút hoang mang hỏi.

Mấy ngày nay, nàng đã quen với việc hắn không coi ai ra gì mà thân mật với nàng ở giữa ban ngày, lúc này tuy mặt nàng đỏ bừng nhưng vẫn để mặc hắn ôm ấp.

- Bẩm Vương gia, Vương phi. Lão thân gia cùng thái thái đến đây

- Ai? Tô Di kinh ngạc.

- Chính là cha mẹ nàng đó! Mục Triễn cười: – Ha ha, thật trùng hợp, ta đã định đón nhạc phụ, nhạc mẫu vào kinh sống, chỉ sợ nàng không đồng ý. Giờ thì hợp ý ta rồi

- Cha mẹ thiệp đến đây...

Không biết vì sao, cha mẹ đột nhiên đến, làm cho nàng sinh ra một dự cảm xấu

- A Âm, nàng không vui sao? Mục Triễn phát hiện ra ánh mắt nàng u sầu.

- Vương gia có lòng đón phụ mẫu thiệp vào kinh, sao thiệp lại không vui. Tô Di thuận miệng đáp.

- Giờ chúng ta cùng đi bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu đi.

Hắn vui mừng kéo nàng đi. Tô Di vừa đi vừa cúi đầu, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy bất an như vậy. Nàng cứ từng bước theo hắn đi vào tiền sảnh

- A Âm

Tô mẫu đang uống trà vừa thấy nàng đến thì cười khanh khách đứng dậy nói:

- Mau đến ầu thân xem xem người có béo lên chút nào không?

- Nhất định là béo rồi. Ở Vương phủ không béo lên sao được. Tô phụ ngồi đó trêu đùa

- Tiểu tử (con rể) bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu. Mục Triễn tiến lên hành lễ.

- Vương gia đừng làm như vậy, sẽ khiến chúng ta tổn thọ mất.

Tô phụ Tô mẫu vội vàng hoàn lễ.

- Nhạc phụ, nhạc mẫu đừng khách khí, nay chúng ta đã là người một nhà, cứ gọi thẳng tên ta là được.

Hắn ân cần tiếp đón:

- Kinh thành tuy rằng không có bốn mùa tươi đẹp như Trọng Châu nhưng cũng có những nơi phong cảnh đẹp. Hai người ở lại đây lâu dài đi, A Âm cũng cần có người bầu bạn.

- Các người đang trong giai đoạn tân hôn, hai kẻ già như chúng ta ở đây chẳng phải là làm trở ngại cho các người sao? Tô phụ cười nói: – Kinh thành chúng ta muốn sống nhưng cũng không nên là ở đây.

- Nhạc phụ, nhạc mẫu nếu muốn thoải mái cũng không cần ở trong Vương phủ này. Phủ này đề phòng thâm nghiêm, quả thực khiến người khác không thoải mái. Ta có vài biệt viện ở trong kinh thành, các người có thể chọn một nơi.

Mục Triễn khẳng khái nói

- Hiền tể, ý ta không phải như vậy.

Tô phụ vội vàng lắc đầu:

- Chúng ta Tô gia tuy rằng nghèo hèn cũng là không đến mức ăn nhờ ở đậu nhà con rể.

- Vậy ý nhạc phụ đại nhân là... Hẳn cũng không thực sự hiểu.

- Hiền tể. Nhạc phụ người cũng từng học sách thánh hiền, đã tham gia qua mấy khoa thi cử. Nay tuy rằng đã già cả nhưng vẫn muốn vì nước vì dân mà được giúp đỡ Hoàng thượng. Nếu có chức quan nào còn khuyết, không bằng để cho nhạc phụ một phần. Ta nhất định tận tâm hết sức làm tốt, không để người mất mặt.

- Cha...

Tô Di tuy rằng sớm đã đoán được cha mẹ không bao giờ không có chuyện gì mà lại đến nhưng không ngờ họ đến là để đòi quan tước. Nàng lập tức cản lại:

- Cha, người cũng biết làm quan trong triều cần phải thông qua khoa cử, được Hoàng thượng phê chuẩn, Lại bộ đề bạt. Nhưng cha lại không có những điều đó, Mục Triễn dù làm Vương gia thì cũng không có quyền lớn như vậy.

- Ta không nói phải làm quan to, cùng lắm chỉ là một chức quan nhỏ cũng được chứ gì. Tô phụ trừng mắt nhìn nàng một cái

- Cho dù là Tri huyện thất phẩm cũng phải là tiến sĩ, nhưng cha còn chưa phải là cử nhân...

- Câm mồm!

Tô phụ giận dữ mắng nữ nhi:

- Mục Triễn còn chưa nói người đã ở bên làng nhàng cái gì? Nam nhân chúng ta nói chuyện, tốt nhất đám nữ nhân nên im miệng một bên.

- Nhạc phụ nếu thật sự muốn làm quan cũng không phải là không được...

Mục Triễn hơi dăm chiêu:

- Có lẽ tiểu tể có thể đi cầu Hoàng thượng....

- Vương gia. Tô Di vội cắt lời hẳn. – Không cần vì thiếp mà làm trái với nguyên tắc của mình

- Đồ nghịch nữ, ngay cả Vương gia cũng dám cắt lời. Tô Phụ quát lối

- Nếu phụ thân thực sự tôn trọng Vương gia thì sẽ không ép buộc chàng phải ban chức tước cho người.

Nàng vẫn kiên quyết chống đối.

- Con nha đầu chết tiệt này! Tô mẫu tát thẳng vào mặt nàng: – Cha mẹ nuôi người khôn lớn, người báo đáp như vậy?

- Nữ nhi có thể tận tâm phụng dưỡng cha mẹ cả đời, nhưng yêu cầu này thì vạn vạn không thể đáp ứng. Phụ thân nếu thực sự muốn làm quan thì đường đường chính chính tham gia khoa cử, đừng bắt Vương gia làm những việc trái với kỷ cương phép nước.

Vừa bưng má nàng vừa đáp.

- Người... Tô phụ tức đến run người: – Đồ nghịch nữ!

- Người cũng không nghĩ lại xem, người gả được vào Vương phủ là ai đã giúp người.

Tô mẫu trừng mắt nhìn Tô Di. Trong giọng nói đầy ý uy hiếp:

- Lúc trước nếu không phải nhờ phụ thân người thì người có được nhân duyên mỹ mãn như ngày hôm nay. Người đã tuyệt tình như vậy thì sau này cũng chớ có hối hận.

- Nữ nhi tuyệt không hối hận.

Nàng đương nhiên hiểu được hàm ý của mẫu thân:

- Xin mẫu thân khuyên cha thu hồi lại ý nghĩ không thực tế đó
- Được. Tốt lắm

Tô Mẫu tức giận cười lạnh:

- Ông à chúng ta đi thôi, coi như hôm nay chưa từng đến.

Tô phụ hung hăng hừ một tiếng, phất tay áo bước ra cửa.

- Nhạc phụ đại nhân, xin dừng bước...

Mục Triển cười làm lạnh:

- Trời đã tối, hai người còn định đi đâu? Không bằng tạm thời ở lại, ngày mai bàn bạc thêm
- Nha đầu kia đã có thái độ này thì chúng ta còn mặt mũi ở lại sao? Tô mẫu đáp: – Cho dù chúng ta ngủ ở đầu đường xó chợ cũng không ở lại đây thêm một khắc.

Nói xong đỡ Tô phụ đi thẳng.

- Người đâu.

Mục Triển sai thủ hạ:

- Sai một kẻ tháo vát đi theo bọn họ, xem bọn họ nghỉ ngơi ở đâu rồi lập tức về báo cho ta và Vương phi
- Vâng thưa vương gia.

Quay lại, hần thấy Tô Di ủ rũ ngồi trên ghế, Mục Triển ôn nhu an ủi:

- Yên tâm, có người đi theo, bọn họ sẽ không sao đâu
- Thiếp biết. Tô Di nhú mày, có chút đăm chiêu.
- Thật ra không cần phải làm đến nước này. Mục Triển khẽ vuốt tóc nàng: – cùng lắm chỉ là một chức quan thôi, quyền này ta vẫn có.
- Thiếp không muốn chàng vì thiếp mà làm việc thiếu công bằng. Thiếp không muốn làm hồng nhan họa thủy

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, đôi mắt ánh lệ:

- Thái tử vẫn luôn canh chừng chàng như hổ rình mồi, thiếp không muốn cha mẹ thiếp thành nhược điểm của chàng...
- Đồ ngốc. Hần ôm nàng vào lòng: – Như vậy sẽ khiến nàng mang tội bất hiếu.
- Từ nhỏ, thiếp có nghe phụ thân oán giận chế độ khoa cử bất công. Phụ thân thi hết lần này đến lần khác đều không đỗ. Thiếp vạn vạn cũng không ngờ, phụ thân gả thiếp cho chàng là để cầu danh lợi...

Nếu đổi là A Âm, phụ thân có thể lợi dụng hôn nhân của muội ấy không? Không, nếu là A Âm, có lẽ không cần phụ thân mở miệng A Âm cũng sẽ tự cầu danh lợi cho phụ thân. Đây là sự khác nhau của nàng và A Âm, cũng là nguyên nhân A Âm được chiều chuộng còn nàng thì không.

- Nàng lại không vui rồi.

Mục Triển nâng cằm nàng lên:

- Lúc đầu ta tưởng vì ta cưỡng hôn nàng khiến nàng không vui, nhưng bây giờ ánh mắt nàng lúc nào cũng vẫn u buồn... Nói cho ta biết vì sao vậy?

Nàng cố gắng cười, cũng không trả lời.

“Mục Triển, nguyên nhân chính thiếp đã chôn vùi dưới lớp đất bùn đó. Hy vọng một ngày kia chàng có thể thấy. Thiếp thật sự không có dũng khí để nói với chàng” Nàng thầm nói trong lòng

Trong căn phòng trống có một chiếc gương.

Nàng kinh ngạc đi vào.

Hôm nay, hình như là ngày nàng chính thức được sắc phong thành Nam kính vương phi, nàng nhìn mình trong gương, áo thêu loan phượng, mũ phượng long lanh.

- Tỷ tỷ..

Bỗng nhiên nàng nghe được một tiếng gọi như truyền đến từ cõi chết.

Nàng nhìn chung quanh vẫn không thể thấy được tiếng gọi bắt nguồn từ đâu.

Lúc này, trong gương lại thay đổi, vẫn là gương mặt đó nhưng trang phục đỏ thắm như lửa cháy báo thù, mà khuôn mặt kia hiện lên nụ cười hiểm ác, lạnh run người

- Tỷ tỷ.

Nàng nhìn người trong gương vươn tay ra, gương vỡ vụn. Trong tay đó có một con dao đâm thẳng đến trái tim nàng. Máu tươi chảy từng giọt, nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn

- Tỷ tỷ

Người trong gương lại gọi nàng.

- A!!!

Tô Di kêu lên sợ hãi, đột nhiên tỉnh lại, phát hiện mình vẫn nằm trên giường, vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng

- Vương phi, người gặp ác mộng? Tiểu Ngọc vén rèm lên hỏi.

- Bây giờ là giờ nào?

Tô Di hơi nghiêng người, hai mắt mê man. Cảm giác ẩm ướt, phát hiện lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh

- Đã sắp đến giữa trưa. Tiểu Ngọc cười đáp: – Vương gia đến nha môn rồi, sai nô tỳ chuyển lời đến người: Lão thân gia và phu nhân đang ở khách điểm Quân Duyệt, bảo người không cần lo lắng

- Ừm. Nàng gật gật đầu.

- Còn nữa, vừa rồi nha môn có người đến nói Vương gia hẹn Vương phi buổi trưa đến Hồng Tân lâu dùng cơm trưa. Cũng sắp đến giờ rồi, Vương phi nên dậy trang điểm thôi.

- Hồng tân lâu là chỗ nào? Nàng hỏi lại.

- Là tửu lâu tốt nhất kinh thành đó. Ở đó gà quý phi, vịt bát bảo... ăn đều rất ngon. Lần trước nô tỳ được đi theo lão vương phi đến đó một lần, mùi vị cả đời khó mà quên được.

Mắt Tiểu Ngọc sáng bừng lên.

- Vậy lát nữa ta dẫn người đi cùng. Tô Di mỉm cười.

- Không không không, Vương gia bảo một mình Vương phi đến, nô tỳ sao dám đi theo. Tiểu Ngọc liên tục xua tay.

- Sao hử bỗng nhiên lại hẹn ta đến đó ăn cơm trưa. Nàng không khỏi nghi hoặc.

- Đương nhiên là muốn làm cho Vương phi đi ra ngoài giải sầu. Người vào kinh lâu như vậy, trừ lần trước đến Lệ ti phường cùng biểu tiểu thư thì chưa đi đâu. Có lẽ hôm nay Vương gia rồi rồi nên muốn dẫn người đi thăm thú một chút.

Tô Di thoải mái trong lòng, không tự chủ được mà khẽ cười

- Vương phi, để nô tỳ thay quần áo cho người, chải đầu cho Vương phi kiểu tóc thịnh hành nhất (oài, mode à). Đúng rồi, còn cả những trang sức, quần áo mới này nữa người còn chưa mặc. Hôm nay muốn mặc không?

Nàng luôn luôn không để ý đến mấy chuyện này nhưng khó có được ngày đẹp trời như vậy, Mục Triễn lại phí tâm đồ dành nàng vì thế nàng gật đầu, cho phép Tiểu Ngọc trang điểm cho nàng điểm lệ một chút.

- Vương phi, nha môn phái xe ngựa tới đón ngài!

Vừa mới thay đồ xong, còn đang ngạc nhiên với sự thay đổi của mình thì hạ nhân đã chạy vào thông báo.

- Thiết hộ vệ đã trở lại sao? Tiểu Ngọc hỏi

- Thiết hộ vệ đi theo Vương gia đến nha môn còn chưa trở về

- Vậy... Nô tỳ nhớ Vương gia từng dặn, nếu Vương phi muốn ra ngoài thì phải có Thiết hộ vệ đi cùng, nếu không lại dễ xảy ra chuyện như lần trước. Tiểu Ngọc nhún mi.

- Nếu là xe của nha môn phái đến, ta đi thẳng đến Hồng Tân lâu hẳn là không có chuyện gì đâu. Các người không cần quá lo lắng như thế. Tô Di không để ý cười nói.

- Tuy rằng Thiết hộ vệ không ở đây nhưng trong phủ vẫn còn các cao thủ khác, hay là chọn một hai người đi theo Vương phi được không. Tiểu Ngọc nhanh trí đáp

- Vậy cũng được. Tô Di nói.

Chỉ chốc lát sau, mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi, nàng ngồi lên xe ngựa, từ từ đi về Hồng Tân lâu

- Vương phi, mời qua bên này.

Đến cửa, gã đánh xe của nha môn sai người dẫn nàng đi lên lầu, đến một phòng kín người. Tô Di ngạc nhiên phát hiện Mục Triễn không có ở đó, trước cửa sổ, một nữ tử che mặt đang ngồi

- Người là ai? Thị vệ đi theo cảnh giác rút đao ra hỏi

Nữ tử uống trà, thấy ánh đao nhưng cũng không sợ hãi, khẽ kéo khăn che mặt xuống, cười nhẹ với Tô Di:

- Tỷ tỷ, đã lâu không gặp, tỷ tiếp đón muội như thế này sao?

Nhất thời Tô Di cảm thấy lạnh buốt người, lông tóc toàn thân dựng thẳng đứng. Thật lâu sau, thật lâu sau, nàng mới chần chờ hỏi:

- A Âm..... Là muội sao?

Đêm qua vừa nằm mơ thấy A Âm, chẳng lẽ ác mộng đó lại trở thành sự thật? Không... Nàng không nên nghĩ mục đích đến đây của muội muội là như vậy, muội muội không sao, nàng nên vui mừng mới đúng!

- Khó được tỷ tỷ làm Vương phi mà không quên muội muội. Tô Âm hừ nhẹ một tiếng.

- Đây là muội tử của ta, mau thu đao về. Tô Di vội vàng xoay người nói với thị vệ

- Nếu đao đã rút ra sao phải thu về. Nói không chừng chút nữa lại có tác dụng cũng nên. Tô Âm trào phúng.

- A Âm, thời gian đó muội thế nào? Ta cùng cha mẹ đã xuống núi tìm... muội... muội có khỏe không. Tô Di tiến lên thân thiết hỏi.

- Vẫn tốt nhưng không bằng tỷ tỷ được. Tỷ tỷ từ sau khi làm Vương phi thì đúng là không tồi, quần áo sang trọng, son môi đỏ, kim bộ điều long lạnh trên đầu. Ha ha, trước tỷ cũng không như vậy mà. Từng lời của Tô Âm như những mũi tên nhọn.

- Tỷ... Tô Di xấu hổ, hối hận hôm nay mình đã trang điểm quá mức rêu rao, tiến lên định cầm tay A Âm: – A Âm, mấy ngày nay không lúc nào tỷ không nghĩ đến muội...

- Là mong muội chết đi? Tô Âm gạt tay nàng ra: – Ta thấy vẻ mặt tỷ hồng hào, sống rất tốt, sao còn phí tâm vướng bận về ta.

- Tỷ... Tô Di lắc đầu mạnh nhưng không tìm ra được câu trả lời

- Náo nhiệt quá nha. A Âm, hôm nay ngoài ta nàng còn mời ai đến.

Đang trong lúc giằng co bỗng nhiên nghe được giọng Mục Triễn.

Áo bào trắng, tuấn nham tươi cười, hấn hớn hở cùng Thiết Ứng đi vào phòng kín.

- Ha ha, quả nhiên là còn có người khác.

Hấn nhìn sang Tô Âm che mặt, mỉm cười:

- Ta còn nghĩ là hai phu thê chúng ta dùng cơm thôi.

- Tỷ phu hiểu lầm rồi

Tô Âm cúi đầu chào Mục Triễn:

- Bữa trưa hôm nay là tiểu muội mời hiền phu thê đến đây

- Người... Mục Triễn ngẩn ra, quay đầu nhìn Tô Di: – A Âm, đây là muội muội của nàng, ta nghĩ nàng chỉ có một tỷ tỷ thôi chứ.

- Vâng, nàng quả thật là muội muội của thiếp. Tô Di gật đầu

Giờ này khắc này, nàng mới hiểu được thì ra A Âm phái người giả mạo người của nha môn để dẫn nàng đến đây, đồng thời cũng không biết nàng dùng cách nào để báo cho Mục Triễn, để hấn cùng đến.

Mọi việc làm đều thiên y vô phòng, nàng cùng Mục Triễn đều không biết mình đã bị lừa.

Kế hoạch của A Âm chu toàn như thế, xem ra chuyện tỷ muội tráo đổi thân phận hôm nay không thể giấu diếm được nữa.

- Tỷ phu, thật ra người nói không sai, A Âm quả thật không có muội muội, người có muội muội là Tô Di

- Cái gì? Mục Triễn khó hiểu.

- Chẳng lẽ tỷ phu còn không hiểu sao? Người người lấy về kinh không phải là Tô Âm mà là Tô Di. Tô Âm cười đáp

Mục Triễn quay lại nhìn Tô Di, ngơ ngác hỏi:

- A Âm, muội muội nàng nói gì vậy, sao ta nghe không hiểu?

- Tỷ phu, người gọi nhầm người rồi. Tô Âm cản lại tầm mắt của hấn: – Ta mới là A Âm.

- Đây... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mục Triễn vốn thông minh mà giờ phút này cảm thấy thật không thể hiểu nổi

- Tỷ phu, người còn nhớ tín vật đã tặng ta không?

Tô Âm giơ tay lên, đưa một miếng ngọc tới trước mặt hấn:

- Người người muốn lấy vốn là ta.

- Cái này... Mục Triễn ngạc nhiên: sao lại ở trong tay người?

- Là người tặng cho ta! Tỷ phu, người đã quên sao? Ngày người được thị vệ mang mặt nạ sắt đón về người đã tặng ta thứ này.

Ngọc bội lay động để cho hấn thấy rõ tín vật đó không phải là giả mạo

- Người..... Các người.....

Hấn nhìn Tô Âm, lại nhìn phía Tô Di, nhất thời không nói được lời nào

- Tỷ phu, người muốn biết vì sao tỷ tỷ lấy người chứ không phải ta không? Người muốn biết không? Tô Âm tới gần từng bước

- Bởi vì A Âm ngã xuống vách núi, sống chết không biết, cha mẹ đưa ta giả thay.

Tô Di nhẹ nhàng nói ra đáp án. Chuyện tới nay thì chẳng cần giấu diếm nữa. Cuối cùng nàng có thể tự nói ra đáp án với hấn, nàng cuối cùng đã được thoải mái. Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện ra mình thật sự quá ngây thơ. Trời cao đâu dễ gì buông tha cho nàng

- Tỷ phu, người muốn biết vì sao ta lại ngã xuống nói không?

Mắt Tô Âm lóe ra một tia sáng lạnh băng:

- Bởi vì tỷ tỷ đẩy ta xuống

- Người.

Tô Di không ngờ được muội muội lại nói ra những lời này, nhất thời sửng sốt

- Tỷ tỷ nhân lúc ta không để ý đẩy ta xuống vực, muốn đẩy ta vào chỗ chết! Vì muốn thay ta xuất giá, làm Nam kính vương phi.

Tô Âm nói ra đầy thống khoái:

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì...

Mục Triễn cảm thấy thật đau đầu, mọi thứ hắn nghe nhưng đều không hiểu. Vì sao trong chớp mắt lại xuất hiện đến hai A Âm? Lúc trước cứu hắn, người hắn yêu thương, rốt cuộc là ai?

- Tỷ phu, người không tin A Âm sao?

Giọng Tô Âm đột nhiên trở nên thật đáng yêu:

- Người và tỷ tỷ thành thân thì thiên vị nàng sao? Cũng đúng, cũng đúng. A Âm tự biết giờ đã không còn xứng với Vương gia, ngày đó ngã xuống vách núi, A Âm đã bị...

Giọng nói trầm trầm dần trở nên nức nở, nghẹn ngào. Nàng tháo khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt khiến người ta sợ hãi

Một vết sẹo thật sâu từ cánh mũi trở ra, lan đến bên tóc mai, hủy đi nửa khuôn mặt. Khuôn mặt vốn xinh đẹp nay trở nên thật đáng sợ.

- A Âm... Tô Di kinh hãi: – mặt của muội... Làm sao vậy?

- Còn không phải là do tỷ tỷ ban tặng. Lúc ngã xuống vách núi bị đá cắt qua. Tô Âm cười lạnh: – may mà trời không tuyệt đường ta, có một người đi qua đã cứu ta

- Muội được cứu sao không trở về nhà.

Nếu sớm trở về, nàng có thể chữa uội muội, không để vết sẹo thành ra thế này.

- Về nhà? Về nhà để tỷ hại chết sao?

Tô Âm liếc mắt nhìn nàng nhưng lại dùng giọng nói đáng yêu mà nói với Mục Triễn:

- Tỷ phu, người xem, đây là kiệt tác của tỷ tỷ. Hôm nay ta đến kinh thành không phải muốn gì, chỉ là muốn cho người biết, người bên gối người là kẻ như thế nào. Ta sợ người mắc mưu mà bị lừa...

Mục Triễn nhíu mi không đáp, lặng lẽ ngồi xuống.

Hắn âm thầm thở thật sâu, tự nhủ phải bình tĩnh. Chỉ có bình tĩnh mới phân rõ được là ai đúng ai sai.

- A Âm nói đúng đó

Trong phòng đang tĩnh lặng, bỗng có tiếng nói cất lên từ phía sau bọn họ.

Tô Di trông ra, thấy cha mẹ đang giận dữ đi vào, trừng mắt nhìn mình

- Cha, mẹ các người đến rồi.

Tô Âm như gặp cứu binh, vội bước lên đón.

- A Âm, con đã nói hết mọi việc cho Vương gia chưa? Tô Mẫu hỏi.

- Vừa rồi đã nói hết rồi nhưng không biết Vương gia có tin không. Tô Âm giả bộ nhu thuận đáp.

- Vương gia, việc này cũng tại hai lão già chúng ta tham mối duyên tốt này nên mới cho A Di thay A Âm lên kiệu. Lúc trước A Di cầm một phong thư nói là A Âm không muốn lấy người, đã cùng một kẻ trong trấn bỏ trốn. Chúng ta tin là thật. Nhưng không ngờ nàng lại có gan đẩy thân muội muội của mình xuống núi.

Tô phụ nói như thật:

- Vương gia, hôm qua vừa khéo ở khách sạn gặp được A Âm chúng ta mới biết được chân tướng, cho nên hôm nay vội vàng nói rõ cho người

- Cha.

Tô Di không thể tin được phụ thân lại vu khống mình để giúp muội muội như vậy.

- Vương gia, đây là lá thư lúc trước nha đầu đáng chết kia bắt chước chữ của Tô Âm.

Tô mẫu đưa ra một tờ giấy:

- Ta đưa nó ra đây coi như là chứng cứ

- Mẹ... Tô Di cảm thấy đầu óc mê muội như sắp ngất.

Trên đời này lại có những người cha mẹ như vậy? Dù thế nào nàng cũng là do bọn họ sinh ra, cho dù bọn họ yêu thương A Âm cũng không nên làm như vậy...

Tuy nói trên đời này cha mẹ phần lớn bất công, nhưng bất công đến thế này thì thật sự là hiếm thấy.

Trong nháy mắt này nàng mới hiểu được, cái gì mà hôm qua ở khách sạn trùng hợp gặp nhau, cái gì mà hôm qua mới biết chân tướng. Mọi thứ đều là giả dối. Rõ ràng cha mẹ sớm đã gặp Tô Âm, có lẽ lúc trước bọn họ cũng không định vạch trần kẻ trộm long tráo phụng đó. Nhưng hôm qua, trong vương phủ, nàng đã cự tuyệt thỉnh cầu của phụ thân nên bọn họ mới thấy đứa con gái này không có tác dụng gì, không bằng đổi lại làm A Âm.

Cho dù không đổi lại cũng sẽ không để nàng sống yên ổn.

Là thư này cũng là vừa mới để A Âm viết đi? Bịa đặt chứng cứ phạm tội để đẩy nàng vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Trước mắt là người một nhà, vốn là những người máu mủ chí thân của nàng nhưng lúc này, ánh mắt nàng mơ hồ, cảm thấy những người này thật xa, xa đến nỗi có lẽ ruột thịt cũng chẳng còn lại gì.

Nàng chỉ trông chờ vào Mục Triễn.

Giờ đây, nàng chỉ có thể trông chờ vào Mục Triễn. người nàng yêu, trượng phu của nàng, hẳn sẽ tin nàng chứ?

- Mục Triễn, chàng thấy thế nào là người như vậy?

Ánh mắt của nàng đau thương:

- Chàng tin thế nào sẽ làm ra loại chuyện này sao?

Hắn vẫn cúi đầu ngồi, giống như một kẻ đầu gỗ, những người đứng đó không thể hiểu suy nghĩ của hắn lúc này là gì

Nghe xong câu hỏi của nàng, hắn cũng không ngẩng đầu, không nhìn nàng lấy một lần

- Vương gia, nếu người thật sự thiên vị A Di chúng ta cũng không phản đối. Nhưng A Âm thật sự rất đáng thương. Nàng đã hết sức cứu người lúc người bị trọng thương, chăm sóc cho người không ngờ lại nhận lấy kết quả này. Mặt bị hủy không nói, ngay cả trượng phu cũng bị cướp đi...

Tô mẫu nói rồi khóc lớn:

- A Âm ơi A Âm, đứa con gái khốn khổ của ta, sao con khổ như vậy.

- Mẹ...

A Âm cũng không bỏ qua mà gào khóc theo

- Thiết Ứng.

Cuối cùng Mục Triễn cũng mở miệng nhưng không nhìn bất luận ai, chỉ hỏi thị vệ bên người:

- Chuyện như thế này nên điều tra như thế nào.

- Người trong hoàng tộc phạm pháp thì phải giao cho Tông nhân phủ. Nhưng chiếu chỉ sắc phong Vương phi chưa chính thức ban xuống, Tô.. Tô Di nương nương coi như chưa phải là người chính thức trong hoàng gia. Vậy theo luật phải đưa đến Hình bộ. Thiết Ứng thấp giọng đáp.

- Vậy trước tiên đưa người về Vương phủ đi.

Mục Triễn xua tay

Tô Di nghe vậy ngẩn ra. Hắn, hắn thật sự tin nàng là hung thủ sao?

Ở cùng lâu như vậy, tình cảm sâu như vậy, hắn không hiểu được tính cách của nàng sao? Lúc trước ở Trọng Châu hắn nhận lầm A Âm với nàng là vì chưa quen biết nhiều, nàng cũng không so đo. Nhưng lúc này, hắn thực sự khiến nàng quá thất vọng rồi

Tô Di chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, sức lực cố gắng chống đỡ hao mòn, cả người lão đảo ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

8. Chương 8

- Vương gia

Không chờ hắn trả lời, nàng đã đẩy cửa thư phòng, nét mặt tỏa sáng, trang phục lộng lẫy

Mục Triễn ngẩng đầu lên nhìn, trong thoáng chốc hơi mờ mịt tựa như trở về khoảnh khắc đêm động phòng, có người có cùng dung nhan này đứng trước mặt hắn.

- Nghe nói Vương gia còn đang làm việc vất vả, thiếp thân bưng tới một chén canh gà cho người. Tô Âm cười khanh khách nói.

- Sao không gõ cửa đã vào? Ngữ điệu nói chuyện khác biệt khiến hắn như bừng tỉnh, hắn cảm thấy thật thất vọng.

- Nghe nói trước kia tỷ tỷ đến thư phòng này cũng không gõ cửa. Tô Âm ngưng cười: – Đúng là Vương gia vẫn coi A Âm như người ngoài.

- Ta chỉ là không nghĩ người đột nhiên lại vào, tùy tiện nói vậy thôi không có ý gì cả. Mục Triễn nói có lẽ.

- Vương gia, người thấy hôm nay A Âm xinh đẹp không? Mỹ nhân mỉm cười tự tin, xoay một vòng trước mặt hắn.

- Rất đẹp. Hắn trả lời mà có chút phiền chán, trong lòng hắn lại nghĩ đến một người khác, nàng có hỏi như vậy với hắn không?

Không, nàng sẽ không. Nàng luôn luôn lạnh nhạt như vậy, cho dù biết bản thân mình xinh đẹp cũng sẽ không phô trương như vậy.

- Vương gia, hôm qua đi trên đường A Âm nhìn thấy một viên Nam Hải minh châu rất đẹp được chế tác thành một cây trầm. Tô Âm nhẹ chớp mắt ám chỉ: – Nghe nói Tống vương phi cũng có một cây.

- Nếu người thích cái gì thì cứ đi mua, kêu thương gia đem giấy tờ mang đến phủ là được. Hắn hiểu được ngụ ý của nàng.

Thay đổi là một người khác nàng sẽ đưa ra yêu cầu vậy sao? Không, nàng theo hắn lâu như vậy, luôn luôn có cháo ăn cháo có cơm ăn cơm, chưa bao giờ chủ động đòi hỏi gì.

- À đúng rồi. Tô Âm lại nói: – Phụ thân hôm nay lại cầu nhậu với A Âm nói hấn muốn vì nước quên thân. Xem hấn một lòng chân thành, Vương gia, người giúp hấn đi.

- Được, ngày mai ta sẽ nói với Hoàng thượng. Hấn cười đầy chua xót.

Một gương mặt như nhau, cách làm lại hoàn toàn bất đồng. Một người vì không muốn để hấn khó xử mà không tiếc trở mặt với người thân, một người lại vô cùng hiếu thuận lúc nào cũng muốn vì phụ thân cầu quan bán chức. Chị em sinh đôi dù giống nhau nhưng không phải là một người. Vì sao trước kia hấn không phân biệt được?

- Đa tạ Vương gia!

Nàng tới gần, tay nhỏ bé đặt lên vai hấn, cười nói ôn nhu như chảy mật:

- Vương gia, trời không còn sớm nữa, người... còn muốn làm việc sao?

- Còn có vài công văn cần xử lý. Hấn đáp rồi nghiêng người tránh tay nàng.

- Vương gia, lúc trước người tặng ngọc bội này cho ta, rốt cuộc là vì cảm kích hay là tín vật định tình?

Nhưng nàng cũng không dễ dàng tha cho hấn, lại che đi chồng công văn, bỗng nhiên mở tung vạt áo để lộ ra bộ ngực trắng nõn để cho hấn nhìn thấy ngọc bội trước ngực.

- A Âm, người đừng làm như vậy. Mục Triễn nhứ mày đứng dậy đi tới trước giá sách, làm bộ tìm kiếm một quyển sách.

- Vương gia thực có thể sánh ngang Liễu Hạ Huệ, có mỹ nhân ngồi trong lòng vẫn không loạn.

Tô Âm tức giận khép vạt áo lại, trào phúng nói:

- Xem ra vấn đề khi này ta nghĩ đã có đáp án. Vương gia thà muốn một nữ tử ác độc đẩy muối muối xuống núi cũng không chịu yêu một người đã cứu mình.

- A Âm, không phải như thế...

Hấn muốn cãi nhưng lại phát hiện mình không thể cãi lại:

- Chúng ta ở bên nhau quá ngắn, dù sao cũng phải cho ta chút thời gian...

- Ta biết trong lòng Vương gia vẫn không quên được tỷ tỷ. Tô Âm bỗng nhiên khóc òa lên: – Được được, nể tình tỷ muối, ta đem danh hiệu Nam kính vương gia cho tỷ tỷ là được. Dù sao giờ ta cũng bị hủy dung, Vương gia nhìn thấy ta nhất định sẽ chán đến cực điểm, sao ta còn dám hy vọng xa vời có được chân tình của Vương gia.

- A Âm...

Mục Triễn bị tiếng khóc này làm nhiều khiến đau đầu, hấn xoay người nhìn nữ tử đang khóc lóc này mà trong lòng rối rắm.

Chung quy lòng thương hại vẫn chiếm thượng phong, hấn không thể trở thành kẻ tuyệt tình được. Vì thế hấn vươn tay ôm nàng vào lòng.

- Vương gia... Tô Âm nhân cơ hội này ôm chặt hấn: – Người ghét A Âm chăng? Người đã quên những ngày khi còn ở Trọng Châu sao? Khi đó A Âm cho người uống thuốc, giặt giũ cho người, ở bên người... thân mật như thê tử của người. Tuy rằng chung ta không biết tên nhau, cũng chẳng có hứa hẹn gì nhưng ta vẫn muốn trở lại khi đó, ít nhất lúc ấy, trong lòng người không có ai khác.

- A Âm. Lòng hấn bất giác có chút chua xót, khẽ vuốt tóc nàng: – Cho ta chút thời gian, ta sẽ đối tốt với nàng...

Giọng nói rất nhẹ, trong giọng nói có chút không xác định nhưng hấn bắt buộc mình phải hứa hẹn, không muốn mình thành kẻ vong ân phụ nghĩa.

- Mục Triễn... Tô Âm ngừng khóc mỉm cười, nàng ngẩng đầu lên nói: – Hôn ta đi.

Nói xong, nàng hơi nhắm mắt lại chờ đợi.

Hắn nhìn đôi môi đỏ tươi như anh đào này mà lại không chút khát vọng, ngược lại lại còn cảm giác xa lạ nhưng hắn vẫn cúi đầu hôn nàng, bởi vì báo ân.

Khẽ chạm qua tựa như chuồn chuồn lướt nước

- Mục Triển...

Nàng kinh ngạc mở to mắt tựa như khó thể tin được sự yêu thương nhớ nhung của mình lại chỉ nhận được kết quả này

- Đã muộn rồi, người đi ngủ đi, ta còn có việc phải làm. Hắn cố gắng mỉm cười: – Mai lại nói chuyện với nàng.

- Được, vậy thiếp thân không quấy rầy nữa!

Thái độ của hắn nàng cũng hiểu, hơi bộc lộ sự u hận, nàng hành lễ qua loa rồi bực tức đi ra khỏi thư phòng.

- A Âm, nàng đến rồi.

Cửa vừa mở ra một nam tử vui mừng nói:

- Ta ở đây chờ nàng đã lâu.

- Hừ! Tô Âm đá cửa, tiếng cửa vang lên thể hiện rõ sự phẫn nộ của nàng.

- A Âm, sao lại tức giận?

Nam tử kia ôm lấy vai nàng, nhỏ giọng an ủi:

- Có phải là người của phủ Nam kính vương khiến nàng tức giận không.

- Trương Lộc ca ca, ta muốn huynh giúp ta một chuyện. Khuôn mặt xinh đẹp vạm vẻo nghiêng răng nghiêng lợi.

- Có gì thì cứ nói, nào lại đây, ngồi xuống uống chén trà cho bớt giận. Trương Lộc ân cần rót trà

- Người còn có thời gian khuyên ta uống trà? Tô Âm đập chén trà xuống đất – Mục Triển luôn nhớ mãi không quên tỷ tỷ ta, chỉ giam giữ nàng ta trong phủ mà không giao ra Hình bộ, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có khả năng tái hợp người có hiểu không?

- Ta đã chẳng còn tình cảm gì với A Di. Hắn cúi người nhặt từng mảnh chén vỡ: – Nàng ấy muốn ở cùng ai ta cũng không quan tâm.

- Người đường đường là con của trưởng trấn Vĩnh An, là quan sai Hình bộ, cúi người cầu hôn với nàng, nàng không niệm tình cũ mà còn ham phú quý phản lại lời thề. Chẳng lẽ người thật sự có thể tha thứ cho nàng? Tô Âm khó mà tin được.

- Hiện giờ không phải có nàng sao?

Trương Lộc ngẩng lên nhìn nàng mỉm cười:

- Ngày ấy ở dưới chân núi trùng hợp cứu được nàng, nàng và nàng ấy có gương mặt giống nhau như đúc, ta đã tự nhủ với mình, nàng là lễ vật trời xanh ban cho ta, bởi thường thứ tình cảm kia.

- Ta không quên được chuyện nàng nhấn tâm đấy ta xuống sườn núi! Ta muốn báo thù, ta vạn dặm xa xôi theo người đến kinh thành là vì trả thù. Nàng tránh ánh mắt của hắn.

- Nay nàng đã vạch trần thân thế của nàng ấy, nàng ấy cũng bị giam giữ, nàng còn muốn trả thù thế nào nữa. Hắn thật sự khó hiểu.

- Ta muốn mạng của nàng ta!

Mắt nàng bắn ra hàn quang, gần từng tiếng một.

- Nhưng đó là tỷ tỷ của nàng. Hắn không thể tin được: – Nói như thế nào các người cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cũng nên có tình cảm cốt nhục chứ?

- Nàng đẩy ta xuống núi, giả mạo ta làm Nam kính vương phi, lúc đó sao nàng không nghĩ đến tình tỷ muội. Tô Âm trừng mắt: – Trương Lộc ca ca, người không định giúp ta sao? Lúc trước chúng ta không phải đã nói rồi sao, nếu người giúp ta, cả đời này ta sẽ theo người, nay chẳng lẽ người muốn bội ước?

- Trước ta đã lấy xe của nha môn giúp nàng dẫn bọn họ đến Hồng tân lâu vạch trần thân phận của tỷ tỷ nàng. Về phần khi này nàng nói... Trương Lộc cười khổ lắc đầu: – ta chỉ là một quan sai nhỏ nhoi, chỉ sợ chẳng có quyền nắm giữ sự sống chết của người khác

- Nếu tỷ tỷ của ta bị giao tới Hình bộ thì người có cách trị nàng? Tô Âm ép hỏi.

- Nếu là phạm nhân bị Hình bộ giam giữ ta có thể dựa vào chút quan hệ mà khiến nàng ở trong ngục phải chịu khổ...

- Tốt. Vậy hãy nghĩ cách đẩy tỷ tỷ ta đến Hình bộ đi!

Ý niệm ác độc ngưng tụ trong mắt nàng

- Đáng tiếc đến giờ phút này Mục Triễn còn lưu luyến nàng, nàng giết muội muội, tráo thân phận mà lại không báo Tông nhân phủ cũng không giao người cho Hình bộ

- Vậy... ta nên làm thế nào?

- Trương Lộc ca ca, người có biết Mục Triễn có đối đầu với ai trong triều không?

- Ừm... Một số hoàng tử đều không có quan hệ tốt với hắn, thái tử cũng không biết vì sao mà hận hắn tận xương.

- Vậy là tốt rồi.

Tô Âm mừng rỡ, vỗ tay nói:

- Trương Lộc ca ca, người đem chuyện tỷ muội chúng ta tráo đổi truyền ra trong triều, tốt nhất là để cho thái tử biết.

- Ý nàng là...

- Chỉ cần thái tử ra mặt bức Mục Triễn giao tỷ tỷ ta ra Hình bộ thì mọi thứ đều có thể giải quyết dễ dàng rồi. Nàng cười lạnh.

- A Âm. Trương Lộc lo lắng: – đừng trách ta nói mấy lời khó nghe, nàng vội vã muốn trừ bỏ tỷ tỷ mình có phải là vì dư tình với Mục Triễn còn chưa dứt.

- Người sợ ta lên làm Nam kính vương phi thì sẽ không rời khỏi vương phủ sao?

Tô Âm vươn tay ôm cổ hắn:

- Trương Lộc ca ca, một ngàn Mục Triễn cũng chẳng bằng người, hắn khi ta còn sống chết chưa rõ thì đã di tình biệt luyến khiến ta đau thấu tim. Mà người, khi ta rớt xuống vách núi đã ở bên ta, cẩn thận chăm sóc cho ta, người mới là chân mệnh thiên tử của ta!

- Vậy sao? Trương Lộc cười trấn an, muốn hôn nàng

Nhưng nàng lại nghiêng mặt khiến hắn hôn lên má nàng.

- Ai da! Vết sẹo dài của nàng bị hắn đụng vào khiến nàng đau đớn: – Trương Lộc ca ca, sao ta thấy đau vậy, người bôi thuốc gì cho ta thế.

- Yên tâm, rất tốt, thuốc đó là bí truyền trong cung, về sau da dẻ nàng sẽ trơn mịn như nước. Trương Lộc an ủi.

- Thật sao? Tô Âm quay qua nhìn mình trong gương: – vậy vì sao ta lại thấy vết sẹo trên mặt càng lúc càng đậm? Lúc trước để lại nó chỉ là để đánh động lòng thương hại của Mục Triễn nên cũng không động chạm gì

- Yên tâm đi, nếu nàng xấu đi thì ta cũng sẽ rách mặt theo nàng. Kể chung tình si ngốc nói.

- Nhưng ta không muốn xấu xí, ta muốn là nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời! Nàng trừng mắt nhìn hắn: – Người cam đoan thuốc này có tác dụng không?

- Thuốc này đương nhiên là có tác dụng rồi, nếu không ta cũng không dám dùng trên mặt nàng. Trương Lộc lại hôn nàng: – Người nghĩ rằng ta mong vợ tương lai của ta là người xấu xí sao?

Nàng không khỏi khẽ cười, cùng hắn đi về phía giường ngủ....

Mục Triễn đi vào Dưỡng tâm điện, nhìn thấy thái tử đứng ở bên trái Hoàng thượng đang đắc ý cười thì hắn đã biết lại có việc phiền toái rồi

- Mục Triễn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Còn không chờ Hoàng thượng mở miệng Thái hậu đã vội vàng rời khỏi thiên điện, lo lắng hỏi:

- Những lời đồn đại này đều là thật?

- Thái hậu, tôn nhi không hiểu ý người? Mục Triễn đáp

- Trong triều đều đồn đại mà người còn không rõ? Thái hậu vỗ vai hắn: – Mọi người đều nói Vương phi kia của người là giả mạo, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

- Đúng thế, Mục Triễn, gần đây lúc nào trẫm cũng nghe người ta bàn tán chuyện này. Hoàng thượng nói tiếp: – nói Vương phi kia của người là giết muội giả thay, thực sự có loại chuyện rợn người này sao?

- Không biết Hoàng thượng và Thái hậu nghe những lời đồn này từ đâu?

Trước khi vào cung hắn đã đoán được bọn họ muốn hỏi gì vì lời đồn đại này đã truyền vào tai hắn từ lâu. Huống hồ, vừa thấy vẻ mặt xem kịch vui của thái tử kia thì hắn cũng đã đoán được ai là kẻ lẩm miệng trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu. Nhưng chuyện này sao lại truyền ra ngoài? Hay là... bên người hắn có gian tế?

Không thể nào, hạ nhân trong phủ đều là một tay hắn nuôi dưỡng, nhiều năm qua luôn trung thành và tận tâm, chắc chắn sẽ không phản bội hắn.

- Người đừng quần xem là ai nói, trả lời câu hỏi của chúng ta đi. Hoàng thượng nóng vội thúc giục.

- Nói vậy người khác đã bẩm báo qua với Hoàng thượng, thần chất thực ra lại rất ngạc nhiên, việc nhà của thần chất ngoại nhân sao lại biết được?

Hắn thần nhiên liếc nhìn thái tử:

- Chẳng lẽ có người ngày đêm giám thị thần chất? Lần trước lấy máu nghiệm thân rồi thần chất còn tưởng từ nay về sau thiên hạ thái bình cơ

- Phụ hoàng, không phải con cố ý mà là ngày ấy đi ngang qua hình bộ thì có một quan sai nói cho con nghe. Thái tử vội giải thích.

- À! Quan sai này của Hình bộ đúng là thần thông quảng đại! Mục Triễn nhướng mày

Hình bộ, lại là Hình bộ! Lần trước nói cho hắn Tô Di đang ở Hồng tân lâu chờ hắn cũng là người của hình bộ... người đó có quan hệ gì với Tô gia?

- Dù sao người nói như vậy cũng chính là thừa nhận? Thái tử trừng mắt nhìn hắn: – Ta cũng không nói oan cho người?

- Mục Triễn, trẫm chỉ nghe lời giải thích của người, những lời đồn đại khác có thể mặc kệ, người có gì cần làm sáng tỏ không?

- Thần chất... Mục Triễn đột nhiên không biết nên mở miệng như thế nào.

- Vậy Tô gia kia rốt cuộc có mấy con gái? Thái hậu hỏi thẳng.

- Hai người

- Tỷ muội song sinh

- Vâng
- Lúc trước cứu người ở Trọng Châu là ai?
- Muội muội Tô Âm
- Vậy người người lấy vào kinh thành là ai?
- Tỷ tỷ... Tô Di
- Vậy Tô Di đã giả mạo muội muội lên kiệu hoa?
- Vâng

- Nàng để lên được kiệu hoa mà đã đẩy thân muội xuống vách núi?
- Thái hậu... Hắn không muốn trả lời như vậy, mỗi lần đáp lời Thái hậu như một lần xé nát tim hắn.

Chuyện tới nước này hắn vẫn không tin nữ nhân nói yêu hắn trong ánh bình minh đó lại là người có tâm địa rắn rết.

- Thái hậu, nàng thực sự là thay muội muội xuất giá. Hắn run giọng nói: – Nhưng tôn nhi không chắc chắn rằng trước đó nàng có thực sự có lòng mưu hại muội muội...
- Ai gia biết người đã có tình cảm với nàng.

Thái Hậu thở dài một hơi:

- Không nói người đến ngay cả ai gia cũng rất thích đứa trẻ đó, khó mà tin được nàng lại làm những chuyện như vậy. Nhưng chúng ta “trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường”, nếu muốn tra ra chân tướng còn phải nhờ đến người ngoài. Mục Triễn đưa nàng đến Hình bộ đi thôi
- Hình bộ? Mục Triễn hốt hoảng ngàng đầu lên, hắn vẫn lảng tránh điều này, trong thời gian này cũng không cho người trong phủ nhắc tới nhưng không ngờ lại vẫn bị Thái hậu đề cập đến.
- Ai gia cũng nghĩ nên giao cho Tông nhân phủ xử lý việc này, dù sao Tông nhân phủ cũng đỡ hơn. Đáng tiếc sắc phong cho nàng đã chậm, nàng còn chưa chính thức trở thành Nam kính vương phi... cho nên đành làm như vậy.
- Đúng thế. Mục Triễn, trăm sẽ phái vài quan viên đặc lực điều tra toàn bộ việc này, nếu nàng bị oan cũng sẽ mau chóng trả lại sự trong sạch cho nàng đúng không? Hoàng thượng ôn hòa thuyết phục

Bất luận là hình bộ hay là tông nhân phủ, nếu nàng đi vào dù không chết cũng bị thương

- Vâng.

Cho dù trong lòng không muốn nhưng trưởng bối đã nói như vậy hắn cũng không thể cãi lệnh.

- Mục Triễn, sắc mặt người không tốt, nếu không khỏe thì về nghỉ đi. Thái hậu đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt của hắn.

Hắn đã quên rằng mình có tạ ơn hay không, chỉ cảm thấy sương mù mênh mông, thất hồn lạc phách trở về phủ. Đứng ở đình viện, nhìn ánh tà dương ngả về phía tây, hắn cảm thấy trước mặt là ánh hồng chói mắt.

- Vương gia, nên dùng bữa rồi. Có người đứng phía sau hắn.

Không cần nhìn, chỉ nghe tiếng bước chân hắn đã biết đó là Thiết Ứng đi theo mình từ nhỏ tới lớn.

- Hoàng thượng và Thái hậu bắt ta ngày mai phải giao nàng cho Hình bộ

Chỉ nói là nàng, không nói rõ tên nhưng Thiết Ứng cũng có thể hiểu đó là Tô Di

- Thật ra thuộc hạ sớm phát hiện, Tô Di nương nương không phải là nữ tử thuộc hạ từng gặp ở Trọng Châu. Thiết Ứng thần nhiên nói
- Người đã sớm phát hiện. Hắn kinh ngạc quay lại.

- Tô Di nương nương khi nhìn thấy mặt nạ của thuộc hạ cũng không tỏ ra chán ghét mà trong mắt lại đầy đồng tình, còn Tô Âm nương nương lại không như thế. Thiết Ứng nhẹ nhàng đáp.

- Người nói đúng. Mục Triển cười khổ: – Các nàng hoàn toàn không giống nhau, đáng tiếc ta mất mù, giờ cũng không nghĩ được gì nữa.

- Vương gia, việc đã đến nước này cũng không cần nghĩ nhiều, giao cho Hình bộ xử lý đi. Thiết Ứng trấn an hần

- Ta chỉ là không hiểu, nữ tử dịu dàng như vậy sao lại có lòng rắn rết được? Nếu nàng thực sự ham vinh hoa phú quý thì lúc trước đã không lấy mọi lý do mà cự tuyệt ta...

- Oh, hoa đã nở rồi, thơm quá..

Hần đang đắm chìm trong suy nghĩ mờ mịt thì bỗng nghe được tiếng người. Nghiêng tai lắng nghe, đó là tiếng nữ nhi từ tường sau truyền đến, chắc là đám nha hoàn quét dọn.

- Không biết đây là hoa gì, đến giờ mới thấy lần đầu tiên này. Một người nói: – thật đẹp, muốn ngắt một bông quá.

- Cái này cũng không khó. Một người khác cười nói: – Hoa này người muốn hái bao nhiêu mà chẳng được

- Ta không dám đâu

- Có gì mà phải sợ. Hoa này là nữ nhân giả mạo Vương phi trồng, giờ nàng ta đã bị giam giữ, Vương gia cũng chẳng thèm để ý đến loại hoa này đâu.

- Vậy chúng ta hái về cắm đi. Nữ nhân kia xoa tay chuẩn bị.

- Các người đang làm gì? Thiết Ứng đứng bên kia tường cao giọng quát.

- Thiết... Thiết hộ vệ! Hai nha đầu lạnh run người: – Chúng ta không, không làm gì đâu.

- Chỗ này quét sạch rồi, ra chỗ khác đi

- Vâng. Hai người quay mặt nhìn nhau vội ôm chổi quay đi.

- Làm gì mà hung dữ như vậy, hoa đẹp nữ nhi đều thích. Mục Triển ngăn lại: – Để các nàng hái một hai đóa cũng không sao

- Vương gia không muốn lại đây nhìn một lần sao? Đây vừa lúc hoa nở đó. Thiết Ứng hiểu được hần vẫn luyến tiếc Tô Di nên dề nghị.

Hần cũng suýt quên mất, nửa tháng trước nàng tự tay trồng loại hoa này, giờ đã nở hoa sao? Nàng từng nói, đây là lễ vật tặng hần, ngửi mùi hoa có thể quên sầu não. Đáng tiếc nửa tháng này hần bị sầu lo đè nặng, căn bản cũng quên đi việc thưởng thức hoa. Tựa như sợ hãi nhìn vật nhớ người, hần có phần cố ý lảng tránh nơi này, dù hoa trồng ngay ngoài thư phòng hần. Từng bước, lại từng bước, hần chậm rãi bước qua cửa, một mảnh trắng như tuyết hiện lên trước mắt. Nàng nói đúng như vậy, loại hoa này trắng trong thuần khiết nhưng cũng không tầm thường, so với mẫu đơn, thược dược lại có một phong vị khác

Hần ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn ngắm hoa. Cánh hoa giống như làn váy của tiên tử khẽ lay động trong gió đêm. Hần nhịn không được vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào một đóa hoa. Bỗng nhiên một cánh hoa theo gió rơi xuống, lộ ra một góc nhị hoa. Mục Triển nhìn đóa hoa không trọn vẹn này một lúc lâu, bỗng nhiên, hần hiện ra thần sắc kinh ngạc, một tay bắt đóa hoa này ra, yên lặng nhìn nhụy hoa.

- Đây... đây là... Hần ngạc nhiên: không thể nào... không thể nào!!!

- Vương gia, làm sao vậy? Thiết Ứng tiến lên hỏi.

Hần không đáp, như phát điên mà nói:

- Thiết Ứng, thay ta hái hết những bông hoa này xuống, đem đến thư phòng của ta. Hần dặn dò.

9. Chương 9

Đêm qua, thị vệ mang tới chăn gối nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh, chân cứ lạnh toát mãi đến sáng. Mới quá thu một chút mà thôi, sao nàng đã lạnh như rơi vào trận mưa tuyết?

Nửa đêm, nàng tỉnh lại vài lần, mở mắt đã thấy cao cao ngoài song sắt là ánh trăng sáng đang nhô cao. Từ nhỏ nàng đã thích trăng tròn, cảm thấy đó là ngày đẹp tuyệt vời nhưng lúc này, ánh trăng lại khiến nàng có cảm giác thật thê lương. Lòng người cũng như ngọn lửa, nếu trái tim lạnh lùng thì lửa cũng tắt. Nàng thấy lạnh có lẽ là vì ngọn lửa trong lòng sắp tắt chẳng?

Nam kính vương phủ cũng như phủ đệ của các vương tước đều có địa lao nhưng ít ra nơi này còn có giường có chăn, còn có thể thấy được ánh trăng bên ngoài, còn có người quét dọn sạch sẽ, thị vệ đưa đồ ăn tới đúng giờ.

Xem ra Mục Triễn là một vương gia nhân từ, đối với phạm nhân coi như cũng không tệ.

Nàng vẫn hy vọng hần đến.

Hy vọng hần tới nghe nàng giải thích, cho dù hần không tin, cũng nên cho nàng một cơ hội giải thích.

Nhưng mà, suốt nửa tháng, hần dường như đã quên mất nàng.

Mỗi lần nàng nghe tiếng bước chân đều vội đứng dậy nhìn ra ngoài, nhưng mỗi lần nàng đều chỉ nhìn thấy thị vệ đưa cơm.

Tô Di không biết người đã từng cùng mình âu yếm đó sẽ xử trí nàng ra sao. Nửa tháng này với nàng tựa như mười năm đã trôi qua

Lạch cạch!!!!

Đang trong lúc trầm tư bỗng nhiên nghe được tiếng mở cửa phòng

Nàng lui vào chăn, cũng chẳng còn sức mà đứng dậy

Hần sẽ không phải là hần? Thật ra nàng nhận ra được tiếng bước chân của hần. Lúc trước nhầm thị vệ đưa cơm thành hần vốn chỉ là tự huyền mà thôi.

Lúc này nàng cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Nhưng cũng chính lúc này nàng phát hiện, người tới không phải là thị vệ

- Tỷ tỷ. Tô Âm cười khanh khách bước vào, tay cầm theo một cái lồng.

- Người? Nàng nghe tiếng muội muội gọi, lần đầu tiên nàng thờ ơ trả lời Tô Âm như thế.

Muội muội ngây thơ, đáng yêu của nàng đã chết. Đứng trước mặt nàng là thể xác đã bị yêu mị chiếm mất linh hồn... Hoặc có lẽ, nàng chưa bao giờ có một muội muội đáng yêu cả, từ khi sinh ra nó đã là yêu mị

- Tỷ tỷ, muội mang thức ăn tới cho tỷ.

Mở cặp lồng ra, la liệt những đĩa thịt bò thịt gà, nhìn không khiến người ta thấy vui mà ngược lại còn có cảm giác ghê người

Nghe nói phạm nhân trước lúc bị hành hình sẽ được ăn thật no, mâm cơm phong phú này có ý nghĩa gì?

- Người tới đây làm gì? Tô Di lạnh lùng hỏi.

Nàng không muốn lại tranh cãi vòng vo cùng đối phương, có chuyện gì cứ nói thẳng là được.

- Tỷ tỷ sao lại lãnh đạm như vậy? Muội muội làm tiệc tiễn biệt cho tỷ đó!

Tô Âm nhếch miệng:

- Hôm nay hình bộ phái người đến đón tỷ tỷ, chắc là từ nay về sau chúng ta cũng chẳng còn cơ hội gặp mặt nữa, một bữa cơm coi như ly biệt không được sao?

- Cảm ơn người đã quan tâm. Tô Di quay đầu đi: – Ta không đói, cất những thứ này đi

- Tỷ tỷ, mỗi người một mệnh. Tỷ có ngày hôm nay cũng không thể trách ta. Nếu lúc trước ta ngã xuống núi bị chết ta cũng nhận. Đáng tiếc vận ta chưa hết, ta đã sống trở về, muốn trách thì trách lúc trước người không thể hạ độc thủ được. Tô Âm tới gần, cười trào phúng.

- Người nghĩ rằng ta cũng vô lương tâm như ngươi? Tô Di cãi lại

- Được rồi được rồi. Điều là sai lầm của muội. Dù sao tỷ cũng đã là kẻ thua, ắng một hai câu cũng chẳng là gì. Tô Âm hào phóng phát tay, lấy một chiếc bình từ trong lòng ra: – Đúng rồi, Vương gia sai ta đem cho ngươi, dặn ngươi sau khi ăn cơm xong thì ăn.

- Đây là cái gì? Nàng ngẩn ra.

- Vương gia sợ ngươi đến Hình bộ chịu khổ nên cố ý sai người làm ra thuốc này, cho ngươi được thoải mái một chút

- Cái gì? Đây.... Đây là... Tô Di trừng mắt.

- Đúng vậy, đây là kịch độc vô sắc vô vị, uống vào rồi sẽ khiến người miệng ngát hương, sắc mặt hồng nhuận mà chết

- Nói dối! Nói dối. Nàng lắc đầu: – Ta không tin Mục Triển sẽ làm như vậy...

Cho dù nàng chết chưa hết tội nhưng còn tình cảm ngày trước nữa, hẳn sẽ không làm như thế. Sẽ không đâu!

- Tỷ tỷ nghĩ thuốc này là ta tự tiện mang tới?

Tô Âm vỗ vỗ miệng cười nói:

- Tỷ tỷ, A Âm dù gan lớn như trời cũng không gánh nổi tội danh mưu sát đâu. Người trong phủ đều thấy ta vào địa lao, nếu ta đi rồi ngươi chết thì chẳng phải là do ta làm sao? Sao ta ngu như vậy được

- Ta không tin. Ta muốn gặp hẳn!

Tô Di bỗng nhiên cướp lấy bình thuốc rồi tông cửa xông ra. Nàng nghe thấy Tô Âm hét lớn ở phía sau nhưng nàng đã bất chấp tất cả, chỉ muốn tìm kẻ ngoan tuyệt kia mà hỏi hết tất cả.

Đám ngục tốt vì có người tới cho nên tạm thời mở khóa, nàng có thể xông ra ngoài, chạy thẳng đến đình viện. Nửa tháng không ra nắng, nàng cảm giác mình như đã biến thành một con quỷ, hai mắt bị ánh mặt trời chiếu vào mà đau đớn, áo trắng mỏng, tóc dài xõa, chạy như điên về phía trước.

Hắn ở đâu? Giờ phút này đang ở đâu?

Cho dù phải chết nàng cũng muốn gặp hẳn, hỏi hẳn một câu, chỉ một câu mà thôi...

Dựa vào trực giác, nàng chạy vội đến thư phòng hẳn, chắc hẳn hẳn đang ở đây rồi.

- Mục Triển...

Nàng gọi tên hẳn, hai tay mở cửa ra, rốt cục cũng đã nhìn thấy gương mặt hẳn.

Hắn đứng trước giá sách, ánh mặt trời khuất lấp che đi khuôn mặt tuần tú của hẳn

Nàng chỉ nhìn thấy thân ảnh mơ hồ của hẳn.

- Mục Triển.

Tô Di giơ bình thuốc trong tay vươn ra phía hẳn:

- Đây... là người bảo A Âm đưa cho ta sao? Đúng không?

Thân ảnh của hẳn cũng không nhúc nhích, chỉ đứng một chỗ, một lúc lâu sau mới trả lời:

- Đúng, là ta bảo nàng ấy đưa đến.

- Nàng nói đây là độc dược có đúng không? Nàng lắc đầu, chờ mong hẳn có thể phủ nhận.

Nhưng nàng phát hiện ra bản thân đã quá ngây thơ rồi, người ngây thơ nhất định sẽ chỉ nhận về sự tuyệt vọng.

- Đúng. Hấn lãnh đạm đáp

Một chữ này giống như kim châm xuyên thấu tai nàng, khiến nàng cảm thấy đầu óc ong ong, không còn nghe được tiếng vang gì nữa

- Người muốn ta chết.

Nàng cố gắng muốn nhìn cho rõ vẻ mặt của hấn nhưng nước mắt đã khiến nàng mê muội không thể nhìn rõ cái gì.

Nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm tính, cây hoa đó hấn đã nở rồi chứ

Nhưng trong tầm mắt của nàng lại là một vùng trống không, cây hoa nàng tự tay trồng giờ phút này đã không còn

- Hoa của ta đâu? Nàng ngây ngốc hỏi lại

Cho dù đui mù cũng biết hoa tươi và bùn đất là khác nhau. Nàng thà đui mù còn hơn, nhưng thật tàn nhẫn rằng đôi mắt nàng đã thấy hết mọi thứ

- Ta sai người nhỏ nó đi rồi. Mục Triển đáp

- Nhỏ đi? Đó là lễ vật của ta tặng người... khi nó nở hoa, người có thấy không? Nàng ra sức lắc đầu không tin

- Nếu sớm hay muộn đều phải nhỏ thì cần gì nhìn lại? Hấn nhẹ nhàng đáp, cho nàng một đòn trí mạng cuối cùng

- Vậy sao? Chỉ một thoáng, nàng như hoàn toàn tỉnh táo lại, lòng nàng cảm giác trống rỗng đến thê lương. Nàng liều mạng chạy đến tìm hấn, muốn hỏi một câu, đến lúc này, đáp án đã ngay tại trước mắt.

Tuy rằng nàng sớm đã đoán được kết quả cuối cùng cũng như một cái vực sâu nhưng vẫn không nhận được muốn ghé mắt nhìn nhưng không ngờ lại rơi xuống vực không thể thoát.

- Đến Hình bộ người sẽ phải chịu khổ. Thuốc đó ít nhất sẽ cho người được chết toàn thân, xem ở tình nghĩa khi xưa của chúng ta, ta không mong người phải chịu khổ

- Nể tình nghĩa khi xưa....

Ha ha, lời nói dịu dàng hay lắm, khiến nàng thật sự cảm kích, cảm kích đến muốn chết. Nếu người ta có ý tốt, nếu nàng đã không còn đường lui thì sao lại không cảm kích.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến kết cục của mình lại là chết trên tay thân muội muội và nam nhân mà nàng yêu nhất

Nàng nhẹ nhàng áp bình thuốc lên ngực, tay run run, lạnh băng mà vô tri giác. Trái tim kích động trước đó cũng vỡ vụn.

Nàng mở nắm bình, đổ tất cả bình thuốc vào miệng.

Mục Triển xoay người, không nhìn đến cảnh nàng ngã xuống

Hấn chỉ thong thả đi đến bên cửa, mặt không chút thay đổi nhìn mảnh vườn hoang vu kia.

Có một kẻ vào báo:

- Vương gia, người của Hình bộ đã đến, đang chờ ở phía trước.

- Mang thi thể ra ngoài cho họ nhìn. Nói người bị tình nghi Tô Di sợ tội đã uống thuốc độc tự sát. Hấn trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hấn quét qua Tô Âm đã đứng đó từ lâu chứng kiến tất cả mọi việc. Tô Âm lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, không dấu được vẻ mặt sung sướng khi chiến thắng

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?!

Đang ngủ say, bỗng nhiên bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức, Tô Âm quát lớn.

- Vương phi, không hay rồi... Một tiểu nha hoàn hoảng hốt đi vào, run giọng nói: – trong phủ có thích khách!

- Thích khách?

Tô Âm hoảng sợ, vội quần chắn quanh người:

- Mau gọi thị vệ đến bảo vệ ta

- Bây giờ thị vệ đến phòng vương gia hết rồi

- Vương gia mệnh quý chẳng lẽ Vương phi thì không? Tô Âm giận dữ.

- Bởi vì thích khách đã thương Vương gia, Hoàng thượng và Thái hậu đều đến phủ ta cho nên thị vệ phải đến phòng Vương gia hộ giá... Tiểu nha hoàn lắp bắp nói

- Cái gì? Hoàng thượng và Thái hậu đều đến? Vậy... Vương gia bị thương rất nặng sao?

- Vâng nếu không cũng sẽ không kinh động đến trong cung

- Nhưng chắc chắn ngự y trong cung sẽ có cách chứ?

- Vương phi... tiểu nha hoàn òa lên khóc: – Đám thái y giờ đang bó tay chịu chết rồi, Hoàng thượng và Thái hậu mời Vương phi khẩn cấp qua đó

- Bảo ta qua đó. Tô Âm liên tục xoa tay: – Thái y đang trị thương, trong đó đông người, ta đi không phải rất vướng sao?

- Vương phi, Thái y nói, Vương gia bị thương giống như khi ở Trọng Châu, có lẽ thích khách vẫn là một người, Hoàng thượng và Thái hậu mời Vương phi qua đó chữa trị cho Vương gia

- Ta sao biết chữa bệnh?! Tô Âm vừa nói ra đã biết mình lỡ miệng.

- Vương phi, lần trước khi Vương gia bị thương không phải là người đã chữa khỏi cho Vương gia sao? Tiểu nha hoàn kinh ngạc: – Người đừng khiêm tốn, cứu người mới là quan trọng

- Ủ, được rồi... Tô Âm hoảng hốt che dấu, vội thay quần áo, trong lòng run sợ đi tới phòng ngủ của Mục Triễn.

Trong phòng ngủ chật kín người, nàng bước vào đã cảm thấy một áp lực vô hình, vội quỳ xuống

- Đây là A Âm phải không?

Một bà lão cao quý, đẹp lão nói:

- Mau đứng dậy đi, qua xem thương thế của Mục Triễn thì hơn

Không cần hỏi cũng biết đây chắc hẳn là Thái hậu. Mà người bên cạnh Thái hậu mặc hoàng bào hẳn là Hoàng thượng đi? Tô Âm ngay cả nhìn cũng không dám nhìn bọn họ, sợ hãi bước tới bên giường.

Mục Triễn mặt không chút máu nằm trên gối, hơi thở mong manh nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo, thậm chí còn chứa một loại ánh sáng rạng ngời

- A Âm, mau bắt mạch cho Mục Triễn. Thái Hậu thúc giục.

- Vâng... bắt mạch?

Không xong rồi, mạch ở đâu? Nàng chưa từng làm loại chuyện này, làm sao để giả bộ bây giờ

- A Âm, sao ngươi còn thất thần? Mau lên! Thái hậu xót ruột cháu nội vội giục

Tô Âm cố gắng vươn tay đặt lên cổ tay Mục Triễn

- Đây là nàng đang cầm tay ta chứ không phải bắt mạch? Mục Triễn bỗng nhiên nói: – A Âm, không cần lo lắng, trước kia nàng làm thế nào, giờ làm thế là được

- Nhưng... Nàng có tật giật mình, mồ hôi chảy ròng ròng: – Ta.... Tay của ta rất run không bắt được mạch.
- Vậy không cần bắt mạch, cứ thế kê đơn thuốc đi. Mục Triễn lại nói: – Dù sao vết thương này cũng như lần trước mà thôi
- A? Đơn thuốc? Tô Âm há hốc miệng đầy kích động
- Làm sao vậy? Hắc nhú mày: – Có gì khó sao?
- Ta...nàng vội giải thích qua loa: – Lần trước là ta chữa bừa cho nên cũng không biết là có còn linh nghiệm không
- Không sao, lần trước nàng dùng phương thuốc gì, lần này cứ theo đó mà kê ra. Dù sao lần này ta bị thương cũng nhẹ hơn lần trước, hẳn là sẽ trị được thôi.
- Đúng rồi. Lần trước Mục Triễn nói hẳn hôn mê rất lâu mới tỉnh, lần này lại hoàn toàn tỉnh táo. Thái hậu phụ họa: – Hẳn là dễ chữa hơn nhiều
- Nhưng... Tô Âm lo lắng đến òa khóc: – Ta quên rồi
- Quên? Mục Triễn nhìn nàng chăm chăm: – Ta nhớ rõ nàng từng nói, mỗi lần nàng chữa bệnh, dù là chó hay mèo đều nhớ kỹ để nhớ sau này gặp trường hợp tương tự còn có cái để tham khảo. Nếu quên thì mang sổ ghi chép kia đến đi.
- Ta... Nàng đã không thể đáp qua loa chiếu lệ được nữa
- Nàng đừng nói là sổ đó đã mất nhé. Trong lời nói không hề ôn nhu mà lại có thêm một phần ngoan độc
- Đúng, quả là đã mất
- Mất khi nào?
- Trước khi vào kinh đã đánh mất
- Mục Triễn cười, đó là nụ cười chắc thắng. Hắc đã tra ra manh mối
- Người đâu, mang sổ ghi chép của Vương phi đến đây cho ta! Hắc cao giọng nói
- A?! Tô Âm lão đảo, vội nhìn quanh
- Nàng nhìn thấy thị vệ mang đến một quyển sổ dày đưa đến trước mặt Mục Triễn,
- Đây là của hồi môn quý giá nhất của nàng, sao lại làm mất được?
- Mục Triễn chợt lạnh giọng:
- Nàng khi nãy trả lời như vậy đơn giản là không biết có sự tồn tại của quyển sổ này... Hay nói cách khác, nàng không phải là nữ tử đã cứu ta ở Trọng Châu
- Tô Âm ngã xuống đất:
- Ta... Mục Triễn, người đang nói cái gì? Người đang nói mê sao? Ta có ngọc bội tự tay người đưa, sao ta lại không phải là người cứu người.
- Ta chỉ có thể nói là ta đã nhận nhầm người, đưa ngọc bội sai người rồi. Hắc đáp đầy chắc chắn
- Không phải! Không phải! Không phải! Nàng la lớn
- Người nhất định không chịu thừa nhận, được, như vậy đi. Nếu là nữ đại phu thì chắc chắn sẽ có nhận thức cơ bản với thảo dược. Đường quy, hoàng cầm người nói thử xem hình dạng, mùi, được tính của từng loại đi. Nói xem. Hắc trợn mày quát.
- Ta...
- Cuối cùng nàng á khẩu không thể trả lời được, hoảng sợ nhìn bốn phía bao bọc sâm nghiêm. Định tìm đường chạy trốn lại không thể trốn được
- Vương gia, có cần đưa nữ tử giả mạo Vương phi đến Hình bộ không? Thiết Ứng hỏi.

- Tha cho nàng đi thôi. Mục Triễn phát tay: – nể nàng ta là muội muội của A Di

Thiết Ứng gật gật đầu, ý bảo thị vệ bên người lôi A Âm đang sợ hãi đến hồn phi phách tán ra ngoài. Thái hậu và Hoàng thượng liếc nhìn nhau, khẽ thở dài:

- Cuối cùng ai gia đã hiểu rồi. Mục Triễn, người mời chúng ta đến là để chúng ta chứng kiến đúng không? Người... cần gì phải khổ như vậy?

Vỗ về vết thương của Mục Triễn, nhìn vết thương thật sự đó, Thái hậu đau đớn đến chảy nước mắt:

- Mục Triễn, hoàng gia chúng ta chưa từng có ai si tình như người

- Xin Thái hậu và Hoàng thượng thứ tội. Lần trước ở Trọng Châu gặp chuyện con còn tưởng rằng do thái tử gây ra, nói oan thái tử, giờ xem ra thích khách là một kẻ khác. Mục Triễn lại nói.

Hai trưởng bối trí tuệ sáng suốt nhìn thoáng qua nhau rồi cùng hiểu, trong lòng cũng trấn định lại. Như vậy cũng tốt, vạch trần chân tướng chuyện tỷ muội giả thay, bảo toàn danh dự của thái tử, nhất cử lưỡng tiện, còn gì tốt hơn

- Mục Triễn, chỉ khổ người.... Thái hậu đau lòng khẽ nói

- Mục Triễn không phải là người duy nhất chịu khổ.

Mưu kế thành công, bỗng nhiên hần cảm thấy mệt mỏi:

- Thái hậu, tôn nhi hơi buồn ngủ

- Ngủ đi. Thái hậu nhẹ nhàng vỗ vỗ hần

- Thiết Ứng, ta có một chiếc túi gấm để trên bàn trong thư phòng, sai người mang lại đây cho ta

- Vật đó ở đây! Thiết Ứng dường như hiểu được tâm tư của chủ tử, sớm đã mang vật hần muốn đến

- Ở đây... không thiếu gì chứ? Hần lo lắng hỏi lại

- Yên tâm, thuộc hạ đã đếm qua.

- Vậy là tốt rồi.

Hần vươn hai tay, gắt gao nắm chặt túi gấm trong tay dán lên ngực, lúc này mới an ổn nhắm mắt lại.

Nha hoàn buông màn, người trong phòng đều rời đi.

Mục Triễn mơ màng chìm vào giấc mộng

Trong tay nắm chặt túi gấm, dù chết cũng không buông.

Trong túi đó ngày nào hần cũng kiểm tra, sợ thiếu một hạt. Tổng cộng hơn ba trăm hạt, hợp nó lại một chỗ có thể ghép thành một phong thư.

“Mục Triễn, thiếp đem tâm sự viết vào đây, hi vọng một ngày kia cây mọc rễ nảy mầm, cho chàng nhìn thấy được bí mật khó mà nói ra của thiếp. Chàng vẫn gọi thiếp là A Âm, mỗi lần như vậy lòng thiếp rất đau. Thiếp không phải là A Âm, thiếp tên chỉ có một chữ Di, Di trong vui vẻ thoải mái. Ai bảo chàng không nhận ra thiếp, nhận sai thành A Âm, ai bảo chàng muốn lấy nàng mà không phải là thiếp? Ai khiến cho A Âm trượt chân ngã xuống vách núi, cha mẹ bức thiếp thay thế A Âm.

Chàng thường hay hỏi thiếp, vì sao đôi khi lại u sầu. Chàng có biết không, mỗi đêm bên chàng ta chỉ mơ thấy một cơn ác mộng. Trong mơ, có một người giống thiếp như đúc, cầm dao nhọn đâm vào tim thiếp.

Đây là bóng ma trong lòng, là ác mộng sau khi mất đi muội muội. A Âm gặp nạn không phải do tự tay thiếp đẩy xuống nhưng cũng là vì trong lúc tranh chấp với thiếp, vì thiếp mà sống chết không rõ. Thử hỏi sao thiếp có thể một mình hạnh phúc vì thế thiếp hết lần này đến lần khác từ chối chàng, khiến chàng đau lòng.

Mục Triễn, nếu chàng có thể ghép lại bức thư này không biết chàng sẽ nói gì. Hồng trần cuộn cuộn, chỉ thiếp và chàng hiểu nhau, thiếp cũng chỉ yêu chàng. Đáng tiếc, tấm chân tình này, thiếp không thể nói hết, chỉ có thể chôn vùi dưới hoa, tùy duyên mà thôi...”

Ngày ấy gió thổi rơi cánh hoa mới giúp hần phát hiện ra bí mật trong hoa.

Bứt hết cánh hoa có thể nhìn rõ nhị hoa, nhìn rõ từng chữ nàng dùng kim khắc vào hạt hoa

Chữ viết thanh tú nhưng vì theo hạt lớn lên nên bị biến dạng, nhưng vẫn nhận được điều này đến hần.

Ban đầu hần nhìn đến một chữ “Mục” một chữ “Triễn” rồi hần hái toàn bộ hoa xuống, dùng cả một đêm hợp lại thành một bức thư.

Thì ra không phải nàng không chịu nói chân tướng cho hần mà những nỗi đau đớn, băn khoăn của nàng đều giấu trước thư phòng của hần

Đáng tiếc, mỗi ngày hần đều lui tới nhưng lại trì hoãn không phát hiện ra.

10. Chương 10

Nàng cảm thấy trái tim đau xót, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ

Mở mắt ra, nàng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, người đó đang nghịch ngợm mỉm cười với nàng.

- Đại tẩu tỉnh rồi? Giọng nói cũng rất quen thuộc
- Kiều Nhị? Tô Âm nhìn căn phòng sáng bừng, mặt mờ mịt: – Người... Đây là âm tào địa phủ sao?
- Âm tào địa phủ? Lam Kiều Nhị vội nói: Phi phi phi, đây là nhà muội. Biểu tẩu, tẩu nói cái gì thế?
- Không phải ta đã chết sao? Sao giờ vẫn còn ở đây? Nàng mê man hỏi lại
- Đương nhiên tử không chết rồi! Lam Kiều Nhị chống eo: – Nếu không chẳng phải muội cũng là quỷ rồi
- Ta không chết? Nàng kinh ngạc hỏi: – Sao ta lại không chết?
- Tử uống đó không phải là độc dược... sao chết được?
- Nhưng... Chuyện ngày đó nàng vẫn còn nhớ rất rõ
- Đó chẳng qua là một loại thuốc giúp tử giả chết thôi
- Giả chết. Nàng ngạc nhiên
- Thái hậu và Hoàng thượng muốn biểu ca đưa tẩu đến Hình bộ, biểu ca bất đắc dĩ phải diễn một tuồng kịch cho quan sai hình bộ xem, cũng cho Hoàng thượng và Thái hậu một lễ công bằng.
- Nhưng ... vì sao phải làm như vậy?

Nàng vô tội, cho dù đến Hình bộ nàng cũng có thể tự giải thích, không phải là không có cơ hội giải oan.

- Biểu ca nói, hần lo lắng tẩu rời khỏi tầm mắt của hần. Nếu phải ra phủ, hần cũng phải đưa tẩu đến nơi hần tin cậy, giao cho người hần tin cậy
- Cho nên hần an bài như vậy?

Trong nháy mắt nàng cũng đã hiểu ra được dụng tâm lương khổ của hần, sự oán hận lúc trước nhất thời cũng tan thành mây khói.

- Biểu tẩu. Biểu ca... bị thương.

Vừa mới khoan tâm đã phải nghe thấy tin tức

- Cái gì?! Tô Di cứng đờ người

- Biểu ca không uội nói cho tỷ, nhưng... Lam Kiều Nhị nhú mày: – Muội thật sự rất lo lắng cho thương thể của huynh ấy.

- Hắn bị thương như thế nào? Nàng vội hỏi

- Tuy rằng Thái y nói vết thương của biểu ca không đáng ngại nhưng hắn đã từng chịu một lần như vậy rồi, nếu sau này để lại di chứng, muội không dám tưởng tượng... Lam Kiều Nhị lắc lắc đầu.

- Cái gì mà vết thương như vậy? Hắn lại gặp đám thích khách kia?

- Không... Lam Kiều Nhị cười bất đắc dĩ: – Thật ra là Thiết Ưng đã thương biểu ca

- Thiết Ưng?

Thật không thể tưởng tượng nổi! Thiết hộ vệ không phải luôn trung thành và tận tâm sao? Sao lại...

- Tẩu tẩu còn chưa hiểu sao? Là biểu ca sai Thiết Ưng đã thương hắn.

Trong lúc nhất thời, cả phòng yên tĩnh, Tô Di chỉ cảm thấy máu trong người như dồn lại.

- Hắn bảo Thiết Ưng đã thương hắn? Vì sao? Nàng hoàn toàn không thể hiểu được.

- Bởi vì hắn muốn chứng thực người trước kia đã cứu hắn là ai

- Ta không hiểu... ta không hiểu... Nàng ngơ ngác.

- Hắn phái Thiết Ưng thăm dò võ công đám thủ hạ của thái tử, học được thủ pháp giống với thủ pháp đã từng đã thương hắn. Sau đó cố ý uội tử tẩu đến chữa cho hắn. Muội tử tẩu không biết y thuật nên rất nhanh đã bị lừa dối. Lam Kiều Nhị than nhẹ: – Hảo tẩu tử, chuyện đến nước này tẩu đã hiểu chưa

- Hắn... Tô Di kinh ngạc.

Hắn, hắn là đồ ngốc, sao lại ngu ngốc như thế? Vì sự trong sạch của nàng mà không tiếc hi sinh thân thể tôn quý của chính mình. Chẳng lẽ hắn không biết hắn có thể sẽ mất mạng sao? Vạn nhất Thiết Ưng sơ sót thất thủ, hậu quả thật khó lường.

Nàng từng oán hắn, oán hắn không nhận ra nàng, oán hắn nhốt nàng vào địa lao, không chịu nghe nàng giải thích, nàng luôn luôn cho rằng mình phải trả giá rất nhiều so với hắn... nhưng giờ phút này, nàng không dám tự nhận mình là kẻ si tình.

Giá như có thể đổi lại, nàng sẽ không dùng cách thức này để tổn thương hắn nữa.

Nàng thừa nhận mình đã thua hắn

- Ta muốn trở về. Nàng khó khăn ngồi dậy: – Ta muốn về thăm hắn...

Nàng từng chữa trị cho hắn, thế gian này không ai hiểu được cách chăm sóc thương thể cho hắn bằng nàng.

- Tẩu tử, tẩu đã quên giờ tẩu đã thành người chết rồi sao? Lam Kiều Nhị sững sờ

- Cái gì? Tô Di sững sờ

- Ngày đó giả chết tuy là diễn trò nhưng quan lại Hình bộ đều nhìn thấy, cũng đã tâu lên triều đình. Cho dù Hoàng thượng và Thái hậu biết đây chỉ là một tuồng kịch, biết tẩu chưa chết nhưng tẩu chương viết như vậy, đám người đối đầu với biểu ca lúc nào cũng theo dõi. Giờ tẩu trở về, chẳng phải nói cho thiên hạ biết biểu ca đang khi quân sao?

- Ta...Nàng thật sự không thể biết làm thế nào: – Nếu không quay về, vết thương của hắn làm thế nào bây giờ? Ta không thể trơ mắt nhìn hắn chịu khổ được...

- Nếu về cũng phải lén lút trở về. Lam Kiều Nhị mỉm cười:- Mọi chuyện cứ để ta an bài.

- Bạch chỉ, phục linh, quế chi, tam thất ba phần, bạch hồ tiêu phần, gà trống một cân hai, hai phần rượu, hai phần nước... đun sôi là được... Vương gia dưỡng bệnh không được cho ăn đồ chua cay, không được ăn cải bắp, củ cải, đậu ván, hiểu chưa?

Trong giấc ngủ trưa, Mục Triễn mơ mơ màng màng nghe được có người dặn dò nha hoàn nghiêm khắc. Sau khi nha hoàn đi rồi, người đó thông thả đến bên giường hắn, nhẹ nhàng ngồi xuống, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt hắn

Trong tay hắn cầm chiếc túi gấm, người nọ phát hiện được, than nhẹ rồi cười nói:

- Cái gì mà giữ như vậy, ngủ còn cầm không buông, giống y trẻ nhỏ.

Vì thế nhẹ nhàng kéo ra, muốn lấy chiếc túi gấm ra xem, không ngờ miệng túi đột nhiên buông ra, những cánh hoa Thanh toàn rơi xuống chần đệm

- Đây... đây là...

Người nọ thấy bí mật trong chiếc túi, thoáng chốc không lên tiếng

Một lúc lâu sau, Mục Triễn mới cảm thấy bên người lại có động tĩnh, một giọt nước như mưa rơi xuống tay hắn

- Mục Triễn... có người nức nở: – thì ra chàng đã sớm phát hiện bí mật trong hoa... ngày ấy nói đã nhổ hoa đi là lừa thiếp đúng không?

Hắn mở bừng mắt, khuôn mặt ngày nhớ đêm mong đang nức nở trước mặt hắn

- A Di.. lần đầu tên hắn gọi tên thật của nàng: – là nàng?

- Là thiếp. Tô Di nắm chặt tay hắn, áp vào mặt: – thiếp đã về...

- Nha đầu ngốc, sao lại khóc?

Hắn dùng đầu ngón tay lau nước mắt nàng: – Từ lúc biết nàng đến nay, ta đã thấy nàng bị thương tâm quá nhiều, ta mong được thấy nàng cười.

- Chàng mới là ngốc, sao lại bảo Thiết Ứng đánh thương chính mình. Nàng oán trách.

- Đây là ta nên làm. Ai bảo trước ta đã không tin nàng. Mục Triễn cười yếu ớt.

Nàng cọ má lên tay hắn:

- Đồng ý với thiếp, từ nay về sau đừng tự làm tổn thương mình được không? Nếu không thiếp sẽ rời khỏi chàng, không bao giờ để ý đến chàng nữa

- Ô, ta sợ lắm.

Hắn cười càng sâu, thu tay về, ôm lấy eo nàng:

- A Di, để ta nhìn nàng... nàng gầy đi nhiều quá

Ngày ấy ở thư phòng, hắn thấy nàng chạy đến dưới ánh mặt trời, thân ảnh của nàng đơn bạc như vậy, như là ảo ảnh dưới mặt trời mà thôi. Nàng hỏi hắn có phải thực sự là hắn ban cái chết cho nàng không, lúc ấy, giọng nói mong manh tựa cơn gió nhẹ thoảng qua, không phải là tiếng người.

Hắn đứng ở góc tối bên giá sách, bị bóng cây che mặt lại, không ai biết vẻ mặt thống khổ của hắn, không ai thấy được ánh lệ trong mắt hắn. Lúc ấy hắn phải lạnh lùng thờ ơ như vậy, bởi vì nếu chỉ thoáng cử động, chắc chắn hắn sẽ không thể diễn tiếp được.

- Cha mẹ nàng đã về quê.

Hắn cảm thấy mình nên nói với nàng một tiếng, tuy rằng bọn họ đối xử không tốt với nàng nhưng chung quy cũng là cốt nhục.

- Còn cả muội muội của nàng ... Trương Lộc của Hình bộ đồng ý lấy nàng ấy

- Trương Lộc? Là ai?

- Chính là con trai trưởng trấn Vĩnh An.

Mục Triễn lắc đầu trên ghẹo:

- Nàng ngay cả tên người ta cũng không biết mà còn dám nói là có tư tình với hắn?

Nàng ngượng ngùng cúi đầu.

- Theo ta thấy, người có tư tình với Trương Lộc là muội muội rồi

- Lúc trước nàng lấy danh nghĩa của thiếp đi hẹn hò với người ta, có lẽ Trương công tử kia đã phát hiện được thân thể của nàng nên mới tận tâm giúp nàng như vậy.

Tô Di thở dài một hơi:

- Nhưng muội muội thiếp tâm cao khí ngạo như vậy, chỉ sợ không chịu lấy một tiểu quan sai của Hình bộ thôi

- Nay nàng có không muốn cũng phải lấy thôi

- Vì sao?

- Vì trên mặt nàng có một vết sẹo

- Vết sẹo đó có thể xóa, một đại phu inh là có thể xóa được

- Nhưng Trương Lộc đã thoa hủ cơ tán cho nàng ấy, sợ là cũng không kịp nữa rồi.

- Cái gì? Vì sao Trương công tử phải làm vậy với A Âm?

- Chính vì quá yêu nàng ấy, biết mình không giữ được nàng ấy nên mới hủy dung của nàng, khiến nàng thành người mà ai thấy cũng sợ, khiến mình là nam nhân duy nhất trong thiên hạ có thể lấy nàng.

- Hắn...

Rất đáng sợ, tình yêu biến thái như vậy, tình yêu muốn chiếm hữu như vậy... thật không thể tin được đó lại là kiếp này của A Âm.

- Đừng nhắc đến bọn họ nữa. Mục Triển nói sang truyện khác: – Nói chuyện chúng ta đi!

- Chúng ta có gì cần nói?

Nàng then thùng bĩu môi:

- Dù sao về sau thiếp cũng sẽ vụng trộm ở trong vương phủ hầu hạ chàng là được, không đi đâu hết.

- Vì cái gì mà cần phải vụng trộm?

- Thiếp không phải đã là người chết rồi sao? Nếu để người ngoài biết, chàng sẽ mắc tội khi quân

- A Di, ta muốn nàng trở thành thê tử quang minh chính đại của ta, không cần phải vụng trộm

- Nhưng Hoàng thượng và Thái hậu...

- Bọn họ thực ra cũng hiểu được ta sẽ không thể tự tay giết chết nàng được.

Hắn cười dịu dàng:

- Bây giờ chỉ có thể đặt cho nàng một cái tên khác rồi lấy nàng thôi

- Đặt tên khác cho thiếp? Tên gì? Nàng kinh ngạc hỏi lại.

- Ta đã sớm nghĩ xong rồi. Hắn nhìn túi gấm rồi chậm rãi nói: – Từ nay về sau, ta sẽ gọi nàng là Thanh Toàn

- Thanh Toàn?

Nàng đương nhiên hiểu được ý nghĩa cái tên này. Cái tên này cũng như minh chứng tình yêu của bọn họ, là mật mã mà không có người thứ ba nào biết

Từ nay về sau, nàng là Thanh Toàn của hắn, là Vương phi của hắn, là thê tử của hắn.

Ngọt ngào cười rộ, nàng khẽ gật đầu, then thùng khẽ hôn lên môi hắn.

Từ giờ khắc này, nàng có một cái tên mới, cũng bắt đầu một cuộc sống mới...
HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-nhan-nham>